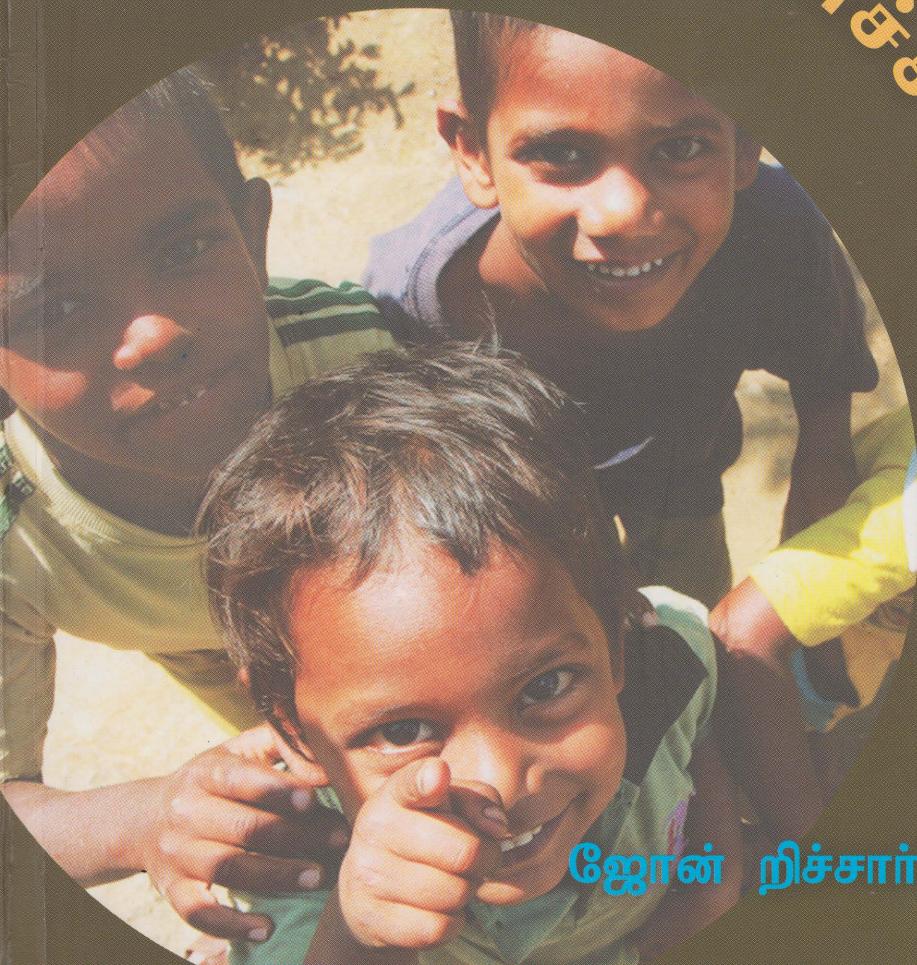

போன் படிப்பினைகள் 3

நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி

ஜோன் றிச்சார்ட்சன்

போரின் படிப்பினைகள் - 3

நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி

யோன் றிச்சார்ட்சன்

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் (SSA)

2011

றிச்சார்ட்சன், ஜோன்

போரின் படிப்பினைகள் 3 : நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி /

ஜோன் றிச்சார்ட்சன் ;

மொழிபெயர்ப்பு க. சண்முகவிங்கம். - கொழும்பு : சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம், 2011

ப. 160 ; செமீ 23 x 17 - ஒரு பகுதி மொழிபெயர்ப்பு

ISBN 978-955-0762-04-0

i 303.6095493 டிவி 23 ii. தலைப்பு

iii சண்முகவிங்கம், க. மொழிபெயர்ப்பு

1. இனப்பிரச்சினை - இலங்கை

போரின் படிப்பினைகள் - 3 நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி

ஜோன் றிச்சார்ட்சன் எழுதியது

தமிழில்

: க. சண்முகவிங்கம்

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் செப்டம்பர் 2011

வெளியீடு

: சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம் (SSA)

12, சலைமான் ரெட்ஸ், கொழும்பு - 05

மின்னஞ்சல்

: ssa@eureka.lk

வெப்தளம்

: www.ssalanka.org.

முகப்பு அட்டை

: நலின்ட செனிவிரத்னை

தட்டச்ச பதிவும்,

பக்கவடிவமைப்பும்

: திருமதி. ப. சூரியகலா

அச்சு

: பிக்பேர்ட் பிரின்டர்ஸ்

119, சுபத்திராம ரோட்,

கங்கொடவில, நுகேகொ-

முன்னுரை

‘நஞ்சுட்டப்பட்ட சுவர்க்கம்’ என்ற தலைப்பில் நான் எழுதிய நூலினை பல பாகங்களாகப் பிரித்து சிங்களத்திலும் தமிழிலும் தொடர்வரிசையாக பிரசரிப்பதற்குத் திட்டமிடப்பட்டது. ஆங்கில மூலத்தில் உள்ள ஆக்கத்தை விடப் பன்மடங்கு இலங்கை வாசகர்களை சென்றடைய வேண்டும் என்பதே இத்தொடர் வரிசை நூல்களைச் சிங்களத்திலும், தமிழிலும் வெளியிடுவதன் பிரதான நோக்கம். நஞ்சுட்டப்பட்ட சுவர்க்கம் பதினெட்டு ஆண்டுகளாக நான் மேற்கொண்ட ஆராய்ச்சியின் அறுவடை. இந்நாலில் வன்முறை மோதல், பயங்கரவாதம் என்பனவற்றிற்கும் அபிவிருத்திக்கும் இடையிலான பிணைப்புகளைச் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான இலங்கையின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஆராய முனைந்தேன். இந்நால் 1948 - 1988 காலப்பகுதியின் நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கியது. இந்நாலின் மொழி பெயர்ப்புத் திட்டத்தைச் செயற்படுத்த உதவிய இலங்கைச் சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கத்திற்கு எனது மனமார்ந்த நன்றியினைத் தெரிவிக் கின்றேன். குறிப்பாக இம்மொழி பெயர்ப்புத் திட்டத்தில் என்னுடன் இணைந்து செயற்பட்ட நண்பரும், இத்திட்டத்தின் முகாமையாளரும், பிரதான மொழிபெயர்ப்பாளருமான ரஞ்சித் பெரரா அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அவரது தலைமைத்துவமும் வழிகாட்டலும் இன்றி இத்திட்டம் நிறை வெய்திருக்காது.

‘போரின் படிப்பினைகள்’ முதலாவது நூல் இலங்கையர்களும், ஏனைய நாடுகளின் தலைவர்களும், மக்களும் இலங்கை அனுபவத்தில் இருந்து படிப்பினைகளைப் பெற வேண்டும், இத்தவறுகளை மீண்டும் இழைக்கக்கூடாது என்ற செய்தியைச் சொல்வதாக அமைந்தது. இரண்டாவது நூல் ‘நமக்கு ஏன் இந்த நிலை?’ என்ற ஆதங்கத்தையும் கவலையும் தரும் கேள்வியையும் பற்றியது. பல்லாண்டுகளாக இலங்கையின் அபிவிருத்திச் செயற்பட்டாளர்கள் இப்புதிருக்கு விடை காண்பதற்கு முயன்றனர்; தடுமாறினர். உலகின் ‘வெற்றிக் கதைகளில்’ ஒன்று என்று எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட இலங்கைக்கு இக்கதி நேர்ந்தது ஏன்? இலங்கை முடிவுறாத வன்முறை மோதலின் மாதிரியாக ஆனது எவ்வாறு? என்று பலரும் கேட்கத் தொடங்கினர்.

இந்த இரண்டு நூல்களையும் தொடர்ந்து வெளிவரும் ‘நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி’ என்ற இந்த நூல், இலங்கையின் அரசிய - பொருளாதார

சமூக வரலாற்றை கூறும் நான்கு சிறு நூல்களில் முதலாவது நூலாக அமைகின்றது. இந்நால்கள் நான்கும் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது முதல் யே.ஆர்.ஜவர்த்தனவின் ஆட்சிவரையான காலத்தை உள்ளடக்கியனவாக உள்ளன. பிரேமதாச 1989 இல் ஜனாதிபதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவதுடன் யே.ஆர்.ஜயவர்த்தனவின் ஆட்சி முடிவுக்கு வந்தது.

நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி 1948 - 1965

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவராகவும் இலங்கையின் முதலாவது பிரதமராகவும் இருந்த டி.எஸ்.சேணநாயக்கவின் ஆட்சியிடன் இந்நால் தொடங்குகிறது. இலங்கையின் ‘தேசபிதா’ என டி.எஸ்.சேணநாயக்க அமைக்கப்பட்டார். அவரின் அகால மரணத்தைத் தொடர்ந்து அவருடைய மருமகனும் சாகசம் மிக்க ஆளுமை கொண்டவருமான சேர்.யோன் கொத்தலாவல் பிரதமரானார். இந்நிகழ்வைத் தொடர்ந்து மாமன் - மருமகன் கட்சி என்று ஐ.தே.கட்சிக்கு நாமம் சூட்டப்பட்டது. அடுத்து எஸ்.டபிள்யு.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கவின் கூட்டணி அரசு ஆட்சி பீடம் ஏற்றியது. அவரைக் தொடர்ந்து அவரது மனைவி இரண்டு தடவை பிரதமர் பதவியை வகித்தார். முதலாவது பெண் பிரதமர் என்ற புகழையும் பெற்றார். பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் கால அரசியல் நூலில் அடுத்து விளக்கப்படுகிறது. டட்லி சேணநாயக்க 1965 இன் தேர்தல் வெற்றி மூலம் பதவியேற்பதுடன் நூல் முடிவடைகிறது.

இலங்கையின் சமூக அரசியல் பொருளாதாரம் குறித்த சில கேள்விகள்

இந்நாலிலும் இதனைத் தொடர்ந்து வரவுள்ள நூல்களிலும் ஒவ்வொரு காலகட்டத்தினதும் அரசியல் நிர்வாகம் பற்றிய விசாரணை ஒரே விதமான கட்டமைப்பில் அமைகிறது. ஏழு கேள்விகளுக்கு விடை பகர்வனவாக இந்த விசாரணையை அமைத்துள்ளேன்.

1. ஒவ்வொரு அரசாங்கமும் பதவியில் இருந்த காலத்தில் நடைபெற்ற வன்முறை அரசியல் மோதலின் போக்கு எவ்வாறிருந்தது? வன்முறை மோதல் சம்பவங்கள் அடிக்கடி நிகழ்ந்தனவா? அவை தீவிரமும் செறிவும் மிக்கனவாக இருந்தனவா? முரண்பாட்டு மோதல் சம்பவங்கள் தொழிலாளர் அமைத்தியின்மையோடு எந்தளவுக்குத் தொடர்பு பட்டிருந்தன? தேர்தல் பிரச்சார நடவடிக்கைளோடு அவற்றுக்கு உள்ள தொடர்பு என்ன? இனவாதப் பிரச்சினைகள் இலங்கையின்

அரசியல் பொருளாதர வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பெறத் தொடங்கின அல்லவா? இவ்வாறு முக்கியம் பெற்ற இனவாதப் பிரச்சினைகளுக்கும் வன்முறைமோதல்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு என்ன?

2. பிரதமர்களாகப் பதவி வகித்த தலைவர்களும், அவர்களது நெருங்கிய சகாக்களும் கடைப்பிடித்த தலைமைத்துவ மாதிரிகள் எவை? அவர்களின் அரசியல் தத்துவங்கள் யாவை? நல்லாட்சி பற்றி அவர்கள் கருத்து என்ன? அவர்கள் என்ன கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறினார்கள்? அக்கொள்கைகளுக்கு மக்கள் ஆதரவை எவ்வகை யில் திரட்டினார்கள்? புதிய ஜனநாயகத்தின் சவால்களை அவர்கள் எதிர்கொண்ட விதம் எத்தகையது? பிராந்திய நலன்கள், வெவ்வேறு அக்கறைக் குழுக்களின் நலன்கள் என்பனவற்றிற்கிடையே சமநிலையை எவ்வழிகளில் பேணினர்? நகரம் - கிராமம், சோஷலிச ஆதரவு சந்தை ஆதரவு, சிங்களவர் - தமிழர் என்றவாறான எதிரெதிர் முரண்களை அவர்கள் எப்படிச் சமநிலைப் படுத்தினர்? ஜனநாயக நிறுவனங்கள் ஊடாக பெரும்பான்மையின் ஆட்சியை நடத்துதல் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகளை இவ்வாட்சியில் பாதுகாத்தல் என்ற முரண்பாட்டை எப்படித் தீர்க்க முனைந்தனர்? சிறுபான்மையினர் இலக்குகள் (குறிப்பாக இலங்கைத் தமிழர்களின் இலக்குகள்) பெரும்பான்மைச் சிங்கள சமூகத்தின் இலக்குகளுடன் வேறுபட்ட போது அவர்கள் என்ன நிலைப்பாட்டை எடுத்தனர்? தலைமைத்துவம் இம்முரண்பட்ட நோக்குகளை இணக்கமுறையிலும், சமரசம் செய்யும் வகையிலும் அனுகியதா? அல்லது விட்டுக்கொடுக்காத உறுதி யோடும், அதிகாரதோரணையிலும் இவற்றைச் கையாண்டதா?
3. அபிவிருத்தி இலக்குகள், பொருளாதாரம் பற்றிய தத்துவ நோக்கு என்பனவற்றில் அரசாங்கங்களிற்கிடையே இருந்த வேறுபாடுகள் எவை? அரசாங்கங்கள் எவ்வகைப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த விரும்பின? சுகாதாரம், கல்வி, உணவுப் பாதுகாப்பு என்ற விடயங்களில் அரசாங்கம் செய்யவேண்டிய சேவைகள் குறித்து என்ன கொள்கைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன? சர்வதேசச் சந்தையின் ஏற்ற இறங்கங்களின் தாக்கத்திற்கும், ஏற்றுமதி நோக்கிய பொருளாதாரம் எதிர்நோக்கிய சவால்களுக்கும் அரசாங்கங்கள் எவ்வகையில் எதிர்வினையாற்றின?

4. இலங்கை மக்களின் தேவைகளையும், கோரிக்கைகளையும் நிறைவு செய்வதில் அரசாங்கங்கள் வெற்றி கண்டனவா? இலங்கையில் தேர்தல் பிரச்சாரத்தின் போது மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை மிகைப்படுத்துவதும், நடைமுறையில் நிறைவேற்ற முடியாத விடயங்கள் குறித்து எதிர்பார்ப்புக்களை மக்களிடம் உருவாக்கி விடுவதும் இயல்பாக இருந்ததல்லவா? இவ்வாறான பின்னணியில் அரசாங்கங்களால் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை எந்தளவுக்கு பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது?
5. அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள், இனத்துவம், மதம் சார்ந்த நிறுவனங்கள் போன்ற நிறுவனங்களின் பலங்கள் யாவை? பலவீணங்கள் யாவை? இந்நிறுவனங்கள் எவ்வாறு தம் இலக்குகளை அடைய முயன்றன? தமது இலக்குகளை அடைவதற்கு ஏற்ற முறையில் எவ்விதம் தம்மை ஒழுங்கமைத்துக் கொள்ளமுயன்றன. இலங்கையில் இனம், மதம், மொழி அடிப்படையிலான வேறுபாடுகள் அதனால் எழும் சிக்கல்கள் பிற்காலத்தில் மோசமடைந்தன. இவை ஆரம்ப கட்டத்தில் எவ்விதம் இருந்தன? வன்முறை மோதல்கள் தீவிரமடையாத முற்பகுதியில் இவ்வேறுபாடுகள் அரசியலில் வகித்த பாத்திரம் யாது? எவ்விதம் இவை அரசியலில் வெளிப்பட்டன?
6. அரசாங்கங்களும் அரசியல் தலைவர்களும் அரசாங்க அங்கீகாரத் துடனான வன்முறைகளை கையாள்வதில் நடந்து கொண்ட விதம் எப்படி அமைந்தது? பொலிஸ், இராணுவம் போன்ற நிறுவனங்களை எப்படி உபயோகப்படுத்தின? நாட்டில் அமைதியைப் பேண முடிந்ததா? சில குழுக்களுக்கு எதிரான கொள்கைகளை பலவந்த மாகவும், அரசாங்க அங்கீகாரத்துடனான வன்முறையுடனும் தினிக்க முயன்ற போது அரசாங்கங்களால் தங்கள் அரசியல் இலக்குகளை அடைய முடிந்ததா? ஐனநாயக நடைமுறைகள், சட்டத்தின் ஆட்சி என்பனவற்றிற்கு என்ன நிகழ்ந்தது?
7. இலங்கையின் தேர்தல்களின் முடிவுகள் எதனை எடுத்துக் காட்டின? பிற அபிவிருத்தி அடைந்து வரும் நாடுகளைப் போன்றில்லாமல் இலங்கையில் தேர்தல்கள் ஓழுங்காக நடைபெற்றன. இது இலங்கை குறித்த தனித்துவமான அம்சம். இத்தேர்தல்களின் முடிவுகள் கொண்டு இலங்கைத் தலைவர்களின் வெற்றி தோணிகளை எப்படி

மதிப்பிடலாம்? தலைவர்களும் அரசாங்கங்களும் தம் இலக்குகளில் வெற்றி பெற்றமை தேர்தல்கள் மூலம் வெளிப்பட்டதா?

வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுதலும் நம்பிக்கைகளைத் திருப்தி செய்தலும்

இலங்கையின் ஜனாதிபதி முறையில் அரசியல் தலைவர்களினால் மக்களிற்குக் கொடுக்கப்பட்ட வாக்குறுதிகள் எந்தளவுக்கு நிறைவேற்றப் பட்டன? மக்களின் நம்பிக்கைகள் எந்தளவுக்குத் திருப்தி செய்யப் பட்டன? எனது ஆய்வுகள் மூலம் கிடைத்த தரவுகள் இலங்கையின் தலைவர்களைப் பற்றிச் சாதகமான முறையில் மதிப்பீடு செய்வதற்கும் அவர்கள் எதிர்கொண்ட சவால்களை நேர்முறையில் அனுதாபத்துடன் நோக்கவும் இடமளிக்கின்றன. மக்களின் நம்பிக்கைகளைத் திருப்தி செய்வதில் அவர்கள் திறமையோடு செயற்பட்டார்கள். அரசியல் தலைவர்கள் உண்மையான மனிதாபிமான உணர்வுகளால் தூண்டப்பட்டவர்களாய் தம் கொள்கைகளைச் செயற்படுத்தினர். அவர்களின் சாதனைகளில் சில குறிப்பிடத்தக்கவை. சுகாதாரம், கல்வி, கிராமிய அபிவிருத்தி ஆகிய விடயங்களில் இலங்கை மிகச் சிறப்பான முன்னேற்றத்தை அடைந்தது. இவ்விடயங்களின் முன்னேற்றம் புதிதாக சுதந்திரமடைந்த ஏனைய நாடுகளுடன் ஒப்பிடும் போது உயர்வாக இருந்தது. இலங்கையில் கிராமப் புறப்போக்குவரத்து நன்கு முன்னேறியது. இதனால் பிறநாடுகளில் போன்று நகரங்களிற்கு கிராமப்புறத்தவர்கள் இடம்பெயர்வதும், பெரு நகரங்களில் பிரச்சினைகள் பல்கிப் பெருகுவதும் இடம்பெறவில்லை. இலங்கையின் உத்தியோக மொழிக் கொள்கை நாட்டில் பிரிவினையையும்; பிளவுகளையும் தூண்டியது உண்மையே. எனினும் குறுகிய காலத்தில் உத்தியோக மொழிக் கொள்கையால் நன்மை விளைந்தது. இதுவரை காலமும் கல்வி வாய்ப்புக்கள் மறுக்கப்பட்ட சிங்களவர்கள் நன்மை பெற்றனர். பலர் மிகவும் செல்வாக்குள்ள அரசாங்க உத்தியோகர்களாக உயர்ச்சி பெற்றனர். இவர்களுட் சிலர் எனது நன்பர்களாக உள்ளனர். புகழ் பெற்றவர்களாயும், உலகத் தரத்தில் வைத்து மதிக்கத்தக்க அறிஞர்களாயும் இவர்களில் சிலர் உயர்ந்தனர். அடிப்படைக் கல்வியை சிங்கள மொழியில் சிங்கள ஆசிரியர்களிடமிருந்து இவர்கள் கற்றது, இவர்களின் உயர்ச்சிக்கு காரணமாக அமைந்தது.

இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்களும், சிவில் அமைப்புக்களும் பிரச்சினைகளில் இருந்து மீண்டும் புத்தொழுச்சி பெறும் ஆற்றல் உடையன வாய் இருந்தன. இப் பண்பினால் பிற நாடுகளை விட இலங்கை தனித்

துவம் கொண்டு விளங்கியது. இலங்கையின் தேர்தல்களின் போது அரசாங்கங்கள் மாறின. தலைவர்கள் மாறினர். தலைமைத்துவத்திலும், கொள்கைகளிலும் உண்மையான மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. இலங்கை இராணுவ ஆட்சியின் பிழில் அகப்படவில்லை. பிற வளர்முக நாடுகளில் இராணுவ ஆட்சி என்ற நோய் பரவியது. இலங்கையில் இரண்டு தடவை இராணுவச் சதிமுயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்ட போதும் சிவில் அதிகாரத்தால் இவை முறியடிக்கப்பட்டன. இவற்றை முறியடிப்பதற்கு பாதுகாப்புப் படை களின் விசுவாசம் மிக்க ஒரு பிரிவின் உதவி கிடைத்தது. பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் இவற்றை இலகுவில் முறியடித்தன. எஸ்.டி.பி.இ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க கவர்ச்சிமிக்க அரசியல் தலைவர். பொது மக்களின் பரவலான ஆதரவுடன் பதவிக்கு வந்தார். சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் வெற்றி பிறநாடுகளில் நடந்ததைப் போன்று ஒரு கட்சி ஆட்சிக்கு வழி வகுக்கவில்லை. பிற நாடுகளில் கவர்ச்சி மிக்க தலைவர்கள் பொது மக்கள் ஆதரவுடன் பதவிக்கு வந்ததும் ஒரு கட்சி ஆட்சியைக் கொண்டு வந்தனர். இலங்கையில் இவ்விதம் நிகழவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் யே.ஆர்.ஐயவர்த்தன அக்கட்சியின் தோல்வியில் இருந்து மீண்டெழுந்து 1965 இல் கட்சி மீண்டும் ஆட்சியைப் பிடிப்பதற்கு உதவி னார். தேர்தல் போட்டிகள் மூலமே இந்த ஆட்சி மாற்றம் நடந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. பின்னர் 1977 ஆம் ஆண்டில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தோல்வியில் இருந்து மீண்டும் உயிர் பெற்று எழுந்தது. அதற்குப் பின் ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை வீழ்த்த முடியாது என்று தோன்றியது. யே.ஆர்.ஐயவர்த்தனவும் அவ்வாறே கருதினார். ஆனால் இத்தோற்றம் ஒரு பொய்மை என்பது நிருபணமாகியது. மீண்டும் ஆட்சி அதிகாரம் கைமாறியது.

நம்பிக்கையற்ற எதிர்காலம்?

சுதந்திரத்திற்குப் பின்திய இலங்கை வரலாற்றின் முதற்கட்டம் நம்பிக்கையின் ஒளி மிக்க காலம் என்று கூறமுடியுமாயினும், அக்காலத் தின் சில போக்குகள் எதிர்காலம் எப்படி இருக்கப் போகின்றது என்பதற் கான அபாய எச்சரிக்கையினை வெளிப்படுத்தின. தீர்க்கமான, தெளிவான நோக்குடையவர்களால் இந்த அபாய எச்சரிக்கைகளைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சியின் முடிவில் 1965 இல் இலங்கையின் பொருளாதாரம், சுதந்திர பொருளாதாரச் சந்தை முறையில் இருந்து அரசு கட்டுப்பாடுள்ள பொருளாதாரமாக மாறியிருந்தது. இந்தப் போக்கை

1970 இல் மீண்டும் பதவிக்கு வந்த சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் அதன் உச்சநிலைக்கு எடுத்துச் சென்றது. அக்காலத்தில் கட்டுப்படுத்தப் பட்ட பொருளாதாரமா அல்லது சுதந்திர சந்தைப் பொருளாதாரமா அபிவிருத் திக்குச் சிறந்த மாதிரி என்பது விவாதத்திற்குரிய விடயமாக இருந்தது. குறிப்பாக, ஏழைகளின் நன்மை என்ற நோக்கில் பார்க்கும் போது எது நல்ல பொருளாதாரமுறை என்பது தீர்க்கப்படாத விடயமாகவே இருந்தது. ஆனால் இன்று கட்டுப்பாடுகள் உள்ள பொருளாதாரத்தின் தீமைகள் யாவரும் ஏற்றுக்கொண்ட விடயம் ஆகிவிட்டது. அறிஞர்களிடை இது பற்றி ஒருமித்த கருத்து உள்ளது. இலங்கையிலும் பெரும்பாலானோர் கட்டுப்பாடுள்ள பொருளாதாரத்தின் தீமைகளை ஏற்றுள்ளனர்.

டி.எஸ்.சேனநாயக்க பல்லினச்சமூகம் என்ற கருத்தை மாதிரியாகக் கொண்டார். அரசு பல இனங்களையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் பல்லினச்சமூக அரசு (multi-Ethnic state) ஆக இருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கருதினார். சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராகவும், வாக்குப் பலம் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கிய கிராமப்புறத் தேர்தல் தொகுதிகளில் டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் மாதிரி இனிமேல் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட மாட்டாது என்பது நிருபிக்கப்பட்டது. தேர்தல் சீதிருத்தங்கள் காரணமாக தேர்தல்களின் போது வெகுஜனப் பங்களிப்பும் வாக்காளர் பங்கேற்பும் அதிகரித்தது. இச்சூழ்நிலையில் டி.எஸ்.கூறிய மாதிரியை ஆதரித்து நிற்போர் தேர்தல்களில் ஒருபோதும் வெற்றி பெற முடியாது, படுதோல்வியையே சந்திப்பர் என்பதும் நிருபணமாயிற்று. சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சியின் முதற்கட்டம் முடிவுறும் காலத்தில் (1965 இல்) அரசாங்க சேவையில் சிங்களவர் ஆதிக்கம் பூரணமாகியது. அரசாங்க நிர்வாகத்தின் கீழ் இருந்த கூட்டுத் தாபனங்களிலும் சிங்கள உத்தியோகத்தர்களே பெரும் எண்ணிக்கையில் இருந்தனர். இராணுவம் சிங்களமயமாக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் குறியீட்டு அடையாளங்களும் சின்னங்களும் சிங்களமயமாகின. பொது ஒழுங்கைப் பேணுவதற்குப் பொறுப்பாக இருந்த பாதுகாப்புப் படைகள் மீது மதிப்பும் மரியாதையும் காட்டும் குடிப்பண்பும், ஒழுக்கமும் இல்லாமல் போனது. ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்பது உத்தியோக மொழிக் கொள்கையானது. தமிழ் மக்களின் நோக்கில் அனைத்து ஜனநாயக நிறுவனங்களும் சிங்களமயமாகி யிருந்தன. ஜனநாயக நிறுவனங்களின் சேவையைத் தமிழ் மக்கள் உரிய முறையில் பெறமுடியவில்லை. தமது எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்கு அரசியல் ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், வேலைநிறுத்தங்கள் என்ற ஒரே

ஒரு வழி தான் அவர்களுக்கு இருந்தது. இவ்வாறு எதிர்ப்பைக் காட்டும் போது வன்முறைகளும் கூடிச்சென்றன.

நல்லகாலம் பிறக்குமா?

எதிர்காலத்தில் நல்லதொரு வாழ்வைக் தம் நாட்டில் உருவாக்குவது இலங்கையர்களின் பொறுப்பில் உள்ள விடயம். இதனை வெளிநாட்டவர் கள் செய்யமுடியாது என்பதை எனது முன்னைய நாலின் முன்னுரையில் நான் குறிப்பிட்டிருந்தேன். நான் 25 வருட காலம் பொருளியலாளன் என்ற முறையில் இலங்கை விவகாரங்களுடன் சம்மந்தப்பட்டவனாக இருந்திருக்கிறேன். எனது அனுபவத்தில் இருந்து படித்துத் தெரிந்து கொண்ட உண்மையினை இங்கு கூற விரும்புகிறேன். டி.எஸ்.சேனநாயக்க மதச்சார்பற்ற பல்லினச் சமூக அரசாக இலங்கையைக் கட்டியேழுப்பும் இலட்சியத்தைக் கொண்டவராக இருந்தார். அவர் முன்வைத்த அரசு மாதிரி, நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாகி விட்டது. அம்மாதிரி இன்று மட்டுமல்ல முன்பு ஒருபோதும் சாத்தியமானதாகவும் இருக்கவில்லை. பலநூற்றாண்டுகளாகப் பொதுத்தம் இலங்கையில் தனித்துவமான இடத்தை வகித்து வந்துள்ளது. அபிவிருத்திக்கான மாதிரியாகவும், தேசிய நல்லி ணக்கத்திற்கான மாதிரியாகவும் பொதுத்தம் விளங்க முடியும்.

புத்தரின் போதனைகள் உலகின் நிலையாமை, உயிர்களிடத்துக் கருணையும் இரக்கமும், ஆழந்த தியானம் ஆகிய உயர் விழுமியங் களைக் கொண்டவை. வாழ்க்கையின் பலமட்டங்களில் உள்ளவர்கள் யாவருக்கும் ஏற்றதாக அவர் செய்த போதனைகள் வாய்மொழியில் அமைந்தன. இவை சில ஆயிரம் சொற்களில் அடங்குவன. அவரின் போதனைகளுக்கு எழுதப்பட்ட வியாக்கியானங்கள் பல தொகுதிகளில் அடங்கப்படக்கூடியவை. மில்லியன் கணக்கான சொற்களில் இவை விளக்கப்பட்டன.

‘நம்பிக்கை மிகு எதிர்காலம்’ என்ற தொலை நோக்கை விளக்கக் கூடிய பொதுத்த தத்துவக் கூற்றுக்களை இத்தத்துவஞானத் தொகுப்புக் களில் இருந்து எடுத்துக் காட்டமுடியுமா? எந்தக் கூற்றுக்களை தேர்ந்து கொள்ளலாம்? சமய விடயங்களில் எனக்கு வழிகாட்டியாக உள்ள என் நண்பர் தம்மிக என்பவரை அனுகி இது பற்றி ஆலோசனை கேட்டேன் நண்பர் தம்மிக தன்னை ஒரு சமயத்துறை அறிஞர் எனக் கருதுவார் அல்லர். ஆனால் சமய உண்மைகளின் சாரமாக அவர் தன் வாழ்க்கை முறையை அமைத்துக் கொண்டிருப்பவர். சங்கைக்குரிய

றெறுகணே கண்டவமில மகாதேரரின் நூல்களின் மொழி பெயர்ப்புக்களை படிக்கும்படி தம்மிக எனக்கு ஆலோசனை கூறினார். அவரின் நூல்கள் புத்தரின் போதனைகள் பற்றிய சிந்தனையைத் தூண்டும் கருத்துக்களைக் கொண்டவை என்று தம்மிக கூறினார். இலங்கையின் சூழலில் பிரச்சினைகளின் தன்மையை விளங்கிக் கொள்வதற்கான திறவுகோலாக ஞானியாகிய அத்தேரரின் நூல்கள் உதவக்கூடியன என்றும் தம்மிக கூறினார். முழுநிறைவுடைய பண்புகள் பற்றிய பகுப்பாய்வு (Analysis of Perfections) என்பது அன்மை யில் நான் படித்த நூல்.

ஒருவரைப் போதிசத்துவர் நிலைக்கு உயர்த்துவதற்கான அடிப்படை களை வழங்குவனவே முழுநிறைவுடைய பண்புகள் (perfections) என்று சங்கைக்குரிய றெறுங்கணே கண்டவமில மகாதேரர் அந்நாலில் கூறுகிறார். ‘போதிசத்துவர் நிலை’ என்பது ஓர் உயரிய ஒழுக்க நெறி யினால் அடையப்படும் மேனிலை. அறிவு படைத்த உயிர்களுக்கு நல் வாழ்க்கைக்கான உதவிகளைச் செய்வதற்கான ஞானத்தை நாடுவர் களே போதிசத்துவர்கள். ஆதலால் அரசியல் தலைவர்களுக்கு போதிசத்துவர் மாதிரியை விடச் சிறந்த வழிகாட்டியாக எதைக் கூறுதல் முடியும்? போதி சத்துவர் முன்மாதிரி அரசியல் தலைவர்களின் அரசியல் நடவடிக்கைகளை வழிப்படுத்தும் அடிப்படையாக அமைதல் வேண்டும். அறிவு படைத்த ஒரு உயிரி வாழ்க்கையில் பெளத்தராக உள்ளாரா இல்லையா என்பது முக்கியமற்ற விடயம் என்றே கருதுகிறேன். போதிசத்துவ அற ஒழுக்கம் உலகப் பொதுவானது. அது யாவருக்கும் பொருந்தக்கூடியது ஆகையால் இலங்கை உலகின் எல்லாத் தேசங்களுக்கும், மக்களுக்கும், நம்பிக்கையையும், ஒளிமிக்க எதிர்காலத் தையும் வழங்கக்கூடிய வகி பாகத்தை வகித்தல் முடியும் என்பது எனது நம்பிக்கை. பெளத்தம் போதிக்கும் பத்து உயரிய முழுநிறைவுடைய பண்புகள் அல்லது வாழ்க்கை நெறிகள் பின்வருவன.

1. பெருந்தன்மை
2. அற ஒழுக்கம்
3. பற்றற்ற துறவு வாழ்க்கை
4. ஞானம்
5. ஊக்கம்
6. பொறுமை

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சீக்காலம்

பொருளடக்கம்

1956 ஆம் ஆண்டு ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் முன்னுரை..... iii-xii

1.	ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சீக் காலம்.....	01
2.	பண்டாரநாயக்க யுகத்தின் தொடக்கம்.....	57
3.	புதிய யுகத்தின் அரசியல்.....	104
4.	குறிப்புக்கள்.....	147

பிடிக் பிபு தீவிரமானம் அமைக்க வேண்டு இருக்கின்ற தீவிரமான பிரத்தானிய அபீரிக் குறுப்பு அமைகிறது. அமைப்பு அதிகாரிகளும் வந்து போயிர். தீவிரமான அமைப்பு அதிகாரிகளும் உபை தீவிரமாக அமைகிறன. அதைப் பூராது போக்கிறதும் உபை தீவிரமாக அமைகிறன.

1956 ஆம் ஆண்டே தொக்குமிகு வீரர் முசுதாயை ஏடு எண்டு காலத் UNP வீரர் அமைக்கப்படும் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி (ஜக்கி) கட்சி இயந்தி. (எட்சி இயந்தி அமைக்க முடிவு கூட்டுறவுகள் அமைன் (U) இயந்தி (N) கட்சி (P) வீரர் வீரநாயக முசுதாயை அபீரி போக்கு பார்டி - முயன் முழுகன் கட்சி என்க கூறுவா. தீவு ஜக்கீக் கட்சி குறிப்பு அடியை வழங்கக்கூடும் கேள்விகளைக் கொடுக்கும்)

1. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சிக்காலம்

அரசியல் முரண்பாடுகள், மோதல்களின் தீவிரத்தை விளக்குவதே இந்நாலின் பொதுப்பட்ட நோக்கம். எனினும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சியின் போது மோதல் நிலை தொடர்ச்சியாகக் குறைந்த மட்டத் திலேயே இருந்தது. இது தீவிரம் பெறவில்லை. இதனை நாம் விளக்க வேண்டும்.

1948 ஆம் ஆண்டு பெப்பிரவரி 4 ஆம் திகதி இலங்கை, பிரித்தானிய பொது நலவமைப்புக்குள் உட்பட்ட சுதந்திரம் பெற்ற நாடாக உருவானது. இந்தியா, பாகிஷ்தான் என்ற இரு அயல்நாடுகளோடு ஒப்பிடும் பொழுது இலங்கையில் வெளிப்படையான வேறுபாடு ஒன்று தெரிந்தது.¹ அது யாதெனில் சுதந்திரத்திற்கு முந்பட்ட காலத்தில் இலங்கைத் தலைவர் களுக்கும் பிரித்தானிய அரசியல் தலைவர் களுக்குமிடையே ஒப்பீட்டளவில் நல்லுறவு காணப்பட்டமையாகும். இலங்கையின் மந்திரிசபை இரண்டாம் உலகப்போரின் போது பிரித்தானியாவிற்கு ஆதரவு வழங்கியது. இந்த மந்திரிசபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட உறுப்பினர்களைச் கொண்ட தென்பதும் அக்காலத்தில் (சுதந்திரத்திற்கு முன்னர்) இலங்கையில் சர்வசன வாக்குரிமை இருந்ததென்பதும் (பெண்களுக்கும் வாக்குரிமை இருந்தது) கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். யுத்த காலத்தில் ஆசியப் பிராந்தி யத்தின் யுத்த நடவடிக்கைகளின் தலைமையகம் இலங்கையில் இருந்தது. மௌன்ட் பேட்டன் பிரபு இலங்கையைத் தளமாகத் கொண்டு இயங்கினார். இங்கு அக்காலத்தில் பிரித்தானிய அமெரிக்க கடற்படை அதிகாரிகளும், விமானப்படை அதிகாரிகளும் வந்து போயினர். இலங்கை ஓய்வுக்கும் உல்லாச பொழுது போக்கிற்கும் உரிய இடமாக இருந்ததை அவர்கள் உள்ளப் பூரிப்புடன் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

1956 ஆம் ஆண்டுவரை சுதந்திரத்தின் பின்னர் ஏறக்குறைய எட்டு ஆண்டு காலம் UNP என்று அழைக்கப்படும் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி (ஜ.தே.க) ஆட்சி செய்தது. (கட்சி பெயரின் ஆங்கில முதல் எழுத்துக்களை அங்கிள் (U) நெஃப்யூ (N) கட்சி (P) என்று விரித்து நெயாண்டியாக அங்கிள் நெஃப்யூ பார்ட்டி - மாமன் மருமகன் கட்சி எனக் கூறுவார். இது ஜ.தே.க யின் குடும்ப ஆட்சியை வருகைக்கும் கேலிப்புனைவுக் தொடராகும்.)

ஜ.தே.க ஆட்சியில் இலங்கை முன்மாதிரியான காலனி (model colony) எனவும், ஒரு முன்மாதிரியான அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடாகப் போகிறது என்ற எதிர்பார்ப்பும் உருவாகி இருந்தது. சுதந்திரம் கிடைத்த போது தேசத்தின் தந்தை எனப்பட்ட டி.எஸ் சேனநாயக்க பிரதமரானார். பின்னர் இவர் இறந்த போது இவரது மகன் டட்லி சேனநாயக்க பிரதமானரானார். புதிய பிரதமர் டட்லியின் கீழ் ஜ.தே.க உட்பிரிவுகள் குரோத் உணர்வின்றி ஐக்கியப்பட்டன. ஆட்சி மாற்றம் சுமுகமாக நடந்தேறியது. சிறிது காலத்தின் பின் டட்லி பதவியல் இருந்து விலகிக் கொண்டார். அப்போதும் கூட ஆட்சி மாற்றம் (சேர் யோன் கொத்தலாவல் பிரதமரானமை) சுமுகமாகவே நடந்தேறியது. 1956 ஆம் ஆண்டின் பொதுத்தேர்தலில் மக்கள் பங்கேற்பு பரவலாக இரந்தது. விறு விறுப்பான இந்த தேர்தல் போட்டியில் எதிர்க்கக்கீத் தலைவரான எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி பண்டாரநாயக்கவின் ஐக்கிய முன்னணிக் கூட்டு ஆட்சியயைப் பிடித்தது.

அரசியல் முரண்பாடுகள், மோதல்களின் தீவிரத்தை விளக்குவதே இந்நாலின் பொதுப்பட்ட நோக்கம். எனினும் ஐக்கியதேசியக் கட்சி ஆட்சியின் போது மோதல்நிலை தொடர்ச்சியாகக் குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்தது. இது தீவிரதம் பெறவில்லை. இதனை நாம் விளக்க வேண்டும். இதற்கான காரணம் என்ன? சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான இலங்கை ‘உறுதி நிலையுடைய ஜனநாயக மாதிரி’ என்பதற்குப் பொருந்துவதாக இருந்தமைதான் இதற்கான காரணமா? அக்காலத்தில் இலங்கையின் நிர்வாகம் செயல்திறன் மிக்கதாக விளங்கியதா? அதன் அபிவிருத்தி திட்டங்கள் வெற்றியளித்தனவா? அக்கால அரசியல் தலைவர்கள் அரசியல் மட்டத்தில் எழும் பதிற்குறிகளை இனங்கள்கூட குறை தீர்ப்பு நடவடிக்கைகளை உடனுக்குடன் செய்தார்களா? அல்லாவிடில் இதற்கு மாற்றான இன்னொரு விளக்கத்தைக் கூறலாமா? உலகின் தென்பகுதி நாடுகளில் அக்காலத்தில் என்ன நிகழ்ந்ததோ அது தான் இலங்கையிலும் நிகழ்ந்தது. இலங்கையின் அரசாங்கம் ஜனநாயகம் என்பதைவிட மேலோர் குழுவின் மேட்டிமைத் தன்மை கொண்டதாகவே இருந்து. அபிவிருத்தியின் தோல்வியால் எழும் மோதல்களின் அதிகரிப்பு அக்காலத்தில் ஏற்படாததற்கு இன்னொரு காரணம் இருந்தது. மோதல் அதிகரிப்புக்கு (conflict escalation) ஒரு குறிப்பிட்ட கால அவகாசம் தேவைப்பட்டது. அது தாமதித்தே இங்கு நிகழ்ந்தது. முதலில் அபிவிருத்தியின் தோல்விகள் மக்களின் கஷ்டங்களைக் கூட்ட வேண்டும் அடையாள உருவாக்கம் நிகழ வேண்டும். அடுத்தது தீவரவாத இயக்கங்

கள் பலம்பெறக் கால அவகாசம் தேவைப்பட்டது. ஆகவே ஐ.தே.க ஆட்சி காலத்தில் மோதல் நிலை இல்லாமல் போனதற்கு காரணம் இருந்தது. ‘அபிவிருத்தி - மோதல்நிலை’ தொடர்புகளை விளக்கும் மாதிரியில் முக்கியமான இன்னொரு விடயமும் உள்ளது. ஐ.தே.க. ஆட்சிக் காலத்தில் உறுதிநிலையைக் குலைக்கும் சக்திகள் உருவாக்கம் பெற்று எதிர்காலத்தில் அவை பூதாகர வடிவம் பெறும் சாத்தியம் உருவாகி இருந்ததா என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும்.

ஐ.தே.க ஆட்சிக் காலத்தில் அரசியல் மோதல்கள்

ஐ.தே.க ஆட்சிக் காலம் ஆரோக்கியமான காலம் (A Period of good health) என்ற கூறப்படுகின்ற போதும் அக்காலத்தில் தீவிர அரசியல் மோதல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இலங்கையில் அமைதி நிலவிய போதும் தீவிர கிளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டன என்பதை கீழே தரப்படும் அட்டவணை வெளிப்படுத்துகிறது. 1956 க்குப் பின்னர் மோசமான தீவிர மோதல்கள் ஏற்பட்டன ; இவற்றை ஒப்பிட்டு முறையில் விவாதிப்பதற்கு இப்பட்டியலில் உள்ள தகவல்கள் உதவும்.

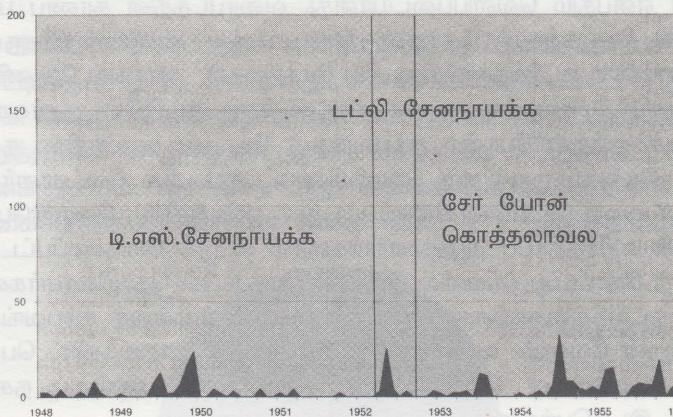
ஒரு குறிப்பிட்ட மாதத்தில் ஏற்பட்ட மோதல் நிகழ்வுகளின் செறிவை அளவிடுதல் பற்றி நாம் இந்நாலின் பிறிதொரு இடத்தில் குறிப்பிட்டோம். இங்கே 1948 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் நிகழ்ந்த வன்முறை மோதல்கள் மூன்றினை அட்டவணைப்படுத்தி அவற்றின் செறிவை மதிப்பிடும் வகையில் புள்ளிகளையும் வழங்கி உள்ளோம்.²

திகதி	இடம்	நிகழ்வு பற்றிய விபரம்	புள்ளி
	கிழக்கு மாகாணம்	கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நடத்திய பேரணிஓன்றில் கல்லெறியப் பட்டது. கட்சியின் கொடியை பறித்து எறிந்து எதிர்ப்பாளர் கள் கலகம் செய்தனர். பொலிஸ் தலையிட்டு குழப்பத்தை தடுத்தது. காய மடைந்த ஒருவர் வைத்திய சாலையில் அனுமதிக்கப் பட்டார்.	2

செப் 26	குருணாகல் வடமேற்கு மாகாணம்	கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போது மேடையை நோக்கி கற்கள் வீசப்பட்டன. கலகம் விளைவித்தவர்கள் கட்சியின் கொடியை அறுத்து எறிந்தனர். இந்த எதிர்ப்பு நடவடிக்கை ஐ.தே.க யால் செய்யப்பட்டது என்பதற்கு சில ஆதாரங்கள் உள்ளன. எவருக்கும் அன்றைய தினம் காயம் ஏற்படவில்லை.	2
செப் 27	குருணாகல் வடமேற்கு மாகாணம்	கம்யூனிஸ்ட் கட்சி ஆதரவாளர் ஒருவர் கொல்லப் பட்டார். நீதிமன்ற வழக்கின் தீர்ப்புப்படி இந்த குற்றச் சம்பவத்திற்காக ஐ.தே.க யைச் சேர்ந்த ஒருவர் பின்னர் தண்டிக்கப்பட்டார். இக்கொலைக்கு அரசியல் நோக்கம் இருந்ததென்பதும் நீதிமன்ற தீர்ப்பின் மூலம் உறுதி செய்யப்பட்டது.	2

ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் புள்ளியிடும் பொழுது அந்நிகழ்வின் கால அளவு, இடம், வன்முறையின் தீவிரம், வன்முறையாளர்களின் எண்ணிக்கை போன்ற விடயங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன. இதுபற்றி எனது நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது. செப்டம்பர் 19 ஆம் திகதிய சம்பவத்தில் பங்கு பற்றிய குழப்பக் காரர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமானது. இச்சம்பவத்தில் பலர் காயம் அடைந்தனர். இதனால் இந்தச் சம்பவத்திற்கு உயர்வான புள்ளி வழங்கப்பட்டது.

ஒவ்வொரு நிகழ்வுக்கும் புள்ளியிடும் பொழுது அந்திகழ்வின் கால அளவு, இடம், வன்முறையின் தீவிரம், வன்முறையாளர்களின் எண்ணிக்கை போன்ற விடயங்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டன. இதுபற்றி எனது நூலின் இரண்டாம் பகுதியில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது. செப்டம்பர் 19 ஆம் திகதிய சம்பவத்தில் பங்கு பற்றிய குழப்பக் காரர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமானது. இச்சம்பவத்தில் பலர் காயம் அடைந்தனர். இதனால் இந்தச் சம்பவத்திற்கு உயர்வான புள்ளி வழங்கப்பட்டது.

1.1 வன்முறை மோதலின் செறிவு ஜெனவரி 1948 - மார்ச் 1956

1948 ஆண்டு ஜெனவரி மாதம் தொடக்கம் 1956 மார்ச் வரையிலான காய்ச்சல் வரைபடம் இங்கே தரப்பட்டுள்ளது. இவ்வரைபடம் ஒப்பீட்டு ஆய்வுக்கு மிகவும் உபயோகமானது இந்தக் காலப்பகுதியின் வன்முறை மோதல்களின் நுட்பமான ஆய்வு இவ்வரைபடத்தின் உதவியிடன் செய்யப் படுத்தல் இயலும். இந்த வரைபடத்தில் வன்முறை மோதல்கள் எட்டுத் தடவைகளில் உச்சம் பெற்றன. முன்று தடவைகளில் இவை 25 புள்ளி களை எட்டன. இவை முன்றும் இக்காலத்தின் உச்ச அளவுகள். ஏனைய ஜெந்து உயர்ந்திலை மோதல்களுக்கும் 10க்கும் 20 க்கும் இடைப்பட்ட புள்ளிகளே கிடைத்தன. இந்த வரைபடத்தில் வெளிப்படை யாகத் தெரியும் இன்னோர் விடயமும் கவனிக்கப்படுதல் வேண்டும். யூன் 1954 க்கு முற்பட்ட காலத்தில் சில மாதங்களில் வன்முறை மோதல்கள் முற்றாக இடம் பெறவில்லை. சில மாதங்களில் குறைந்த மட்ட அளவில் மோதல் நிலை இருந்தது. ஆகவே யூன் 1956 க்கு முற்பட்ட காலத்தில்

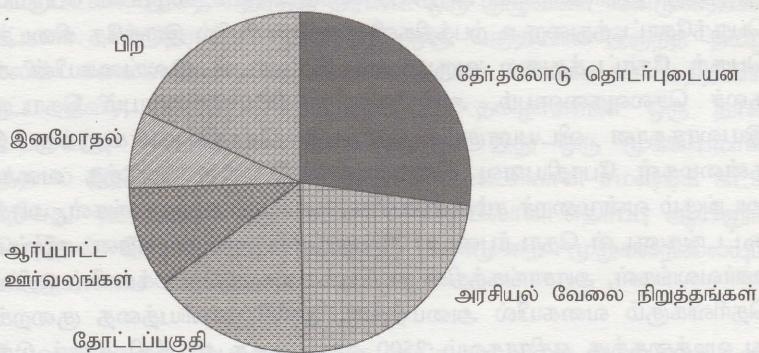
மோதல் நிலையின் ஏற்ற இறக்கம் குறைந்த நிலையில் இருந்தது. இதற்கு மாறாக யூன் 1956 க்கு பின்னர் தொடர்ச்சியாக மோதல்நிலை தீவிரம் பெற்று இருப்பதும், மூன்று மாதங்கள் மட்டும் எந்தச் சம்பவமும் இடம் பெறாத அமைதி நிலவியதையும் காணலாம். இக்காலத்தில் ஐந்து மாதங்கள் மோதல் நிலையின் உச்சங்களாக இருந்தன.

உள்ராட்சித் தேர்தல்களும் பாராளுமன்றத் தேர்தல்களும் வன்முறை மோதல்களுக்கு களமாக இருந்தன; இவை பிரதான தூண்டு தலாக இருந்தன என்பதும் வெளிப்படையானது. வரைபடத்தின் காணப் படும் மூன்று உச்சங்களும் தேர்தல் தொடர்பான வன்முறைகளுடன் தொடர்புடையன. கட்சிக்களுக்கிடையே மோதல்கள், அரசியல் பேரணிகள் வன்முறையில் முடிவுறுதல், ஒரு கட்சி இன்னொரு கட்சியின் ஆதரவாளர்களை அச்சுறுத்தல் போன்ற சம்பவங்கள் தேர்தல் காலத்தில்; நடைபெற்றன. தேர்தல் முடிவுகள் வெளியிடப்பட்டதும் சில வேட்பாளர்கள் மீது வன்முறை உபயோகிக்கப்பட்டது. ஓரிடத்தில் வெற்றிபெற்ற வேட்பாளர் எதிர்த்தரப்பு ஆதரவாளர்களால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.³ தேயிலைத் தோட்டப்பகுதிகளில் இக்காலப் பகுதியில் தொழிலாளர்களின் கிளர்ச்சி நடவடிக்கைகளோடு சம்பந்தப்பட்ட வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன வேனும், வன்முறை உச்சமடைந்த மாதங்களில் பெரும் பாலான சம்பவங்கள் கொழும்பு நகரிலும் அதை அண்டிய நகரங்களிலுமே இடம்பெற்றன.

எல்லாமாக எட்டு உச்சங்கள் இருப்பதையும் அவற்றுள் ஐந்து தீவிரம் குறைந்தவை என்பதையும் வரைபடம் காட்டுகிறது. நகரம் சார் தொழிற் சங்கங்கள் இடதுசாரி அரசியல் கட்சிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. இச்சங்கங்கள் வேலை நிறுத்தங்களில் ஈடுபட்டன. அதிகாரத்தில் இருப்போருக்கு மதிப்புக்குறைவை ஏற்படுத்துதல், எதிரிகளை அச்சுறுத்துவதற்காக ஆதரவாளர்களைத் திரட்டுதல் என்பன தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகளின் நோக்கங்களாக இருந்தன. வேலை நிறுத்தங்களின் காரணங்களை ஆராயுமிடத்து அவை பொருளாதாரக் காரணங்களினால் அல்லாமல் தொழில் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள், சட்டப் பிரச்சினைகளால் தூண்டப்பட்டவையாய் இருந்ததையும் காணலாம். பிரதமர் கொத்தலாவல் கம்மியூனிச எதிர்ப்பு நிலைப்பாட்டை எடுத்தார். இதனால் மோதல் போக்கு தொடர்ந்தது. வேலை நிறுத்தங்களுக்கு எதிராகவும், எதிர்க்கட்சிகளின் கூட்டங்களை குழப்புவதற்காகவும் ஐ.தே.க யின் குண்டர் படைகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. இக் குண்டர் படைகளை இடதுசாரிக் கட்சிகளின் ஆதரவாளர்கள் எதிர்கொண்டபோது வன்முறைகள் வெடித்தன.

1954 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் வன்முறைகளும் மோதல்களும் அதிகரிப்பதற்கு இரு காரணங்கள் இருந்தன. தொழிலாளர்களிடையில் அமைதியின்மையும் கிளர்ச்சியும் இருந்தமை முதலாவது காரணம். வேலை நிறுத்தங்கள் ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகள் என்பன அடிக்கடி இடம்பெற்றன. முறைகளிலே தோன்றியது. இரண்டாவதாக பெளத்த மீட்டிருவாக்க இயக்கம், தனிச்சிங்களாம் தொடர்பான இயக்கம் என்பனவற்றோடு தொடர்புடைய வன்முறைச் சம்பவங்கள் இக்காலத்தில் அதிகரித்தன.

காய்ச்சல் வரைபடத்தில் வன்முறை மோதல்களின் போக்கை வரைந்து காட்டியிருப்பதோடு, வன்முறைச் சம்பவங்களின் வகைப்பாடு ஒன்றையும் நான் செய்துள்ளேன். தேர்தல்கள் சம்பந்தப்பட்டவை, அரசியல் வேலை நிறுத்தங்கள் பெருந்தோட்டத்துறை சார்ந்தவை, ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகள், இனக்குழுப்பம், பிற என்ற ஆறு வகைகளாக வன்முறைச் சம்பங்கள் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவை காட்டிரு 1.2 இல் தரப்பட்டுள்ளன.

உரு 1.2 மோதல் சம்பவங்களின் அடுக்கு நிகழ்வு

தேர்தல்களோடு தொடர்புடைய வன்முறைச் சம்பவங்கள் என்னிக்கையில் கூடியவை. தேர்தல் தினத்தன்று அச்சுறுத்தல், வன்முறை என்பன இடம்பெற்றன. தேர்தல் முடிந்த பின் வெற்றி / தோல்விக்கான பழிவாங்கல் சம்பவங்களும் இலங்கையின் அரசியல் வாழ்வின் இயல்பானவையாய் இருந்தன. இச்சம்பவங்கள் குறிப்பாக நகரப்பகுதிகளில் இடம்பெற்றன. வேலை நிறுத்தங்கள் இரண்டாம் தர முக்கியத்துவம் உடையன. அரசியல் நிகழ்ச்சி நிரலின் பகுதியாக அமையும் வேலைநிறுத்தங்களையே இங்கு சேர்த்துள்ளேன். பொதுவாக இலங்கையில் வேலை

நிறுத்தங்கள் யாவும் அரசியல் கலப்புடையனவாகவே இருந்தன.

பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தங்கள், ஊர்வலங்கள் என்பன இவ்வரிசையில் அடுத்த நிலையில் முக்கியம் பெறுகின்றன. இதை ஒரு தளிப் பிரிவாகத் தந்துள்ளோன். ஏனென்றால் இதில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இந்தியத் தமிழர்களாக இருந்தனர். இவர்களின் தொழிற் பிரச்சினைகளுக்கு பிரதேசம் சார்ந்த தன்மை ஒன்று இருந்தது. அரசியல் பொது நீரோட்டத்தில் இருந்து இவை விலகி நின்றன. இக்காலப் பகுதியில் தோட்டங்களில் நீண்ட நாள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்கள் பல நடந்தன. இவை அரசியல் பொருளாதாரம் என்ற இருவிடயங்களின் கலப்புடைய வேலை நிறுத்தங்களாக இருந்தன. ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்கள் பங்கு பற்றிய குறுங்கால வேலை நிறுத்தங்களும் பல இடம் பெற்றன. அரசாங்கம் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமையைப் பறித்தமையால் ஏற்பட்ட அமைதியின்மை இவ்வேலை நிறுத்தங்களிற்கு ஒரு காரணமாகவும் இருந்தது. இலங்கையின் அந்நியச் செலாவணி உழைப்பின் பெரும்பகுதி பெருந்தோட்டத்துறை உற்பத்திகளின் ஏற்றுமதியில் இருந்தே கிடைத்தது. பெருந் தோட்டத்துறை வருமானம் இல்லாமல் இலங்கையின் சமூக நலச் செலவுகளையும், அபிவிருத்தித் திட்டங்களையும் தொடருதல் இயலாத்தான் விடயமாகும். தோட்டத் தொழிலாளர்களுக்கு இந்த நன்மைகள் போதியளவு கிடைக்கவும் இல்லை. அடுத்த வகையில் அடங்கும் வன்முறைச் சம்பவங்களாக அரசியல் ஊர்வலங்கள், அரசியல் கூட்டங்களுடன் தொடர்புடைய சம்பவங்கள் அமைகின்றன. ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள், அரசாங்கத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு மக்களின் எதிர்ப்பை தெரிவிக்கும் வகையில் அமைந்தன. அரிசி மானியத்தை குறைக்கும் நடவடிக்கைக்கு எதிராகவும் 2500 வருட புத்த ஜெயந்தி தினக் கொண் டாட்டங்களுடன் தொடர்புடையனவுமான ஆர்ப்பாட்டங்கள் இவ்வகைக்கு உதாரணங்களாகும். பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் அரசியல் பிரச்சினை களை முன்வைத்துப் பல எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளை நடத்தினர். இவ் வெதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளையும், ஊர்வலங்களையும் பொலிசார் தடுத்த போது வன்முறை இடம் பெற்றது. அரசியல் கூட்டங்கள் நடைபெறும் போது எதிர்த்தரப்பினர் கூச்சலிட்டுக்குக் குழப்பம் விளைவித்தல், வெடிகளை கொண்டதிக் கூட்டத்தைக் குழப்புதல், போன்ற செயல்களில் ஈடுபட்டனர். சில விதிவிலக்கான சந்தர்ப்பங்களில் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள் தீர்க்கப் பட்டுக் கூட்டம் குழப்புவதும் நடைபெற்றது. கூட்டம் குழப்புதலால் எதிர் எதிர் தரப்பினரிடையே கல்லெறிதல், அடிப்படை சண்டை என்பன

இடம் பெறும். குண்டர் படைகள் எதிர் எதிராக மோதிக் கொள்வதும் இடம் பெறும். இக்காலப் பகுதியில் இடம்பெற்ற வன்முறைகளைப் பகுப்பாய்வு செய்து பார்க்கும் போது இனமோதல் வன்முறைகள் ஒப்பிட்டளவில் குறைந்த அளவினாலாக உள்ளன.

இனமோதல் வன்முறைகள் 1948 இல் ஒன்றும் 1952 இல் ஒன்றும் இடம்பெற்றன. ஆரம்ப காலத்து (1948 - 52) இன வன்முறைகள் என்று இவற்றைக் கூறலாம். இவை சிங்களவர் - முஸ்லிம், தமிழர் - முஸ்லிம் வன்முறைகளாக இருந்தன. 1953 ஆம் ஆண்டின் பின்னர் இனவன் முறைகள் அதிகரித்தன. சிங்கள பெளத்த அரசியல் இயக்கம் தீவிரம் பெற்றது. அதன் விளைவாக தமிழர்களிடம் இது தொடர்பான அச்சமும் கவலையும் அதிகரித்தன. பெளத்தாகள் நடத்திய ஊர்வலத்தை பொலிஸ் கலைத்த போது வன்முறை ஏற்பட்டதற்கு இரு சம்பவங்கள் உதாரணமாக உள்ளன. இன்னொரு சம்பவத்தில் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் அரசியல் கூட்டத்தை பெளத்த பிக்குகள் சிலர் குழப்ப முயன்ற போது பிக்குகள் தாக்கப்பட்டனர். இதை எதிர்த்து திரண்ட ஒரு குழுவினர் வன்முறையில் ஈடுபட்டனர். சனநெருக்கம் நிறைந்த ஒரு பகுதியில் இருந்த தமிழ் முஸ்லிம் கடைகளைக் கொள்ளையடித்தனர். சிங்களவர் மத்தியில் ஏற்பட்ட தீவிர வாதத்தின் பதிற்குறியாக தமிழர்களின் ஒரு நாள் கடையடைப்பு - ஹர்த்தால் நடைபெற்றது. இது ஒரு முக்கியமான ஹர்த்தால் இதனை தமிழர்களின் அரசியல் கட்சியான சமஷ்டிக் கட்சி நடத்தியது. ஹர்த்தால் ஒரு அகிம்சை வழியிலான எதிர்ப்பு ஆயினும் கல்லெறிதல் போன்ற சம்பவங்களும் வன்முறை மறுகல்நிலையும் அதன் இயல்பை மாற்றிவிடும்.

இனவன்முறைச் சம்பவங்களுக்கு அதிக புள்ளிகள் வழங்கப்பட்டன. இவற்றின் போது பலருக்கு காயம் ஏற்படும். சிலவேளைகளில் பலர் கடும் காயங்களுக்கும் உள்ளாவர். ஒன்பது இனவன்முறைகளில் மூன்று சம்பவங்களின் போது மரணங்களும் சம்பவித்தன. இனவன்முறைகளுக்கு கூடிய புள்ளிகள் வழங்கியதன் காரணங்கள் இவையாகும்.

இன வன்முறைகளின் புவியியல் பரம்பலும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டிய விடயம் ஆகும். சம்பவங்களில் 40% மானவை கொழும்பிலும் அதன் அண்மிய பகுதிகளிலும் இடம் பெற்றன. 15% ற்கும் குறைவான சம்பவங்கள் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் இடம்பெற்றன.

இலங்கை பிரித்தானியாவின் ஆதிக்கத்தில் இருந்து விடுபட்ட பின்றான் பின்காலனித்துவக் காலகட்டத்தின் அரசியல் முரண்பாடுகள் மோதல்கள் வித்தியாசமானவை. அவற்றைக் கொண்டு பிற்காலப் போக்கு களை எதிர்வு கூறக்கூடியதாய் இருக்கவில்லை. பின் காலனித்தவ காலகட்டத்தில் அரசியல் முரண்பாடுகள் மதச்சார்பற்றனவாய் இருந்தன. அவை நகரம் சார்ந்தும், இனவாதத் தன்மையற்றும் இருந்தன. மைய நீரோட்டத்தைச் சேர்ந்த அரசியல் கட்சிகள், தொழிற்சங்கங்கள் எழுச்சி பெறும் பெளத் அமைப்புக்கள் என்பன சார்ந்து முரண்பாடுகள் வெளிப் பட்டன. சில மார்க்சிய அரசியல் குழுக்கள் புரட்சிக் கோஷங்களை மொழிந்த போதும், தம் இலக்குகளை அடைவதற்கு பலாத்காரத்தை ஒரு கருவியாகக் கொண்டு அவை செயற்படவில்லை. அரசியல் கட்சிகளால் குண்டர் படைகள் உபயோகிக்கப்பட்டன. இருந்த போதும் இக் குண்டர் படைகள் அரசியல் மைய நீரோட்டத்துள் கலந்து இருக்கவில்லை. குண்டர் படைகளின் செயல்கள் இடம்பெற்றபோது தாம் அவற்றிற்குப் பொறுப்பு இல்லை என்ற மறுப்புரையை அரசியல் தலைவர்கள் விடுத்தனர் (உண்மையில் குண்டர் படையை தூண்டிவிட்டவர்கள் தலைவர்களாக இருந்தபோதும் மறுப்புரையை விடுத்தனர்) முரண்பாடுகள் மோதல்கள் இடம்பெற்ற போதும் இலங்கையின் நிறுவன அமைப்பு குலையவில்லை, அது உயிர்ப்புடன் இயங்கியது. பெரும்பாலான மோதல்கள் குறுங் காலத்தில் முடிவுற்றன. பொலிஸ்படை ஒழுங்கை விரைவில் நிலை நாட்டியது. இலங்கை அக்காலத்தில் அமைதிப் பூங்காவாக இருந்ததென்று கூறுவது மிகைப்படுத்தல் ஆகும். வன்முறை மோதல்கள் மிகக்குறைவாக இருந்தன; அன்றாட வாழ்வைப் பாதிக்கும் விதியாக அவை இருக்க வில்லை என்பதே உண்மை நிலை.

தலைமைத்துவமும் ஆட்சியும்

சுதந்திரம் பெற்ற இலங்கை, வெஸ்ற்மினிஸ்டர் மாதிரி (Westminister style) அரசியல் யாப்பைக் கொண்டிருந்தது. இந்த யாப்பு ஒரு கூட்டு முயற்சியின் விளைவாகும். 1944 ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு ஒரு அரசியல் யாப்பை வரைவதற்காக சோல்பாரி ஆணைக்குழு அமைக்கப் பட்டது. ஆணைக்குழு அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னரே மந்திரிசபையால் வரையப்பட்ட யாப்பு இருந்தது.⁴ (இந்த மந்திரி சபை மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகளைக் கொண்ட சபை) அரசியல் யாப்பை வரைவதில் சிங்களப் பெரும்பான்மையினர் ஆதிக்கம் செலுத்துவர் என்ற பயம் சிறுபான்மையினர் மத்தியில் எழுதல் கூடாது எனக் கருதிய ஆணைக்குழு யாவற்றையும் புதிதாகத் தொடங்கப் போவதான ஒரு

தோற்றத்தைத் தனது செயற்பாடுகளில் காட்டியது. இருந்த போதும் அதன் இறுதி அறிக்கை இலங்கையின் அரசியல் தலைவரான டி.எஸ் சேனநாயக்கவினதும், அவரது அரசியல் யாப்பு ஆலோசகரான சேர். ஜவர் ஜெனிங்ஸினதும் கருத்துக்களைப் பிரதிபலித்தது.⁵ சோல்பரி அரசியல் யாப்பின்படி கீழ்ச்சபை, மேற்சபை என இருசபைகளைக் கொண்ட சட்டசபை அமைக்கப்பட்டது. பிரதிநிதிகள் சபை என அழைக்கப்பட்ட கீழ்ச்சபை நேரடியாக மக்களால் தெரிவு செய்யப்பட்டதாக இருந்தது.⁶

டி. எஸ் சேனநாயக்க சுதந்திர இலங்கையின் முதலாவது பிரதமரானார். இவர் அரசியல் சாணக்கியம் மிக்கவர். ஒற்றுமையை வளர்ப்பதில் சமர்த்தர் என்று அவரது நண்பர்களால் குழப்பட்டார். இலங்கையை மதச்சார்பற்ற ஜனநாயக நாடாக உருவாக்கும் நோக்கம் இவருக்கு இருந்தது. எனினும் இலங்கையில் சிங்களவரே பெரும் பான்மையினராக ஆதிக்கம் செலுத்துவர், ஆனால் அவர்கள் சிறுபான்மையினரின் நலன்களையும் கருத்தில் கொள்வர் என்பது இவரது நிலைப்பாடு ஆகும். அவர் பிரத்தானிய அரசியல் நிறுவனமுறைகளுக்கு மதிப்பு அளித்தார். தீவிர மாற்றங்களை விரும்பாதவராக இருந்தார். அரசியல் பொருளாதார சமூக மாற்றங்கள் அமைதியான முறையில் குழப்பங்கள் இல்லாமல் நடைபெறவேண்டும் என்ற கருத்துடையவராக இருந்தார்.

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னர் தாம் சிங்களவர்களால் பாரபட்சம் காட்டப்படுவோம். நகக்கப்படுவோம் என்று தமிழர்கள் பயந்தார்கள் என்பதை டி.எஸ். சேனநாயக்க உணர்ந்தார். காலனித்துவ ஆட்சியின் போது தமிழர்கள் சலுகைகளை அனுபவித்தனர் சிங்களவர் நகக்கப்பட்டனர் என்றும் இவர் கருதினார். சுதந்திரத்திற்கு முற்பட்ட கால அரசியல் திட்டங்களில் சிறுபான்மையினருக்கு பிரதிநித்துவம் என்ற வகையில் கூடியளவு சட்டசபை அங்கத்துவம் கிடைத்தது. அவர்கள் குரல் வலிமையாக ஒலித்தது என்று சேனநாயக்க கருதினார். தமிழர் களுக்கு உயர்கல்வி வாய்ப்புக்கள் இருந்தன. ஆங்கிலத்தை படித்தார்கள். இதனால் உயர்தொழில்களிலும் சிவில் சேவைப் பதவிகளிலும் அவர்கள் கூடிய எண்ணிக்கையில் இருந்தனர். அரசகரும் மொழியாக ஆங்கிலம் இருந்தது. உயர் தொழில்களுக்கும் உயர்கல்விக்கும் உரிய மொழி யாகவும் ஆங்கிலம் விளங்கியது. சிங்களவரில் மிகச் சிறிய வீதாசாரத் தினரே ஆங்கிலத்தை பேசக் கூடியவர்களாக இருந்தனர்.

சுதந்திரத்திற்கு முந்திய கால அரசியல் பேச்சுவார்த்தைகளில் தமிழ்த் தலைவர்களாக ஜி.ஜி.பொன்னம்பலமும், எஸ். ஜே.வி செல்வநாயகமும் 50க்கு 50 என்ற கொள்கைக்காக பலமாக வாதிட்டனர். இதன்படி சிங்களவர்களுக்கு 50% வீத பிரதிநிதித்துவமும் மீதி 50 வீத பிரதி நிதித்துவம் சிறுபான்மை இனத்தவர்களுக்கும் வழங்கப்பட வேண்டும் என அவர்கள் வாதிட்டனர். அவர்களின் முயற்சி வெற்றி பெறவில்லை. சேனநாயக்க 50 க்கு 50 பிரதிநிதித்துவத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அவர் பிரதேசவாரியான பிரதிநிதித்துவத்தை வழங்க முன்வந்தார். அதன் மூலம் சிறுபான்மை மக்களிற்கு அவர்களின் வீதாசாரத்திற்கு ஏற்ற பிரதிநிதித்துவத்தை கொடுக்கலாம் என்றார். ஒரு சமூகத்தின் மத உரிமைகளை கட்டுப்படுத்தும் வகையில் அல்லது ஒரு சமூகத்திற்கு அல்லது மதத்திற்கு விசேட சலுகைகளை வழங்கும் வகையில் பாரபட்சமான சட்டங்களைப் பாரானுமன்றம் இயற்றுவதைத் தடைசெய்யும் வகையிலான பாதுகாப்புச் சர்த்தையும் அரசியல் யாப்பில் அவர் சேர்ப்பதற்கு உடன் பட்டார்?

சேனநாயக்காவின் அமைச்சரவையில் இடம் பெற்றவர்களில் நான்கு பேர் பிற்காலத்தில் பிரதமர்களாக ஆகினர். அவர்களுள் மூவர் சேனநாயக்காவின் உறவினர்களாயிருந்தனர். டி.எஸ் சேனநாயக்க திடீரென இறந்த பொழுது அவரது மகன் ட்ட்வி சேனநாயக்க பிரதமரானார். ட்ட்வியைத் தொடர்ந்து சேர் யோன் கொத்தலாவல் பிரதமரானார். இவர் டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் மருமகனாவர். (இதனால் தான் ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு அங்கிள் - நெவ்யூ பார்ட்டி - மாமன் மருமகன் கட்சி என்று நாமம் குட்டப்பட்டது) ஜே. ஆர். ஜயவர்த்தன் 1977 இல் பிரதமரானார். இவர் சேனநாயக்க குடும்பத்தின் தூரத்து உறவினர். ஜே. ஆர் பின்னர் இலங்கையின் முதலாவது நிறைவேற்று ஜனாதிபதியுமானார். சொலாமன் வெஸ் ட் ரிட்ஜிவே டயஸ் பண்டாரநாயக்க டி.எஸ் சேனநாயக்காவின் மந்திரிசபையில் இருந்த நாலாவது நபர். இவர் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியை (SLFP) நிறுவி சேனநாயக்காவின் பிரித்தானிய மாதிரி மதச்சார் பற்ற அரசு என்ற இயக்கத்திற்கு எதிரான சவாலாக அமைந்தார். 1956 இல் பொதுத் தேர்தலில் வெற்றி பெற்று பிரதமரானார்.

பண்டாரநாயக்க பற்றிய பலவிடயங்கள் இந்த இந்நாலின் பிறிதொரு அத்தியாயத்திலும் கூறப்படும். பண்டார நாயக்க கவர்ச்சி மிக்க தலைவர். உயர்குடிப் பிறப்பாளரான இவரின் அரசியல் எழுச்சி சடுதியானதாக

இருந்தது.⁸ 1936 இல் சிங்கள மகாசபை என்ற அமைப்பை இவர் உருவாக்கினார். சிங்களவர்களின் இனவாத நலன்களிற்கு முதன்மை கொடுத்து பிரசார இயக்கம் நடத்தினார். இனவாதம் என்ற விடயத்தில் பண்டார நாயக்க சேனநாயக்கவுடன் முரண்பட்டார். இருந்த போதும் அவரது அரசாங்கத்தில் டி.எஸ் ற்கு அடுத்த இரண்டாம் நிலையில் உள்ள தலைவர் என்ற கணிப்பையும், அனுமானத்தையும் கொண்டிருந்தார்.⁹ 1931 ஆம் ஆண்டு முதல் தெரிவ செய்யப்பட்ட பிரதி நிதிகளைக் கொண்ட சட்டசபை (ஸ்டேற்ஸ் கவுன்சில்) என்ற அமைப்பு இருந்தது. பண்டாரநாயக்க சட்டசபை உறுப்பினராக இருந்தார். 1936 ஆண்டு முதல் மந்திரிசபையிலும் இடம் பெற்றார். உள்ளூராட்சி மந்திரியாக இருந்த பண்டாரநாயக்க நாடு முழுவதும் சென்று சொற்பொழிவுகளை நடத்தி கிராம மக்களின் ஆதரவைப் பெற்று கொண்டார். குறிப்பாக கிராம மட்டத் தலைவர்களதும், பெளத்த பிக்குகளதும் ஆதரவைப் பெற்றார். சுகாதார மந்திரியாக இருந்தபோது மலேரியா ஒழிப்பு வேலையை வெற்றிகரமாகச் செயற்படுத்தினார். இவரது கவர்ச்சி மிகு பேச்சும், நடத்தையும், இவர் சேனநாயக்காவின் பழைம வாதக் கொள்கை களை எதிர்த்தமையும் இவருக்கு கட்சிக்குள் இருந்த செல்வாக்கைக் குறைத்தது. பண்டாரநாயக்கவின் எதிரிகள் பலர் கட்சிக்குள் இருந்தனர். தான் ஒருபோதும் ஐ.தே.க தலைமையிலான அரசாங்கத்தின் பிரதமராக ஆகக் போவதில்லை என்பதை அவர் தெளிவாக உணர்ந்தார். 1951 ஆம் ஆண்டு யூலை 11 ஆம் திகதி பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தில் இருந்து விலகி பாரானுமன்றத்தின் எதிர்க்கட்சி ஆசனத்தில் போய் அமர்ந்து கொண்டார். அந்த ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதம் 3 ஆம் திகதியன்று சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி (சி.ச.க) யின் ஆரம்பக் கூட்டத்தை தனது தலைமையில் நடத்தினார்.

ஜக்கிய தேசிய கட்சியின் எதிர்ப்பாளர்களும், மார்க்சியக் கட்சிகளுடன் சேரவிரும்பாதவர்களும் தமது புதிய கட்சியில் சேர்ந்து கொள்வார்கள் எனப் பண்டாரநாயக்க கருதினார்.

1952 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 26 ஆம் திகதி டி.எஸ். சேனநாயக்க அகால மரணமடைந்தார். அவரின் மரணம் பலப் பாட்சை ஒன்றிற்குக் களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.¹⁰ இது பண்டாரநாயக்கவோ, ஐ.தே.கட்சித் தலைமையோ எதிர்பார்த்திராத ஒன்றாக இருந்தது. சேனநாயக்க தமது மகன் டட்லி தனக்குப் பின்னர் பிரதமராக வரவேண்டும் என்ற விருப்பத் தைத் தெளிவாக வெளிப்படுத்தியிருந்தார்.¹¹ டட்லியும் முதலில் தயங்கிய

போதும் பின்னர் இதற்கு ஒத்துக் கொண்டார்.¹² சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அப்போது நிலைகுலைந்து போய் இருந்தது. இலங்கைச் சுதந் திரத்தின் தந்தையை பிரதிநிதித்தவப்படுத்தும் கட்சி என்ற மதிப்பு ஐ.தே.கட்சிக்கு இருந்தது. இந்த இரண்டு விடயங்களையும் தமக்கு வாய்ப்பாக பயன்படுத்திய ஜக்கிய தேசியக் கட்சியினர் தேர்தலில் மக்கள் ஆதரவைப் பெறும் முயற்சியில் இறங்கினர். பாரானுமன்றம் கலைக்கப்பட்டு 1953 ஆம் ஆண்டு மே மாதம் பொதுத்தேர்தல் நடை பெற்றது. அத்தேர்தலில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி பாரானுமன்றத்தின் 95 ஆசனங்களில் 54 ஆசனங்களை வென்று பெரும்பான்மைப் பலத்துடன் ஆட்சியைத் தக்க வைத்துக் கொண்டது.¹³

ட்டலி சில மாதங்கள் மட்டுமே பிரதமராக இருந்தார். யூலை மாதத்தில் அப்போதைய நிதியமைச்சர் ஜே.ஆர் ஜயவர்த்தன வரவு செலவுத் திட்டத்தைச் சமர்ப்பித்தார். அரிசி மானியம் வெட்டப்பட்டது. வரவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுந்த தொகையை ஈடுசெய்வதற்காக நாட்டு மக்களில் அரைப்பகுதிக்கு மேற்பட்டோருக்கு நன்மையளித்த அரிசி மானியத்தை குறைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. அத்தோடு நாடு அந்திய செலாவணிப் பிரச்சினையையும் எதிர்நோக்கியது. அரிசி மானியமாக வழங்கப்படுவதற்காக அரிசி இறக்குமதிக்குப் பெருந்தொகை அந்தியச் செலாவணி தேவைப்பட்டது அரசாங்கத்தின் வங்குரோத்து நிலை வெளிப்பட்டது. அரசியல் எதிரிகள் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி மக்களின் அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தும் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தினர். ஹர்த்தால் (பொது வேலை நிறுத்தம்) நடத்தப்பட்டது. பொலிசாரின் அத்துழீநிய செயல்களாலும் துய்பாக்கி பிரயோகத்தின் காரணமாகவும் சிலர் இறந்தனர்; பலர் காயமுற்றனர். கைதுகள் இடம்பெற்றன. பாரானு மன்றத்தில் கோப ஆவேசப் பேச்கக்கள் இடம் பெற்றன. ட்டலி சேனநாயக்க மென்மைப் போக்குடையவர்; அவர் உறுதியான முடிவுகளை எடுக்காது தடுமாறினார். அவரின் உடல் நலக் குறைவும் பிரச் சினைக்கு முகம் கொடுப்பதற்கு தடையாயிற்று. 1953 ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 12 ஆம் திங்கதி அவர் பிரதமர் பதவியில் இருந்து ராஜினாமா செய்தார். சேர் யோன் கொத்தலாவல் பிரதமரானார்.

'தீர்மானம் எடுப்பதில் உறுதியானவர்; நறுக்கான பேச்சும், துய்பான செயலும் கொண்டவர்' என்று சேர் யோனின் குண இயல்புகளை சிலர் புகழ்ந்துரைப்பார். வேறு சிலர் அவரின் குரூரமான நடத்தை, பிறர் உணர்வுகளை மதிக்காத இயல்பு, துடுக்கான செயல்கள் என்பன

அவர் சார்ந்த அரசியலுக்கு பாதகத்தை உண்டாக்கியதாகக் கூறுவர். அவர் சேன நாயக்காவின் பழையவாதப் பொருளாதாரக் கொள்கை களையும், சமூகக் கொள்கைகளையும் மாற்றம் இல்லாமல் தொடர்ந்து செயற்படுத்தினார். பிரித்தானிய மகாராணியின் இலங்கை வருகையை ஒழுங்கு செய்தார். சேர் யோன் கம்யூனிஸ்த்தின் தீவிர எதிர்ப்பாளராக இருந்தார். எஸ்.டபிள்யூ ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்காவின் சி. சி. கட்சியை விட மார்க்சியக் கட்சிகளைச் சார்ந்தோரை தனது பிரதான எதிரிகளாக இவர் கருதினார். இவரது மந்திரிகளில் ஒருவரான ஜே.ஆர் ஜயவர்த்தன அரசியல் சாணக்கியமும், செயல்திறனும் உடையவராய் இருந்தமையால் சேர். யோனின் குறைகளை நிவர்த்தி செய்து சமன்படுத்தும் நிலை காணப்பட்டது.

மொழி, சமயம் ஆகிய இரு விடயங்களிலும் சேர். யோன் மோசமான தவறுகளைச் செய்தார். வெகுஜனங்களின் உணர்வுநிலை பரவலாக எழுச்சி பெற்ற கட்டத்தில் சேர். யோன் பிறர் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக் காமை, குறுகிய மனப்பான்மை ஆகியவற்றின் தீவிரப் போக்கினை வெளிப்படுத்தினார். இது அவரின் அரசியல் வாழ்வுக்கு முடிவைக் கொண்டு வந்ததோடு ஐ.தே. கட்சியின் தேர்தல் படுதோல்விக்கு காரணமாயிற்று.

டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் மொழிக்கொள்கையை சேர். யோன் வலுப்படுத்த முயற்சித்தமையால் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா தலைமையிலான சிங்கள - பெளத்த தீவிர வாதிகள் தமது எதிர்ப் பிரசாரத்தை மேற்கொள்வது இலகுவாயிற்று. இதனிடையில் 2500 ஆம் ஆண்டு புத்தஜயந்தி கொண்டாட்டம் திட்டமிடப்பட்டது. இது ஒரு பொது வேலைத்திட்டத்தில் சிங்கள - பெளத்த தீவிரவாதிகள் இணைவதற்குக் களம் அமைத்தது. 1954 ஆம் ஆண்டு கொத்தலாவல் வடக்குப் பகுதிக்கு உத்தியோகபூர்வ விஜயம் ஒன்றை மேற்கொண்டார். அப்போது தமிழகத் தீவிரவாதிகள் சம அந்தஸ்தை வழங்கக்கூடியதான் அரசியல் யாப்பு சீர்திருத்தப் பிரேரணையைத் தான் முன்மொழிவேன் என்று கூறினார். இவரின் இந்த அறிவிப்பு தீவிரவாதிகளுக்கு நல்ல வாய்ப்பாக அமைந்தது. எதிர்ப்புப் பேரலை ஒன்று தெற்கில் கிளம்பியது. 1956 பெப்பிரவரி மாதம் பொதுத்தேர்தல் நடைபெறவிருந்தது. தேர்தல் நெருங்கும் சமயத்தில் கொத்தலாவல் தன் மொழிக் கொள்கையைத் தலைகீழாக மாற்றினார். பண்டாரநாயக்க கூறுவது போல் சிங்களம் மட்டும் அரசு கரும் மொழியாக்கப்பட வேண்டும் என்றார். அவரின் கொள்கை மாற்றம்

காலம் பிந்தி ஏற்பட்டது என்றே கூற வேண்டும். தமிழர்களை அவர் அந்நியப்படுத்தினார் 'சிங்களவர்கள் அவரின் கொள்கை மாற்றம் சந்தர்ப்பம் கருதிச் செய்யப்படும் மாற்றம், உண்மை யான மனமாற்றம் அல்ல எனக் கருத வைத்தது. சிங்களவர் பண்டார நாயக்காவினதும் அவரோடு சேர்ந்திருந்த ஐ.தே.கட்சி எதிர்ப்பாளர்களதும் பக்கம் சாயத் தொடங்கினர்.

மொழிக் கொள்கையில் ஒன்றுக்கு ஒன்று முரண்பட்ட, அர்த்தமற்ற விடயங்களைக் கூறித் தடம் புரண்டு கொண்டிருந்த கொத்தலாவல புத்த ஜியந்தி கொண்டாட்டங்களில் அரசாங்கத்தினை ஈடுபடுத்தி அதற்கு தலைமை கொடுத்து, பௌத்த மதச் சார்பு இயக்கத்தின் தலைவனாக தன்னை ஆக்கிக் கொள்ள முயன்றார். இம்முயற்சி தோல்வியில் முடிந்தது. ஆசியாவின் 'பிளேபோய்' அரசியல்வாதி (Asia's playboy politician) என்ற பெயரைத் தேடிக் கொண்ட ஒரு பிரதமரால் பௌத்தமதப் புத்தெழுச்சியின் தலைவராக மாறுவது சாத்தியமில்லாத ஒரு விடயமே. தனது அரசாங்கம் பௌத்தமதச் சார்புடைய கொள்கைகளை அமுல் படுத்துகிறது, அதனால் மக்கள் உற்சாகம் பொங்கி வழிகிறது, தேர்தல் ஒன்றை நடத்துவதற்கு இதுவே தருணம் என்று சேர் யோன் கருதினார். பௌத்தமத தலைவர்கள் புத்த ஜியந்தி ஆண்டின் போது அரசியல் நடவடிக்கை எதுவும் வேண்டாம் என்று எச்சரித்தனர். மக்களிடம் பெருகிய உற்சாகம், அரசாங்கம் பௌத்த ஜியந்தி கொண்டாட்டங்களுக்கு உதவிய தும் அந்நிகழ்வுகளில் பிரதமராகிய தான் பங்கு கொண்டதும் பொது மக்கள் ஆதரவு தம்பக்கம் உள்ளதன் அறிகுறிகள் எனக்கருதிய சேர் ஜோன் பொதுத் தேர்தல் அறிவிப்பை வெளியிட்டார். பௌத்த தலைவர் கள் இதனால் கோபம் கொண்டனர்.

1956 ஆம் ஆண்டு தேர்தலினை பண்டாரநாயக்காவின் வெற்றிக்குக் காரணமானது என்பதைவிட ஐ.தே கட்சியை தோல்வியுறச் செய்த தேர்தல் என்று கூறுவதே பொருத்தம். தவறான தலைமைத்துவம், பலவீனமான ஒழுங்கமைப்பு, எழுச்சி பெற்று வரும் பௌத்த சிங்கள உணர்வு என்பன இந்தத் தோல்விக்கு காரணமாக இருந்தன. டி.எஸ். சேனாயக்காவின் மதச்சார்பற்ற பன்மைத்துவ இலங்கை என்ற இலக்கைக் கொண்டிருந்தார் அவர் வலது, இடது என்ற இரு முனை களுக்கு இடைப்பட்ட 'மத்தியநிலை' அரசியல் சக்திகளின் கூட்டினைப் (CENTRIST COALITION) பிரதி நிதித்துவம் செய்தார். டி.எஸ் உடைய இந்த அரசியல் அஸ்தமனம் 1956 இல் நிகழ்ந்தது.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சி பின்பற்றிய சமுக பொருளாதாரக் கொள்கை களும் சேனநாயக்காவின் அரசியல் கூட்டைப் பலமழுக்கச் செய்து, இலங்கையை பிளவுபட்ட சமுகமாகவும் குழப்பம் மிகுந்த நாடாகவும் மாற்றுவதற்கு காரணமாக இருந்தன.

அபிவிருத்தி இலக்குகளும், பொருளாதாரமும்

இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தி இலக்குகள் காலனித்து ஆட்சியில் இருந்து விடுதலை பெற்ற புதிய நாடுகள் பெரும்பாலான வற்றின் இலக்குகளை ஒத்தனவாகவே இருந்தன. விவசாய உற்பத்தி யையும் ஏற்றுமதியையும் அதிகரித்தல், உணவு உற்பத்தியில் தன்னிறைவு, சமுக நலத்திட்டங்களை மேலும் பலப்படுத்தல், முழுவேலை யுடமை, பொருளாதாரத்தை பன்முகப்படுத்தல் என்பனவே இந்த இலக்கு களாக இருந்தன. இந்த இலக்குகளை எப்படி அடையலாம்? சுதந்திரம் பெற்று 50 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னரும் அபிவிருத்துறை விற்பன்னர்கள் பொருளாதார விருத்தியை அடைதல், பொருளாதாரத்தைப் பன்முகப் படுத்தல், சமுக நலன்விருத்தி ஆகியவற்றிற்கான வழிமுறைகள் எவ்வ என்பது பற்றிய விவாதத்தை முடிவில்லாமல் தொடர்ந்தனர்.

�ற்றுமதி நோக்கிய ஒரு பொருளாதாரம் சர்வதேசச் சந்தையின் விலை ஏற்ற இறக்கங்களால் தாக்கம் பெற்ற வண்ணம் இருந்தது. இத்தகைய பொருளாதாரத்தை நிர்வகிப்பது எப்படி என்பதே இலங்கையின் புதிய தலைமை எதிர்நோக்கிய பிரச்சினை இந்த நெருக்கடியின் பின்னணி யில் மக்களின் அபிலாசைகள் அதிகரித்தன. அரசியல் அதிகாரப் போட்டியும் வலுத்தது. ஏனைய நாடுகளில் இதே காலப்பகுதியில் அரசியல் தலைமைப்பீடங்கள் இதையொத்த பிரச்சினைகளையே எதிர் நோக்கின. ஏற்றுமதி வருமானம் குறைந்து கொண்டு செல்லும் போது சமுக நலம் இலக்குகளையும் பொருளாதார அபிவிருத்தியையும் அடைவது எப்படி? இது இன்று வரை பிரதான பிரச்சினையாக இருந்து வருகிறது. 1948 இல் அபிவிருத்தி பற்றிய பிரதான வழிகாட்டும் தத்துவமாக மாக்சியக் கோட்பாடு விளங்கியது. இலங்கையின் மார்க்சியக் கட்சித் தலைவர்கள் மத்திய திட்டமிடுதலையும், அரசின் தலையீட்டையும் வலியுறுத்தினர். பொருளாதாரத்தை பன்முகப்படுத்தி கைத்தொழில் விருத்தி யை ஏற்படுத்தி இதுவே வழி என்றன.¹⁴ மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகள் சிறியன வாயினும் அவற்றின் தலைவர்களின் குரல் ஒங்கி ஒலித்தது. டி.எஸ். சேனநாயக்காவின் அமைச்சர்கள் அரசியலில் அனுபவமும் தேர்ச்சியும்

மிக்கவர்கள். அவர்கள் சட்ட அறிஞர்களாகவும் இருந்தனர். பொருளியல் வியத்தில் படிப்படியான மாற்றம், நடைமுறைச் சாத்தியமான நடவடிக்கைகள் என்பனவற்றுக்கே அவர்கள் அழுத்தம் கொடுத்தனர்.

நெல் உற்பத்தியை அதிகரித்தல், டி.எஸ். சேனநாயக்கவினதும் அவரது மகன் டட்லி சேனநாயக்கவினதும் நீண்டகால இலட்சியமாக இருந்தது. அரசாங்கத்தின் முக்கிய குறிக்கோளாவும் அது இருந்தது. சிங்களப் பண்பாட்டில் சிற்றுடமை விவசாயி என்ற கருத்தும் நெல்லை உற்பத்தி செய்து சுயநிறைவோடு சுதந்திரமாக வாழும் குடியான் என்பதும் ஊறியிருந்த ஒரு சிந்தனை. இது ஒரு புனைவு ஆகும். சேனநாயக்க இந்தப் பொய்ப்புனைவில் இருந்து ஊக்கம் பெற்றார். இதற்கு கொள்கை வடிவம் கொடுத்தார். சேனநாயக்கவின் இந்தக் கொள்கை, புதிய நாடுகள் பல பின்பற்றிய தவறான கொள்கைகளை இலங்கையும் பின்பற்றுவதைத் தவிர்க்க உதவியது. பல நாடுகளில் கைத்தொழில் அபிவிருத்தியிலும் நகரம் சார் மக்கள் பிரிவினர்க்கு குறைந்த விலையில் உணவுப் பொருட்களை வழங்குதலும் ஆகிய கொள்கைகளுக்கு அழுத்தம் கொடுக்கப் போய் விவசாயத் துறையின் நலவிக்கு வித்திடப்பட்டது. இலங்கையில் அப்படி நிகழவில்லை. அரசாங்கம் நெல் உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்காகப் பன்முக நோக்குடைய திட்டத்தை வகுத்துச் செயற் படுத்தியது. நெல்லுக்கான உத்தரவாத விலைத்திட்டம், சர்வதேச சந்தை விலைகளுக்குச் சமமாக அல்லது அவற்றிலும் உயர்வாக நெல்லின் விலையைப் பேண உதவியது. உரமானியத் திட்டமும் நெல் உற்பத்திக்கு ஊக்கம் தந்தது. ஆற்று நீரை விவசாய உற்பத்திக்கு உபயோகிப்பதற்கான பிரதான அபிவிருத்தித் திட்டம் ஒன்று செயற்படுத்தப்பட்டது. வரண்ட வலயத்தின் குளங்களைப் புனரமைத்து நீர்ப்பாசன விருத்தியை ஏற்படுத்துவதற்கு நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. சிங்கள நாகரிக வளர்ச்சியின் அடையாளமான நீர்ப்பாசன கட்டமைப்புகள் புனரமைக்கப்பட்டன. 1958 ஆம் ஆண்டில் நெற் காணிச் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. நிலங்களின் குத்தகை விவசாயிகள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கவும் இச்சட்டம் முற்பட்டது. இந்தச் சட்டத்தின் நடைமுறை பயன்கள் பெரிதாக இல்லாவிடினும் பிற்காலத்தில் நெற்காணி உடைமை தொடர்பாக கடுமையான சட்டங்கள் இயற்றப்படுவதற்கு இது முன் உதாரணமாக விளங்கியது. விவசாய அபிவிருத்திக்கான வேலைத் திட்டத்தில் பல குறைகள் இருந்தன. இருந்த போதும் அவை அபிவிருத்தியின் முன்னுரிமைகளை வகுப்பதற்கு அவற்றுக்கு அரசியல் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கு உதவின.

சமூக சேவைகளை வழங்குவதில் அரசாங்கம் காலனித்துவ ஆட்சிக்

காலத்தில் இருந்த நிலையில் இருந்து முன்னேறிச் சென்றது. மருத்துவ சிகிச்சை, பொதுச் சுகாதாரம், கல்வி ஆகியவற்றில் ஏற்பட்ட விரிவாக்கமும் முன்னேற்றமும் குறிப்பிடத்தக்கது. இம்முன்னேற்றம் முழுமையான ஒரு திட்டத்தின் படி ஏற்பட்டதன்று. இத்துறைகளுக்குப் பொறுப்பான அமைச்சர் களின் தனிப்பட்ட முயற்சியினால் ஏற்பட்டதென்பது சுவாரசமானதொரு விடயம். சி.டபிஸ்டு கன்னங்கரா ஒரு துடிப்புமிக்க செயல்வீர். இவர் கல்வியமைச்சராக இருந்த போது 1947 ஆம் ஆண்டில் இலவசக் கல்வியை எல்லா மட்டங்களுக்கும் விஸ்தரித்தார். சமூகத்தின் எல்லா மட்டத்தில் உள்ளவருக்கும் இலவச மருத்துவ சேவை வழங்கப்பட்டது. சுகாதார அமைச்சராக இருந்த எஸ்.டபிஸ்டு.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க மலேரியா ஒழிப்பியக்கத்தை வெற்றிகரமாக நடைமுறைப்படுத்தினார். இதனால் இறப்பு வீதத்தில் குறிப்பிடத்தக்க வீழ்ச்சி ஏற்பட்டது.¹⁵

முதலீடுகளில் 50% மான பங்கு அரசாங்கத்தினால் வழங்கப்பட்டது. முதலீடுகளில் நெல் உற்பத்திக்கு முதன்மையிடம் வழங்கப்பட்டது. காணி அபிவிருத்தி, நீர்ப்பாசன அபிவிருத்தி என்பன மூலம் நெல் உற்பத்தி விரிவாக்கம் பெற்றது. கல்வி, எரிசக்தி, சுகாதாரம் போக்கு வரத்து ஆகிய துறைகளிலும் வசதிகளை கட்டமைப்பதில் முதலீடுகள் செய்யப்பட்டன. கைத்தொழல் துறையின் பன்முகப்படுத்தலும், விரிவாக்கமும் அரசாங்கத்தின் பொறுப்பு என மார்க்சிஸ்டுகள் கருதினர். இதற்கு மாறாக இது தனியார் துறையின் பொறுப்பு என அரசாங்கம் கருதிச் செயற்பட்டது.

இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் கட்டமைப்பு, விரிவாக்கத்தையும், பன்முகப்படுதலையும் கடினமாக்கியது. ஏற்றுமதி உற்பத்தியில் பெருந் தோட்டத்துறை பிரதான பங்கு வகித்தது. இதில் தேயிலை முதன்மை இடத்தைப் பெற்றது. பெருந்தோட்டங்களில் பெரும்பான்மை அந்நியரின் உடைமைகளாக இருந்தன. உள் நாட்டின் நுகர்வுத் தேவைக்கான அரிசி உற்பத்தியில் பற்றாக்குறை நிலவியது. அரசாங்கம் உணவு மானியத்தை வழங்கியதால் அதற்கான விநியோகத்திற்கு தேவைப்பட்ட அரிசி பற்றாக்குறையாக இருந்தது. கைத்தொழில் துறையில் போதியளவு முதலீடுகள் செய்யப்படவில்லை. அது திசையறியாமல் போய்க் கொண் டிருந்தது. உட்கட்டமைப்புக்கள் போதியளவு வளர்ச்சியடையவில்லை. கைத்தொழில் நிபுணத்துவம், முயற்சியான்மைத் திறன்கள் என்பனவும் வளர்ச்சியறவில்லை. உள்ளூர் வர்த்தக முயற்சிகளுக்கு வங்கிகள் ஊக்கம் கொடுக்கவில்லை. கடன் சந்தையில் அந்நிய வங்கிகள்

ஆுதிக்கம் செலுத்தியமை இதற்கான காரணமாகும். ஏற்றுமதிகளுக்குப் புதிய சந்தைகளைத் தேடுதல் அல்லது உள்ளுரில் கைத்தொழில்களை விருத்தி செய்தல் மந்த கதியிலேயே செயற்பட்டது. இவை இறக்குமதிச் சுமைக்கு மாற்று உபாயங்களாக இருந்திருக்கக் கூடியவை. சில ஆண்டு களில் உள்ளார் ஏற்றுமதி உற்பத்திகளுக்கான ஏற்றுமதி விலைகள் உயர்வாக இருந்தன. இதனால் இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் பலவீனம் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. காலப்போக்கில் இப்பலவீனம் வெளிப்பட்டது.

அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை விட ஏற்றுமதி இறக்குமதி விலைகளே தீர்மான காரணிகளாக இருந்தன. உள்ளில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களுக்கு கிடைத்த ஏற்றுமதி விலைகள் நுகர்வுப் பொருட்களின் இறக்குமதிக்கு இலங்கை செலுத்த வேண்டிய விலைகள் என்ற இரண்டும் பிரதானமான விடயங்கள். இலங்கை சுதந்திர மடைந்த காலத்தில் இலங்கையின் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியாக 30 வீதம் தேயிலை, றப்பர், தெங்குப் பொருட்கள் ஆகிய மூன்று உற்பத்தித் துறைகளில் இருந்து கிடைத்தது. ஏற்றுமதி வருமானத் தின் 50 வீதம் தேயிலை என்ற ஒரு பொருளின் ஏற்றுமதியில் இருந்து கிடைத்தது. உள்ளில் கைத்தொழில் உற்பத்தியை பெருக்கவும், அதனைப் பன்முகப்படுத்தவும் முயற்சிகள் எடுக்கப்பட்ட போதும் சுதந்திரம் பெற்ற முதல் எட்டு ஆண்டுகளில் (1948 - 1956) அடையப் பெற்ற முன்னேற்றும் மிகக் குறைவு. அரசாங்கம் இறக்குமதிகளை உயர் அளவில் வைத்திருக்கும் கட்டாயம் இருந்தது. குறிப்பாக மானிய உணவுத் திட்டத்தின் படி அரிசியை விநியோகிக்க வேண்டும். அதற்காக அரிசியை இறக்குமதி செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலை வீழ்ச்சி இறக்குமதிப் பொருட்களின் விலை உயர்ச்சி என்பன வர்த்தக மாற்று வீதத்தை இலங்கைக்குப் பாதகமாக ஆக்கக் கூடிய அபத்து இருந்தது.

சுதந்திரத்திற்குப் பின்திய, ஆண்டுகளில் இலங்கைப் பொருளாதாரம் வர்த்தக மாற்றுவிகிதத்தின் சாதகமற்ற போக்கின் பாதிப்புக்கு ஆளாக வில்லை. கொரிய யுத்தம் இலங்கையின் ஏற்றுமதிகளுக்கு நல்ல விலை யைப் பெற்றுக் கொடுக்கக் காரணமாயிற்று. இதனால் ஏற்பட்ட பூரிப்புக் (Economic boom) காலத்தில் ரப்பர் உயர்விலையில் விற்கப்பட்டது. எனினும் கொரிய யுத்தத்தின் முடிவுடன் சந்தை விலை களில் சரிவு ஏற்பட்டது. 1952 இல் இலங்கையின் வர்த்தக விகிதம் 24 புள்ளிகளால் வீழ்ச்சியடைந்தது. 1953 இல் இவ்வீழ்ச்சி நீடித்தது. உள்நாட்டு இறக்குமதி

களின் விலைகள் அதிகரித்தன ; இறக்குமதியின் அளவும் அதிகரித்தது. இதன் பயனாக இலங்கையின் வர்த்தக நிலுவை (இறக்குமதிச் செலவுக்கும் ஏற்றுமதி வருமானத்திற்கும் இடையிலான வித்தியாசம்) பாதகமாக மாறியது. முன்னர் 13 வீதம் மேலதிகமாக இருந்த நிலுவை 21 வீதம் பற்றாக்குறையாக மாறியது. இப்பற்றாக் குறையை ஈடுசெய்வதற்கு எடுத்த முயற்சிகளின் விளைவாக இலங்கையின் வெளிநாட்டுச் சொத்துக்களின் பெறுமதி (1948 இன் அளவை விட) 1952 இல் 30 வீதம் குறைந்தது. அடுத்த ஆண்டில் இது 52 வீதமாகக் குறைந்தது. (முந்திய ஆண்டை விட 22 வீதம் அதிகரிப்பு) முன்னர் குறிப்பிட்டது போல் அரசாங்கம் நெருக்கடிக்குள் தள்ளப்பட்டதால் டட்லி சேணநாயக்க பதவியில் இருந்து விலகினார்.¹⁶ 1954 இல் ஏற்றுமதி விலைகளில் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. இது ஐ.தே.கட்சித் தலைமைக்கு கிடைத்த பெரிய அதிவீட்டம் என்றே கூறுவேண்டும். விலை உயர்வால் வர்த்தக நிலுவை சாதக மாகியது. ஒரு பொருளாதார நெருக்கடியில் இருந்து அரசாங்கம் மீட்சி பெற்றது. மக்களின் பொருளாதார நிலையை பாதுகாப்பதில் அரசிற்கு உள்ள பொறுப்பின் முக்கியத்துவம், சர்வதேச வர்த்தகத்தின் தளம்பல்கள் எப்படி இதனைப் பிரச்சினையாக்கக்கூடும் என்பன பற்றி நல்லதொரு பாடம் இந்த நெருக்கடி மூலம் கற்றுக்கொள்ள முடிந்தது.

வெளிநாட்டுச் சொத்துக்களை நிர்வகித்தல் என்பது முக்கியமான பிரச்சினை. அதுவும் இறக்குமதியில் தங்கியிருக்கும் ஒரு பொருளாதாரத் தின் பிரச்சினையாக இது இருந்தது. அரசாங்கம் இறக்குமதிகளைக் கட்டுப்படுத்தி சிக்கந்ததை பேண முயன்றது. நுகர்வுச் செலவைக் குறைக்கும் இந்தத் திட்டத்திற்கு மக்கள் ஆதரவு கிடைக்காது. இதற்கு மறுதலையாக இறக்குமதியை உயர் அளவில் பேணுவதாயின் அதற்கு அந்நியச் செலாவணி தேவைப்படும். சுதந்திரத்தின் தொடக்க ஆண்டு களில் ஒப்பிட்டாவில் போதியளவு அந்நியச் செலாவணி இருப்பில் இருந்தது. இருந்தபோதும் சமூக நலச் செலவுகளை கட்டுப்பாடின்தித் தொடர்ந்தமை, இலங்கையின் முதல்விளைவுப் பொருட்களின் விலை களின் வீழ்ச்சி என்பனவற்றால் 1952 ஆம் ஆண்டளவில் அந்நியச் சொத்திருப்பு ஆபத்தான அளவுக்கு வீழ்ச்சி அடைந்தது. வரவு செலவுத் திட்டப் பற்றாக் குறையும் பெரிய அளவினதாக இருந்தது. இலங்கை எதிர்நோக்க வேண்டிய பொருளாதாரப் பிரச்சினைகளை முன்கூட்டியே உணர்ந்து கொண்ட நிதியமைச்சர் ஜே.ஆர். ஐயவர்த்தன 1948 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே அந்நியச் செலாவணிக் கட்டுப்பாடு, இறக்குமதி அனுமதிப் பத்திரம் வழங்குதல் ஆகிய நடவடிக்கைகளை ஆரம்பித்

திருந்தார். இதன் காரணமாக பிரச்சினை முற்றிய போது நுகர்வுச் செலவைக் குறைக்கும் சிக்கனத் திட்டமான இறக்குமதிக் கட்டுப்பாட்டை விரைந்து செயற்படுத்துதல் சாத்தியமாயிற்று. இறக்குமதி கட்டுப்பாடு போன்ற நிதிக் கொள்கைகளும், பண்ட விலைகளின் அதிகரிப்பும் 1954 இல் அந்திய செலாவணிச் சொத்துக்களின் இருப்பை 50 வீதத்தால் அதிகரிக்கச் செய்தது.

இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்கள் நீண்டகாலப் பிரச்சினைகளை விட குறுகியகாலப் பிரச்சினைகளிலேயே கூடிய கவனம் செலுத்தினர். ஜனநாயக ஆட்சி நாடுகளின் அரசியல் தலைவர்களிடம் இவ்விதமான நடத்தை எங்கும் காணப்பட்ட ஒரு விடயம் ஆகும். வளர்ச்சி யடையாத பொருளாதாரம் ஒன்றில் இவ்விதம் குறுகிய கால நலன்களுக்கு முக்கியம் கொடுத்து நீண்டகாலப் பயன்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் விடும்போது, அதிகரித்துச் செல்லும் மக்கள் தொகைக்கு ஏற்ப தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் சக்தி இல்லாமல் போகிறது. அத்தோடு பண்டவிலைகளில் ஏற்படும் ஏற்ற இறக்கமும் தளம்பலும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றன.

குறுகிய கால நன்மைகளுக்காக நிதி ஒதுக்கப்பட்டது. அரசாங்க வரவு செலவுத் திட்டத்தின் 60 வீத செலவுகள் இலங்கை மக்களுக்கு உடனடியாக நன்மை தரக்கூடிய நுகர்வுச் செலவுக்கான சமூக நலத் திட்டங்களிலும், அரசாங்க கூட்டுத் தாபனங்களின் முதலீட்டிலும் செலவிடப்பட்டது. சுகாதாரம், கல்வி ஏனைய சமூகநலச் சேவைகள் என்பனவற்றிலும் செலவின் பெரும்பகுதி சென்றது. மாற்றுக் கொடுப்பனவுகள் (Transfer payments) என்று அழைக்கப்படும் செலவுகளான உணவு மானியம், போக்குவரத்து உள்ளராட்சி என்பனவற்றிற்கு குறிப்பிடத்தக்க தொகை செலவிடப்பட்டது. அரசாங்கம் வழங்கிய சேவைகள் மக்களுக்கு கொடுத்த வாக்குறுதிகள், நம்பிக்கை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டதால் பொருளாதார நெருக்கடி ஏற்படும் போது திட்டங்கள் நிறுத்த முடியாது. இந்த செலவுகளைத் தொடருவதற்காக அரசாங்கம் பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் (Deficit Financing) என்னும் உத்தியைக் கையாண்டது. சுதந்திரத்தின் பிந்திய ஐந்து ஆண்டுகளில் அடுத்தடுத்து வரவு செலவுத் திட்டப் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது. 1950, 1952, 1953 என்ற மூன்று ஆண்டுகளில் வரவு செலவுத்திட்டப் பற்றாக்குறை, மொத்தச் செலவுகளின் 20 வீதத்திற்கு மேற்பட்டதாக இருந்தது. இக்காலப் பகுதியில் இலங்கையின் பொதுப் படுகடன் (Public Debt) இரு மடங்காக அதிகரித்தது.

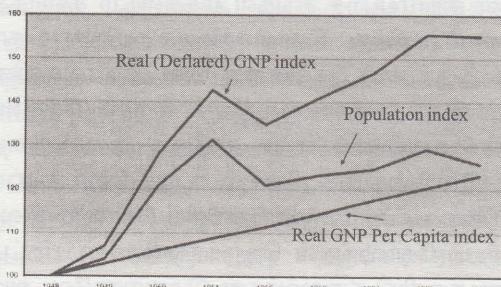
1953 ஆம் ஆண்டின் முடிவில் பொதுப்படுகூடன் அதிகாரித்தல், இலங்கையின் வெளிநாட்டுச் சொத்திருப்புக்கள் குறைந்து செல்லுதல் ஆகியவற்றால் ஏற்பட்ட நெருக்கடியைத் தீர்ப்பதற்காக பிரதமர் கொத்தலாவல சில நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். இவர் எடுத்த நடவடிக்கை களும், அக்காலம் பகுதியில் இலங்கையின் ஏற்றுமதிகளுக்கு நல்ல விலை கிடைத்ததும் சாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தின. 1954, 1955 ஆகிய இரு ஆண்டுகளிலும் வரவு செலவுத் திட்டப் பற்றாற் குறைக்குப் பதிலாக சிறிதளவு மேலதிகம் ஏற்பட்டது. அரசாங்கம் மேற் கொண்ட சிக்கன நடவடிக்கைகள் மக்களைப் பாதித்தன. இதனால் கொதிப்படைந்த மக்கள் 1956 ஆம் ஆண்டில் பொதுத்தேர்தலில் கொத்தலாவலவை தூக்கி வீசினார்கள். தேர்தலுக்கு முந்திய காலத்தில் அவர் இழைத்த தவறுகளே அவரது வீழ்ச்சியின் காரணம் எனப் பலர் கருத்துத் தெரிவித்தனர். இவரது நடவடிக்கைகள் உண்மையில் தவறானவை என்றால் இவரின் பின்வந்தோர் தம்மைத் திருத்திக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

பின் காலனித்துவ கட்டத்தில் இலங்கையின் ஆட்சி பீடம் ஏறிய ஐக்கிய தேசியக்கட்சி மேற்தட்டு மக்களின் நலன்களையும் சிந்தனை களையும் பிரதிபலிப்பதாயும், இருந்தவரும் நிலைமைகளில் மாற்றம் கொண்டு வராமல் இருக்கும் நிலைமையை நீடிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தன என்று பலர் விமர்சித்துள்ளனர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சித் தலைவர்கள் கிராமப்புறச் சிங்கள மக்களிடம் கிளர்ந்து எழுந்த அரசியல் உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளவோ அறிந்து கொள்ளவோ முடியாதவர்களாய் இருந்தனர். குறிப்பாக கொத்தலாவலவின் இயல்பு அவரை மக்களிடம் இருந்து தூர வைத்தது. டி.எஸ். சேநனாயக்கவும் அவருக்குப் பின் தலைமையை ஏற்ற ஐ.தே.க தலைவர்களும் கூட தீவிர மாற்றங்கள், இலங்கையில் நிலவும் உறுதிநிலையை குலைத்து விடும் என்றே கருதினர். பன்மை சமூகங்களைக் கொண்ட இலங்கையில் கருத்தியல் சார்புடைய கோவெங்கள் நெருக்கடியையும், பத்தடத்தையும் அதிகாரிக்கும் என்று கருதிய தலைவர்கள் மெதுவாகவே அடியெடுத்து வைப்பதை விரும்பினர். இருந்த போதும் “பழமை பேணும்” இலங்கைத் தலைவர்கள் சில தீவிர நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தனர். விவசாயத்துறை அபிவிருத்தி, உணவு மானியம் என்ற இரண்டு விடயங்களிலும் முற்போக்கான தீவிர நடவடிக்கைகளை எடுத்தனர். மக்களின் வாழ்க்கை முன்னேற்றம் கருதி இவை செய்யப்பட்டன. அரசாங்கத்தின் பொருளாதார சமூகநல் நடவடிக்கைகள் நல்ல பலனை அளித்தன. அவை பற்றி அடுத்து நோக்குவோம்.

மக்களின் விருப்பங்களையும் தேவைகளையும் நிறைவு செய்தல்

தேசிய மட்டத்தில் இலங்கையின் பொருளாதார அடைவுகள் எப்படி யிருந்தன? இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கைக்குத் தரத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி எவ்வாறிருந்தது? என்பன பற்றிய புள்ளிவிபரங்கள் பெறக் கூடியனவாய் உள்ளன.¹⁷ ஆனால் ஏனைய முன்றாம் உலக நாடுகள் பற்றி சரியான புள்ளி விபரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுதலும் அவற்றை விளக்குதலும் கடினமான ஒரு வியடம். பொருளாதார சமூகநிலைமைகள் குறித்து நாடுகளிற்கிடையிலான ஒப்பீட்டாய்வைச் செய்வதற்கு புள்ளிவிபரங்கள் உதவுமா என்பது ஐயத்திற்குரிய விடயமாகும். ஏனெனில் நலமான வாழ்க்கை என்பதை புள்ளிவிபரம் கொண்டு மதிப்பிடுவதும், அதனை பிறிதோரு நாட்டின் வாழ்க்கையுடன் ஒப்பிடுவதும் சரியான மதிப்பீடாக அமையாது. மேலும் புள்ளிவிபரங்கள் நலமான வாழ்க்கை என்றால் என்ன என்பது குறித்து மக்களின் அக நோக்குப் பற்றி எதனையும் குறிப்பிடுவதில்லை. இருந்தபோதும் ஒரு நாட்டின் புள்ளிவிபரங்களைக் கொண்டு அந்த நாட்டிற்குள் வாழ்க்கை நிலைமைகள் எப்படி இருந்தன என்பது பற்றிய பயனுள்ள தகவல்களைத் தெரிவித்து விட எனது கருத்தாகும். இப்புள்ளி விபரங்களைக் கொண்டு மக்களின் விருப்பங்கள், தேவைகள் பற்றிய பண்புசார் மதிப்பீடுகளையும் செய்ய முடியும்.

இங்கே தரப்பட்டுள்ள வரைபடம் பொருளாதார நிலை பற்றிய விளக்கத்திற்கு உதவுகிறது.

1.3 மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியும் சனத்தொகைப் வளர்ச்சிப் பேங்க்கும் இவ் வரைபடத்தைப் பார்க்கும் போது பொருளாதாரத்தில் போக்கு மிகச் சாதகமாகவே இருந்ததைக் காணலாம். 1952 இல் வரவு செலவுத் திட்ட நெருக்கடி ஏற்பட்டதேனும் 1948 - 60 காலப்பகுதியில் மொத்த தேசிய உற்பத்தியின் (GNP) சராசரி வளர்ச்சி ஒரு ஆண்டிற்கு ஏற்குறைய 6 வீதமாக இருந்தது. ஆனால் சராசரி (Per Capita GNP)

ஏறக்குறைய 3 வீதமாக இருந்தது. சனத்தொகை வளர்ச்சி 2.6 வீதமாக இருந்தது. இது ஏனைய முன்றாம் உலக நாடுகளை விடக் குறைவாக இருந்தது. பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்திலும் கூடியதாக சனத்தொகை வளர்ச்சி வீதம் இருப்பதனால் சனத்தொகைப் பொறிக்குள் (Demographic Trap) வீழும் அபாயத்தில் இருந்து இலங்கை தப்பியது என்பதை இப்புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன.

கல்வியிலும், சுகாதாரத்திலும் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் சனத்தொகை வளர்ச்சி வீதத்தைக் கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்தன. இலங்கையில் சனத்தொகை வளர்ச்சி வீதம் குறையத் தொடர்கியது. ஐ.தே.கட்சி அரசாங்க காலத்தில் பாடசாலைச் சேர்வுவீதம் 42 வீதத்தால் அதிகரித்தது. 1948 ஜூ விட 1956 ஆம் ஆண்டில் மாணவர்களின் தொகை 0.5 மில்லியன் அதிகரித்தது. சுகாதார முன்னேற்றம் காரணமாக பாடசாலை செல்லும் வயதினரான சிறுவர் எண்ணிக்கை ஆண்டுதோறும் 4 வீதத்தால் இக் காலத்தில் அதிகரித்துச் சென்றது. இந்த அதிகரிப்புக்கு ஈடு கொடுக்கும் முறையில் பாடசாலை கட்டிடங்கள் கட்டப்பட்டன; ஆசிரியர் களின் பயிற்சி மேம்படுத்தப்பட்டது. இச் செயல் திட்டங்கள் நகரங்களில் மட்டுமன்றி கிராமங்களிலும் நிறைவேற்றப்பட்டது. இதனால் சுதந்திரம் பெற்ற போது (1948 இல்) 63 வீதமாக இருந்த வளர்ந்தோர் எழுத்தறிவு வீதம் 1956 இல் 70 வீதமாக உயர்ச்சி பெற்றது.

1956 இல் ஆண்களின் எழுத்தறிவு வீதம் 80 ஆக இருந்தது. 1950 க்களில் பிற முன்றாம் உலக நாடுகளில் இவ்வாறான உயர்ந்த வளர்ச்சி வீதம் காணப்படவில்லை. இலங்கை தனித்துவம் மிக்க வளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது.

இலங்கையில் உயர் கல்விக்கான கேள்வி அதிகரித்த போதும், அதனை நிறைவு செய்யும் வகையில் உயர்கல்வி வாய்ப்புக்கள் உயர் வில்லை. இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் சர்வதேச மட்டத்தில் தரம் வாய்ந்தது என்ற புகழைப் பெற்றிருந்தது எனினும் பல்கலைக் கழகத்திற்கு விண்ணப்பித்தோரில் 30 வீதத்தினருக்கே அனுமதி கிடைத்தது. உயர் குடும்பங்களின் ஆண்பிள்ளைகள் இங்கிலாந்திற்கு உயர்கல்விக்காகச் சென்றார்கள் (சில பெண்பிள்ளைகள் கூடச் சென்றனர்) இலங்கை போன்ற ஒரு விருத்தி பெறும் பொருளாதாரத்திற்கு தொழில்நுட்பக் கல்வி அவசியமானது. ஆனால் இக்கல்வியில் அக்கறை செலுத்தப்பட முடியவில்லை. இலங்கையின் பல்கலைக்கழக முறைமை ஊடாக

பொறியியல் பட்டதாரி ஒருவரைத்தானும் 1953 வரை உருவாக்கமுடிய வில்லை. கலைப் பாடங்களும், கீழூத்தேச மொழிகள், பண்பாட்டுக் கல்வியும் தான் மிகவும் பிரபலமான கல்வித்துறைகளாக இருந்தன. இலங்கையின் உயர் குழாம் வகுப்பின் பிள்ளைகள் கற்கும் இரண்டாம் நிலைப்பாடசாலைகள் இங்கிலாந்து நாட்டின் பொதுப் பள்ளிகள் (Public schools) என்ற மாதிரியைப் பின்பற்றியவை. இப் பாடசாலைகள் சட்டம், மருத்துவம் அரசாங்க சேவை ஆகிய துறைத்தொழில்களை உயர் மதிப்புக்குரியனவாகக் கருதி, அவற்றுக்கான கல்விக்கு அழுத்தம் கொடுத்தன. இலங்கையின் பொருளாதார அடித்தளத்தை விறிவாக்கி, வளர்க்கவும், இதற்குத் தேவையான மனித வளத்தை உற்பத்தி செய்வன வாக இலங்கையின் கல்வி நிறுவனங்கள் இருக்கவில்லை. இலங்கையின் கல்வி முறைக்கு ஊடாகப் படித்து வெளிவரும் ஆண்களும் பெண்களுமான இளையோர் வேலையின்மையை எதிர்கொள்ளும் ஆபத்து இருந்தது. இலங்கையின் கல்வித்துறைச் “சாதனைகள்” ஒருபுறம் நல்ல அம்சத்தையும் இன்னொரு புறம் பாதகமான அம்சத்தையும் கொண்டிருந்தன. கல்வி இரு பக்கமும் வெட்டும் வாள் போன்றது எனலாம். கல்வி அறிவால் சமூகப்படி நிலையில் உயரும் மக்கள் தொகை அதிகரித்தது. மேல் நோக்கிய உயர்ச்சியை குறியாகக் கொண்ட இம் மக்களின் அபிலாசைகளும், எதிர்பார்ப்புகளும் கூட உயர்ந்து சென்றன. ஆனால் நாட்டின் பொருளாதாரமும் அரசியல் முறையும் இந்த அபிலாசை களையும் எதிர்பார்ப்புக்களையும் பூர்த்தி செய்யக் கூடியதாக இருக்க வில்லை.

சுகாதாரத்துறைப் புள்ளிவிபரங்களும் குறிப்பிடத்தக்க சாதனைகள் எய்தப் பெற்றதை சுட்டிக் காட்டுகின்றன. இறப்புவீதம் 24 ஆகவும் குறைந்தது. சிசு மரணவீதம் 27 ஆகவும் தாய்மார் இறப்புவீதம் 54 ஆகவும் வீழ்ந்தன. இவை மிகுந்த ஆச்சரியத்தைத் தருவன. சுகாதாரக் குறிச்சுட்டிகள் தொடர்பாக உலகின் கவனத்தையும் கணிப்பையையும் பிற்காலத்தில் இலங்கை பெற்றது. ஒரு நாட்டின் பொருளாதார வளங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டவையாய் இருந்தபோதும் மக்களின் அடிப் படைத் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதில் உயர்மட்டத்தை எட்டலாம் என்பதற்குச் சான்றாக இலங்கையின் கொள்கைகள் அமைந்தன.

சுதந்திரம் பெற்று எட்டு ஆண்டுகள் கழிந்த நிலையில் இலங்கை மக்கள் பல வழிகளிலும் பொதுவாக நல்ல முன்னேற்றத்தை அடைந் திருந்தனர். தாழ்வு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டோர் சிறுபகுதியினரே என்று சொல்வதில் தவறில்லை.

கிராமப்புறத்தவர் வாழ்வு பொதுவாக மாற்றமின்றித் தொடர்ந்தது. அரசாங்கம் பல சேவைகளையும் மாணியங்களையும் குடிமக்களுக்கு வழங்கியது. சர்வதேசச் சந்தைச் சூழல் சாதகமாக இருந்ததால் நாட்டின் ஏற்றுமதி பொருளாதாரம் விரிவாக்கம் பெற்றுமிகுந்தது. வர்த்தக நிலுவை சாதகமானது; ஏற்றுமதிப் பொருட்களின் விலைகள் உயர்வாக இருந்தன. இதனால் மக்களுக்கு வேண்டிய சேவைகளையும் உரித்துக்களையும் (Entitlements) வழங்குவதற்கு அரசு வருமானம் இருந்தது அரசாங்க முதலீடுகள் விவசாயத்துறையில் சிற்றுடமை விவசாயிகளை இலக்காகக் கொண்டிருந்தன. சிற்றுடமை விவசாயிகள் சனத்தொகையின் கணிசமான பங்கினராகவும் அரசியல் பலம்பிக்க பிரிவினராகவும் தோற்றம் பெற்றனர். மலேரியா ஒழிப்புத்திட்டம், பொதுச் சுகாதாரத்தின் முன்னேற்றம் என்ப வற்றின் காரணமாக சனத்தொகைக் கட்டமைப்பில் மாற்றம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இளம்பிராயத்தினர் தொகை பெருகிக் கொண்டிருந்தது. இருந்த போதும் இந்தப் பரம்பரை அக்காலத்தில் தொழிற்சந்தைக்குள் புகவில்லை. இதனால் வேலையின்மைப் பிரச்சினையும் (1956 க்கு முன்) இருக்கவில்லை. மக்களின் வறுமை நிலையை மோசமாக்கும் காரணிகளின் செயற்பாடு வேகம் பெறாத ஒரு காலப்பகுதியாக அக்காலம் விளங்கியது. ஆகையால் 1956 மே மாதம் நடைபெற்ற பொதுத்தேர்தலில் ஐக்கிய தேசிக் கட்சிக்கு பாராஞ்சுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை ஆசனங்களை மக்கள் வழங்கியிருக்கலாம். ஆனால் இது நடைபெறவில்லை. மக்களின் மனப்பாங்குகளில் மாற்றம், மக்களின் அடையாள உணர்வுகள் ஆழம் பெற்றமை, செல்வாக்குமிக்க நிறுவனங்கள் சில புதிதாகத் தோன்றியமை ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஐ.தே.க ஏன் வெற்றி பெற வில்லை என்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

அரசியல் மனப்பாங்கில் மாற்றம்

மக்களின் அரசியல் மனப்பாங்குகளை உருவாக்குதலும், அவற்றை நெறிப்படுத்தலும் அரசியல் கட்சிகள் ஊடாக நடைபெற்றன. இலங்கையில் மேற்கு நாட்டுப் பாணியிலான பல்கட்சிமுறையொன்று உருவாகியது, ஜனநாயகப் பாதையில் இப் புதிய நாடு செல்கின்றது என்று இலங்கை யரல்லாத சில ஏழுத்தாளர்கள் அக்காலத்தில் கருத்துக் தெரிவித்தனர். உலகின் தென்மண்டல நாடுகளுக்கு இலங்கை முன்மாதிரியாக இருக்கப் போகிறது; அதன் கழிவுஷீ எதிர்ப்பும், ஜனநாயக அபிவிருத்தியும், மேற்குச்சார்பும் அதை பிறநாடுகளிற்கு எடுத்துக்காட்டாக கொள்ள வைத்துள்ளது என்று சிலர் அபிப்பிராயப்பட்டனர்.¹⁸ ஒரு பத்தாண்டு

காலத்தில் இந்த கருத்து தப்பானது, இலங்கையின் உண்மைநிலை இதுவல்ல என்பது தெளிவாகத் தெரிந்தது.

ஜக்கிய தேசிக் கட்சியின் தலைமையில் அரசியல் ஒருங்கிணைவு

இக்காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்தது மட்டுமல்லாமல், நாட்டின் அரசியல் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கமும் செலுத்தி வந்தது. ஐ.தே.கட்சியின் தலைவர்கள் தமது கட்சி வலது சாரி என்றோ இதுசாரி என்றோ அல்லாமல் நடுப்பாதையில் (Centrist) செல்வது, எல்லா இன மொழி, மத கலாச்சாரங்களையும் இணைப்பது (inclusive) மதச்சார்பற்றுத் தன்று கூறினர். இக்கட்சியின் பொருளாதாரத் திட்டங்களில் விவசாய அபிவிருத்தியும், சமுகநலன் விருத்தியும் முக்கிய இடத்தைப் பெற்றன. இலங்கையின் மார்க்கிஸக் கட்சிகளுக்கு சிறந்த மாற்றுவழியைத் தம் கட்சி கொண்டிருப்பதாக ஐ.தே.கட்சியின் கொள்கைப் பிரகடனங்களில் தெரிவிக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் அடைந்த போது மார்க்கிஸக் கட்சிகளே பிரதான எதிர்க்கட்சிகளாக இருந்தன. என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்படவேண்டும்.

டி.எஸ். சேன நாயக்க ஜக்கிய தேசியக் கட்சியை நெகிழ்ச்சியான அமைப்புடைய ஒரு நிறுவனமாகவே கருதினார். இறுக்கமான கட்டமைப் புடைய நிறுவனமாக அதனை நோக்கவில்லை. சிங்கள மகாசபை என்னும் பண்டார நாயக்கவின் அமைப்பு, இலங்கை மூஸ்லிம் முன்னணி (மூஸ்லிம் லீக்) என்பவற்றின் உறுப்பினர்களையே வைத்துக் கொண்டிருந்தோர் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் உறுப்பினர்களாக இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு நெகிழ்ச்சியான அமைப்பாக இருந்தபோதும் கட்சியின் உண்மை அதிகாரம் மத்தியப்படுத்தப்பட்டதாகவும், சிலர் கையில் குவிந்தும் இருந்தது. 10 - 15 நபர்களைக் கொண்ட செயற்குழு ஒன்று இருந்தது. இதுவே தோற்றமளவில் அதிகாரம் உடையதாக காணப்பட்டது. ஆனால் முக்கிய கொள்கைத் தீர்மானங்களை கொட்ட சாதியைச் சேர்ந்த நிலப்பிரபுக்களான ஒரு சிறுகுழு செய்தது.¹⁹ கட்சி அதிகாரத்தைக் இக்குழு தனிடம் கையில் வைத்திருந்தது. இக்குழுவில் இருந்தோர் டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் உறவினர்களாகவும் அவருக்கு நெருக்கமானவர்களாகவும் இருந்தனர்.

கட்சி ஒழுங்கமைப்பு பலவீனமானதாக இருந்தது; கட்சிக்கு விசுவாசம் செலுத்தும் பண்பும் உறுப்பினர்களிடம் குறைவாகக் காணப்பட்டது. நபர்களின் தனிப்பட்ட ஆனுமையும், அவர்களின் அந்தஸ்தும் அரசியல்

உறவுகளைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக இருந்தன. தமது தேர்தல் தொகுதியின் வாக்காளர்களுக்கு நன்மைகளை கொடுப்பதற்கும் அதன் மூலம் தமது செல்வாக்கையும் ஆதரவையும் பெருக்கிக் கொள்ளவும் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்களான ஐ.தே.க உறுப்பினர்களுக்கு இயலு வதாயிற்று. தமது தொகுதிக்குள் கட்சியின் உள்ளர்கள் கிளைகளை அமைப்பதை இப் பாராஞ்சுமன்ற உறுப்பினர்கள் விரும்பவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் தம்மைக் கொண்டுவர விரும்பவில்லை. தேர்தல் சமயத்தில் வேடபாளர்களுக்கு ஓரளவு தொகை நிதியைக் கொடுத்தல், பிரச்சார மேடைகளில் கட்சித் தலைவர்கள் தோன்றி ஆதரவு கொடுத்தல், தேர்தல் பிரசாரம் செய்தல், வாக்களிப்பு நடைபெறும் தினத்தன்று வாக்காளர்களை ஏற்றி இறக்குவதற்கான போக்குவரத்து வசதிகளை ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தல் என்பனவே கட்சியின் வேலைகளாக இருந்தன.

ஐ.தே.சட்சியின் ஆதரவாளர்களாக நில உடைமையாளர்களும், (முதலாளி என்று சிங்களத்தில் அழைக்கப்பட) வர்த்தகர்களும், உயர்நிலை உத்தியோகத்தர்களும் செயற்பட்டனர். இனம், மொழி, மதம், சாதி என்பனவற்றைக் கடந்து நாடு முழுவதும் கட்சி ஆதரவாளர்களான இந்த உயர் வர்க்கம் பரவியிருந்தது. இவர்கள் கட்சியில் முக்கிய வகிபாகம் பெற்றனர். தேசிய பத்திரிகைகள் என்று கூறத்தக்க அனைத்துப் பத்திரிகைகளும் ஐ.தே.கட்சியை ஆதரித்தன. 1947 தேர்தலிலும் 1952 தேர்தலிலும் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி வெற்றி பெற்றது.

கிராமப்பகுதி விவசாயிகளின் ஆதரவை நில உடைமையாளர் ஊடாகவும், நகரப்பகுதி தொழிலாளர் ஆதரவை அவர்களின் எஜமானர்களான முதலாளிகள் ஊடாகவும், ஐக்கிய தேசியக்கட்சி பெற்றுக் கொண்டமை இத் தேர்தல்களில் வெற்றி பெற உதவியது. டி.எஸ். சேனநாயக்க 'மக்களின் நேசன்' என்ற கருத்தும் பரவியிருந்தது. இதுவும் தேர்தல் வெற்றிகளுக்கு உதவியது. விவசாயிகளும், தொழிலாளர்களும் பெரும்பாலும் கட்சிக் கொள்கைகளையோ வேலைத் திட்டங்களையோ அறிந்து வைத்திருக்கவில்லை. கட்சி வேடபாளர்கள் பற்றியும் நன்கு தெரிந்து வைத்திருக்கவில்லை. தமது எஜமானர்களான முதலாளிகளும் நில உடைமையாளர்களும் சொன்னபடி அவர்களின் கீழ் பணிபுறிந்தோர் வாக்களித்தனர். ஐ.தே.கட்சிக்கு மாறாக வாக்குகள் விழுந்தன என்றால் தொழிற்சங்களோ அதனை ஒத்த பிற அமைப்புக்களோ செய்த எதிர்ப் பிரசார நடவடிக்கை தான் காரணம். 1947, 1952 தேர்தல்களில் வாக்

காளர்கள் விழிப்புறாதவர்களாய் சொன்னபடி வாக்களிக்கும் நிலையில் இருந்தனர். எனினும் சரியான வேலைத்திட்டத்தை முன்வைத்து மக்களின் பிரச்சினைகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுத்து அணிதிரட்டினால் விழித்தெழுத் தயாராக இருந்த மக்கள் கூட்டமாகவே இவர்கள் இருந்தனர். ஆனால் சேர் யோன் கொத்தலாவலாவின் தலைமையில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி மேலும் மேலும் மக்களிடம் இருந்து அந்நியப்படலாயிற்கு.

இடதுசாரிகள், மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகள் தலைமையில் ஒருங்கிணைவு

இலங்கையின் இடதுசாரி மார்க்ஸிஸ்ட் கட்சிகள் வெகு ஜனங்களின் பிரதிநிதிகள் என்று தம்மைக் கூறிக் கொண்டனரேனும், அவர்களிடம் ஐ.தே.கட்சிக்கு மாற்றான பலமான ஒழுங்கமைப்புடைய ஒரு எதிர்க் கட்சியாக தம்மை வளர்த்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் இருக்கவில்லை; ஐக்கியப்பட்ட, நம்பகத் தன்மையுள்ள தலைமையை வழங்க முடிய வில்லை. 1935 ஆம் ஆண்டில் வங்கா சம சமாசக்கட்சி உருவாக்கப் பட்டது. எல்லா இடதுசாரிக்கட்சிகளுக்கும் தோற்ற மூலம் இதுவாகவே இருந்தது. வங்கா சமசமாசக் கட்சி உயர்வுகுப்பைச் சேர்ந்த அறிவாளிகள் குழு ஒன்றால் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. இந்த அறிவாளிகள் லண்டனில் ஒருங்கே கல்வி கற்றபோது மார்க்சீயம், ப்பேரியன் சோஷிசம் ஆகிய வற்றால் கவரப்பட்டனர். 1947, 1952 தேர்தல்களில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு அடுத்ததாக கூடிய வாக்குகளை இக்கட்சிகள் (கூட்டாகப்) பெற்றன.

ஐ.தே.கட்சித் தலைவர்கள் தொடக்கத்தில் மார்க்சீயவாதிகளை தமது பிரதான எதிரிக் கட்சியினராகப் பார்த்தனர். ஆனால் மார்க்சிஸ்ட்டுகள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதைவிட தமக்கிடையிலான அரசியல் சித்தாந்தம், அதன் தூய்மை பற்றியே அதிக அக்கறை காட்டினர். முன்றாம் அகிலம், சோவியத்யூனியனின் வெளிநாட்டுக் கொள்கை, மார்க்சீய - லெனிஸிச கோட்டாட்டு விளக்கங்கள் போன்ற விடயங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட விவாதங்களில் மார்க்சிஸ்ட்டுகள் ஈடுபட்ட தோடு அவற்றின் அடிப்படையிலான கருத்து வேறுபாடுகளால் பல குழுக்களாக பிளவு பட்டனர்.²⁰ இந்த விவாதங்களில் பெரும்பான்மையான சிங்கள மக்கள் அக்கறைப்படவில்லை. இப்பிளவுகள் மார்க்சிஸ்ட் கட்சி களைப் பலவீனப்படுத்தின. அவர்களால் பயனுள்ள முறையில் அரசியல் பிரசாரத்தில் ஈடுபட்டு மக்களைத் திரட்ட முடியவில்லை. மார்க்சிஸ்ட்டுகள் பல குழுக்களாகச் சிதறுண்டு இருந்த போதும் அவர்களின் தலைவர்கள் பலர் தனிப்பட்ட முறையில் ஆளுமைச் சிறப்புடையவர்களாய், வாக்

காளரின் ஆதரவைப் பெற்று முன்னிலையில் திகழ்ந்தனர்.²¹ கிராமிய மக்களின் வாக்குத் தான் பாராளுமன்றத் தேர்தலில் யார் வெல்லப் போகின்றார்கள் என்பதைத் தீர்மானிப்பதாக இருந்தது. ஆனால் இடது சாரிக் கட்சிகளால் கிராமப்புறச் சிங்களவர்களைக் கவரக்கூடிய வேலைத் திட்டத்தை முன் வைக்க முடியவில்லை. இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர் களின் வாக்குரிமை 1949 ஆம் ஆண்டில் பறிக்கப்பட்டது. இதனால் இடதுசாரிக் கட்சிகளுக்கு கிராமப்புறத் தேர்தல் தொகுதிகளில் இருந்து கிடைத் திருக்கக்கூடிய வாக்குப் பலமும் இழக்கப்பட்டது.

இடது சாரிக் கட்சிகள் உற்பத்தித் தொழில்களை தேசியமயமாக்கல், கூட்டுப்பண்ணைகளை அமைத்தல் போன்ற செயற் திட்டங்கள் பற்றிப் பேசினர். அவர்களின் பேச்சுக்களிலும், துண்டுப்பிரசரங்களிலும் பிரசார நூல்களிலும் தொழிலாளர் வர்க்கப் புரட்சி ஒங்குக! முதலாளித்துவ முறையை ஒழிப்போம்' போன்ற கோஷிங்கள் வெளிப்பட்டன. இருப்பினும் இடதுசாரித் தலைவர்கள் ஜனநாயக முறைகளையே நடைமுறையில் ஏற்றுக் கொண்டு செயற்பட்டனர். பிற்காலத்தில் தீவிரவாத மார்க்சிஸ்ட் குழுக்கள் எழுச்சி பெற்ற பொழுது, பழைய இடதுசாரிக் தலைவர்கள் தீவிர வாதத்தைக் கண்டித்தனர். 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் எல்லா இடது சாரிகளும் எஸ். டபிள்யூ ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கவுடன் இணைந்து தேர்தலில் பங்குபற்றினர். அவர்களின் நோக்கம் ஐக்கியதேசியக் கட்சிக்கு எதிராக ஒரு ஐக்கிய முன்னணியை அமைக்க வேண்டும் என்பதாகும். இவ்வாறு சந்தர்ப்பத் தேவைகள் கருதி செய்து கொள்ளும் உடன்பாடுகள் இலங்கை அரசியலில் வழமையாகிப் போய்விட்ட விடயம். பண்டார நாயக்க அரசாங்கத்தின் பிரதான கொள்கைகள் இரண்டு. ஒன்று பெளத்த மத்திற்கு ஆதரவு; மற்றது சிங்களவர்களுக்கு பிறருக்கு கொடுக்காத சலுகைகளை வழங்குதல். இவையிரண்டையும் மார்க்சியக் கட்சிகள் எதிர்த்து வந்தன.

சாவதேச கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் மாதிரியில் மார்க்கிஸ்ட் கட்சிகளின் ஒழுங்கமைப்பு இருந்தது. கொள்கை வகுப்புக்குப் பொறுப்பாக மத்திய குழு இருந்தது. இக்குழு கட்சிக் தலைவர்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. மத்திய குழுவின் கொள்கைத் தீர்மானங்கள் கீழ்நிலையில் உள்ள கட்சிப் பணியாளர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. இலங்கையின் ஏனைய கட்சிகளைப் போன்றே மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளிலும் கட்சி ஒழுங்கமைப்பை விடத் தனிப்பட்ட முறையில் தலைவர்களிடம் கொண்டிருந்த விசுவாசம் முக்கியம் பெற்றது. இந்த விசுவாசம் காரணமாகவே தொண்டர்கள்

கட்சிக்கு ஆதரவு வழங்கினர். கட்சிகள் கீழ்மட்ட அமைப்புக்களை பல முள்ளதாக ஆக்கமுடியவில்லை. உறுப்பினர்கள் எண்ணிக்கை குறைவாக இருத்தல், ஒரு கட்சியை அல்லது குழுவை விட்டு நீங்கி பிற கட்சிக்கு உறுப்பினர்கள் மாறுதல், போதிந்தி வசதியின்மை ஆகிய காரணங்களால் இடதுசாரிக் கட்சிகளின் கீழ்மட்ட அமைப்புக்களைப் பலப்படுத்த முடியவில்லை. இருந்த போதும் சில கட்சி ஊழியர்கள் சில கிராமப் பகுதிகளில் கட்சியை வளர்ப்பதில் வெற்றி கண்டனர். இடதுசாரிக் கட்சிகளுள் எங்கா சமசாமாகக் கட்சி பலம் வாய்ந்த கட்சி. அக் கட்சி இக் காலப்பகுதியில் பாரஞ்சுமறைக் தேர்தல்களின் போது நாடு முழுவதும் உள்ள 95 தொகுதிகளில் சிலவற்றில் மட்டுமே வேப்பாளர்களை நிறுத்திப் போட்டியிட்டது. இவ்வாறு போட்டியிட்ட 39 ஆகவே இருந்தன. இடதுசாரிக் கட்சிகளின் பிரதான ஆதரவுப் பலம் தொழிற்சங்கள் ஆகும். இருப்பினும் இவை வெகுஜனங்களை அணிதிரட்டுவதிலோ, தேர்தல்களின் போது பிரசாரம் செய்வதிலோ திறமை மிக்கனவாக இருக்கவில்லை.

இலங்கையின் தெற்கு, மேற்குப் பகுதிகளில் நகரமயமாக்கல் ஏற்பட்டது. தனியார் துறையிலும் அரசுத்துறையிலும் வேலை செய்த தொழிலாளர் தொகையும் இப்பகுதிகளில் அதிகம். மார்க்சிஸ்ட் கட்சி களுக்கு இத்தொழிலாளர்களின் ஆதரவு கிடைத்தது. இவர்களின் கல்வி, எழுத்தறிவு மட்டமும் உயர்வானது இவர்கள் மேற்கத்தைய நாடுகளில் இருந்து வந்த கருத்துத் தாக்கத்திற்கு உள்ளானவர்களாகவும் இருந்தனர். பல்கலைக்கழக மாணவர்களும், இடைநிலைக் கல்வியை முடித்தவர் களும் மார்க்சிய கருத்துக்களால் கவரப்பட்டிருந்தனர். பெளத்தசமயம், ஏனைய மரபுகள் ஆகியவற்றின் தாக்கம் நகரத் தொழிலாளர்களிடமும், மாணவர்களிடமும் குறைவாகவே இருந்தது. அத்தோடு மார்க்சிஸ்ட்டுக்கள் அழுத்தம் கொடுத்த வர்க்க வேறுபாடுகள், வர்க்க உணர்வுகள் நகரப்பகுதிகளில் கூடியளவு வெளிப்பட்டது. வாணோலி, பத்திரிகை ஆகிய ஊடகங்களின் தாக்கத்திற்கு உட்பட்டவர்களிடமும் வர்க்க உணர்வு ஏற்பட வாய்ப்பு இருந்தது. நகரப் பகுதிகளில் கலந்துரையாடல் வகுப்புக்களை நடத்துதல், சமூக சேவை நடவடிக்கைகளை ஒழுங்கு செய்தல் ஆகியவற்றிலும் மார்க்சிஸ்டுகள் ஈடுபட்டனர். இவற்றால் இளைஞர்கள் கவரப்பட்டனர். சில மார்க்சியத் தலைவர்கள் பின்னாளில் உள்நாட்டு அரசியலில் முக்கிய இடம் பெற்றனர். எனினும் இனவாத சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் எழுச்சி மார்க்சிஸ்டுகள் அரசியலில் முக்கியத்துவம் பெற்ற சக்தியாக மாறும் சாத்தியத்தை இல்லாமல் செய்தது.

இனவாதத்தின் எழுச்சி

1947 இல் ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் ஒரு சிறு பிரிவாக இருந்த பின்னர் 1956 இல் பொதுத் தேர்தலில் தனிப்பெரும் கட்சியாக கிளம்பிய சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் எழுச்சி இனவாதத்தினதும் இனவாதப் பிரச்சினைகளதும் சக்தியை எடுத்துக் காட்டுகிறது. எஸ்.டபிள்யூ ஆர்.டி பண்டார நாயக்கவின் தலைமைத்துவத்தின் வசீகரம், அவரது எதிரிகளின் செயல்திறன் இன்மை என்பவற்றையும் இனவாதம் நிருபித்தது. இனவாத அடிப்படையிலான அடையாளங்களைக் கட்டமைத்தல், இனங்களுக்கு பாரப்பட்சமான, முறையில் சலுகைகளைப் பகிர்ந்திருக்கிறது. என்னும் கருவி வாதக் கொள்கை என்பனவற்றின் முக்கியத்துவத்தையும் இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சட்டசபையின் உறுப்பினராக இருந்த போது 1934 இலும் 1936 இலும் பண்டாரநாயக்க நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பயணம் மேற் கொண்டார். அப்போது இனவாதத்தின் பெறுமதியையும், பயணையும் அவர் தெரிந்து கொண்டார். சிங்கள மொழி, பெளத்தம் சிங்களப், பண்பாடு போன்ற விடயங்கள் பற்றிய உணர்வுகளை தட்டியெழுப்பும், போது அதுவரை தூங்கிக் கிடந்த ஒரு சமூகம் விழிப்படைவதை அவர் உணர்ந்தார். இவ்வாறான உணர்வுகளால் குறிப்பிட்ட சில பிரிவினர் கள் தூண்டுதல் பெற்றனர். சிங்கள மொழி ஆசிரியர்கள், ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள் போன்றோரை இவ்வனர்வுகள் தூண்டிவிட்டன. இதனால் உற்சாகம் அடைந்த பண்டாரநாயக்க 1936 ஆம் ஆண்டில் பல கூட்டங்களை நடத்தினார். இந்தக் கூட்டங்களின் பயனாக சிங்கள மகாசபை என்ற அமைப்பு தோற்றம் பெற்றது. இப்புதிய அரசியல் இயக்கம் சிங்களப் பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சியை இலக்காகக் கொண்டது. சிங்களப் பண்பாடு, சிங்களமொழி, பெளத்த சமயம் ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஒரு தேசியத்தை கட்டி எழுப்புதல் சிங்கள மகாசபையின் நோக்கமாகும். பண்டாரநாயக்க தன்னை ஒரு மிதவாதி எனக் கூறிக் கொண்ட போதும், தேசிய வாதத்தின் ஆதரவாளராகக் குரல் கொடுக்க ஆரம்பித்தார். பொது மொழி, பொதுப்பண்பாடு, வழமைகள், வரலாறு ஓர் இனம் என்ற அடிப்படைகளில் கட்டமைக்கப்பட்ட உன்மையான தேசியம் என்று அவர் பேசத் தலைப்பட்டார். டி. எஸ் சேனநாயக்க பிரதமராக இருந்தார். அவருடைய அமைச்சரவையில் ஒரு உறுப்பினராக இருந்து கொண்டே பண்டாரநாயக்க வெளிப்படையாக இனவாத பிரச்சினைகள் பற்றித் தமது கருத்துக்களைக் கூறினார். டி.எஸ்.சேன

நாயக்காவின் மதச்சார்பற்ற பல்லின சமூகம் என்ற கொள்கைக்கு எதிர்மாறாக பண்டாரநாயக்கவின் கருத்துக்கள் விளங்கின.

1951 ஆம் ஆண்டில் பண்டார நாயக்க ஐ.தே.கட்சியில் இருந்து விலகினார். ஐ.தே.கட்சியின் தலைமைக்கும் என்று கூறக்கூடிய தலைவர் களிடை தோன்றிய கருத்தியல் வேறுபாடு தனிப்பட்ட முரண்பாடுகள் என்பனவற்றை பண்டாரநாயக்கவின் வெளியேற்றம் எடுத்துக்காட்டியது.

சமூகசேவைத் திட்டங்களைப் பலப்படுத்தல், சுதேச மொழிகளை எல்லாவிடயங்களிலும் கூடியளவு உபயோகித்தல், நிர்வாகத்தை பரவ லாக்குதல், பெளத்த சமயத்திற்கு உயர் அந்தஸ்தை வழங்குதல் ஆகியன பண்டார நாயக்கவின் கொள்கைகள். மந்திரிசபைக்குள் இவ்வாறான சீர்திருத்தக் கருத்தை கொண்ட ஒருவராக பண்டார நாயக்க விளங்கினார். தனிப்பட்ட போட்டிகளும், பண்டாரநாயக்காவின் பிறரை மகிழ்ச்சிப்படுத்தாத நடத்தைப் போக்கும் சீர்திருத்தங்களில் நாட்டமுடைய ஏனைய அமைச்சர்களுடன் நட்புறவை வளர்த்து, அவர்களையும் இனைத் துக் கொண்டு செல்வதற்கு தடையாக இருந்தன. டட்லி சேனநாயக்க, ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன போன்றவர்களோடும் பண்டாரநாயக்கவால் இனைய முடியவில்லை. அரசாங்கத்தில் இருந்து விலகி சிற்றலங்கா சுதந்திரக் கட்சியை பண்டாரநாயக்க நிறுவியதன் மூலம் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குள் இருந்தால் பிரதமராகும் தனது இலட்சியம் நிறைவேறாது என்ற கருத்தை பண்டார நாயக்க உறுதி செய்தார்.

டி. எஸ். சேனநாயக்கா 1952 இல் காலமானார். அவ்வாண்டு பொதுத் தேர்தலும் நடந்தது. இந்த இரு நிகழ்வுகள் எதிர்பாராதவை. ஆகையால் தனது கட்சி ஒழுங்கமைப்பையும், அதன் திட்டங்களையும் பலப்படுத்தும் வேலையை 1952 தேர்தலுக்கு முன்னர் அவரால் ஓப்பேற்ற முடியவில்லை. சிங்களம் மட்டும் இயக்கம், பெளத்த தீவிரவாதம் என்பனவும் 1956 இல் தான் முழுமையான எழுச்சியைக் பெற்றன. 1952 இல் கட்சியின் கொள்கைகளும் பிரசாரமும் பரந்த ஒரு வேலைத்திட்டத்தை மையமாகக் கொண்டிருந்தன; இவை சிங்களவர்களின் தேசிய உணர்வைத் தட்டி எழுப்பும் நோக்கம் கொண்டவையாக இருந்தன. செல்வந்தர்களிடம் இருந்து வரி அறவிடுதல், அடிப்படையான தொழில்களை தேசிய மய மாக்கல், வேலையின்மைப் பிரச்சினையை நீக்குதல் போன்ற ‘சோஷலிச்’ கொள்கைகளை அவர் முன்வைத்தார். சோல்பரி அரசியல் யாப்பு காலனித்துவ அம்சங்களைப் பிரதிபலித்தது என்றும் அது சிங்களத்

தேசியத்தை பிரதிபலிக்கவில்லை என்றும் கூறி அதற்கு மாற்றாகப் புதிய அரசியல் யாப்பை கொண்டு வருவேன் என்றும் பண்டார நாயக்க கூறினார். சுதேசிய மொழிகளான தமிழும் சிங்களமும் உத்தியோக அந்தஸ்தைப் பெறுமென்றும் கூறினார்.

1950 க்களில் ஏற்பட்ட சிங்கள பெளத்த மறுமலர்ச்சி சுயமாகவே ஏற்பட்ட ஒரு விடயம். அது சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இல்லாமல் இருந்தாலும் ஏற்பட்டிருக்கும். என்ற கருத்தையும் சிலர் கூறியுள்ளனர். பெளத்த மறுமலாச்சி இயக்கம் பல காரணங்களின் ஒன்று சேர்ந்த சக்தியால் தோன்றியது. சிங்கள மொழி இயக்கம், பெளத்த சமய உணர்வின் எழுச்சி, பெளத்த ஜயந்திக் கொண்டாட்டம் காரணமாகத் தூண்டப்பட்ட சமய உணர்வு, பிரதம மந்திரியாக இருந்த கொத்தலா வலவின் குறைபாடுகள் என்பன பெளத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்குத் தூண்டுதலாக இருந்தன. அரசியல் சார்புடைய பிக்குகள் பெளத்த சமய அறிவாளிகள், சிங்கள மொழி ஆசிரியர்கள், ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள், கிராமப்புற அமைப்புகளின் தலைவர்கள் ஆகியோர் இப்பெளத்த மறுமலர்ச்சி இயக்கத்திற்குத் தலைமைத்துவம் வழங்கினர். பெளத்த பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கத்தின் ஆதரவாளர்களுடன் பண்டாரநாயக்க 1955 ஆம் ஆண்டில் கூட்டணியை ஏற்படுத்தினார். இந்தக் கூட்டணியை ஏற்படுத்தியவுடன் தமிழ், சிங்களம் ஆகிய இரு மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்தை கொடுக்கும் வகையில் இரு சுதேச மொழிகளையும் உத்தியோக மொழிகள் ஆக்கும் கொள்கையைக் கைவிட்டு ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்னும் கொள்கைக்கு ஆதரவாக செயற்பட்டார். இதே போன்று அரசாங்கம் பொளத்த மதத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்க வேண்டும் என்ற கருத்தையும் வெளிப்படையாகக் கூறத் தொடங்கினார். அத்தோடு இலங்கையின் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான தாக்குதல்களையும் தீவிரப் படுத்தினார். 1956 இல் தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றி பெற்றது. இவ்வெற்றியானது இலங்கையில் மக்களை அணிதிருட்டுவதற்கு மொழி, சமயம், இனத்துவம் என்ற முன்றும் சக்தி வாய்ந்த கருவிகளாக உள்ளன என்ற உண்மையைத் தெளிவு படுத்தியது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் கட்சியமைப்பும் இதை உறுதிப்படுத்துகிறது. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் ஒரு அரசியல் தலைவரின் தனிப்பட்ட ஆளுமை, கவர்ச்சி என்பவற்றின் அடிப்படையில் உருவாக்கப்பட்டவை. இலங்கையின் அரசியல் பண்பாட்டில் (Political culture) இப்பண்பு மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது. ஐ.தே.கட்சியில் இருந்து விலகிய பின் உடனடியாகவே பண்டாரநாயக்க நாடு முழுவதும் பிரயாணம் செய்து ஓயாத பிரசாரத்தில்

சடுபட்டார். முக்கியமாக கிராமப் புறங்களிற்கு சென்றார். கிராமப் புறங்களில் ஐ.தே.கட்சியின் செல்வாக்கு குறைவு ஆனதால் பண்டார நாயக்க கிராமங்களில் கூடிய கவனம் செலுத்தினார். பழைய ஒஸ்ரின் கார் ஒன்றில் தனியனாக பிரயாணம் செய்தார். மக்களோடு அந்தியோன்யமாக ஒன்று கலந்து உறவாடனார்.

இது ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர்களின் நடைமுறைக்கு மாறானது. இருந்த போதும் கிராமிய மட்ட அமைப்புக்களை உருவாக்கும் அவரது முயற்சி பெரும்பாலும் தோல்வியில் முடிவடைந்தது. அவர் இளம் தலைவர்கள் பலரை உருவாக்கி அவர்களை தமது சீடர்களாகவும் தன்னைப் பின் தொடர்பவர்களாகவும் மாற்றினார். இந்த இளம் தலைவர் களுக்கு பண்டாரநாயக்க காட்டிய வழிக்கு மாற்றான ஒரு வழியினை ஜக்கிய தேசியக் கட்சியோ, மார்க்சியக் கட்சிகளோ வழங்கக் கூடியன வாய் இருக்கவில்லை. 1952 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி மொத்தம் 95 தேர்தல் தொகுதிகளில் 48 தொகுதிகளில் மட்டும் போட்டியிட்டது. இருந்த போதும் இக்கட்சி 350,000 வாக்குகளைப் பெற்று, ஐ.தே.கட்சிக்கு அடுத்த நிலைக்கு வந்தது. இது பண்டார நாயக்கவின் தீற்மைக்குச் சான்றாகும். அத்தோடு அவர் பொருத்தமான நேரத்தில் பொருத்தமான பிரச்சினைகளை வாக்காளர் முன்வைக்க அவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றார்.

இலங்கையின் அரசியலிலும், பொருளாதாரத்திலும் கொழும்பு நகருக்கு முக்கியத்துவம் இருந்து வந்துள்ளது. இருந்தபோதும் பெரும் பாண்மை மக்கள் கிராமங்களிலேயே வாழ்ந்தனர். சிங்களக் கிராமங்களில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்கு பலமான ஆதரவு இருந்தது. சிங்களக் கிராமங்களிலேயே பண்டார நாயக்கா தமது பிரச்சாரங்களையும் முடுக்கி விட்டார். அவருடைய பிரச்சாரத்தில் மொழிப் பிரச்சினையும் பௌத்த மறுமலர்ச்சியும் முக்கிய இடம் பெற்றன.

நாட்டின் மொத்த ஆசிரியர் தொகையில் 70% சிங்கள மொழி ஆசிரியர் களாவர். இவர்களின் எண்ணிக்கை 35,000 ஆகும். இச் சிங்கள ஆசிரியர்கள் பண்டாரநாயக்காவிற்கு தமது முழு ஆதரவை வழங்கினர். சிங்களம் அரசு கருமமொழி ஆக மாறினால் தாம் இரண்டாம் தரத்தினராக கணிக்கப்படும் நிலை மாறும் என இவர்கள் நம்பினர். தமது சம்பளமும் உயருவதோடு தமது மாணவர்களுக்கு பொருளாதார வாய்ப்புகளும் அதிகரிக்கும் எனவும் அவர்கள் கருதினர். அரசாங்கத்தின் உத்தியோக

அலுவல்களுக்கான மொழியாக ஆங்கிலம் இருந்தது. இதனால் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கே உயர் பதவிகளும் உத்தியோகங்களும் கிடைத்தன. சிங்கள மொழி மூலம் படித்து வேலையற்றவர்களாய் இருந்தோர் தொகை ஏறிச் சென்றது. இந்நிலையில் வேலையற்று இருந்த இவர்கள் பண்டாரநாயக்கவின் பிரசாரத்திற்கு உதவினர். இவர்கள் ஊக்கமும் வலுவும் மிக்கவர்களாய் இருந்தனர். அரசியல் பிரச்சார நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்கு போதியளவு நேரமும் அவர்களுக்கு இருந்தது. கிராமப்புற மக்கள் அரசாங்க அதிகாரிகளுடன் தமக்கு தெரியாத ஒரு மொழியில் தொடர்பு கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நீதித் துறையிலும் இதே நிலை தான். சிங்களத்திற்கு இரண்டாம் தர அந்தஸ்து வழங்கப்பட்டிருப்பதன் அநீதி சிங்கள மக்களின் கோபத்தை அதிகரித்தது.

பண்டாரநாயக்கவின் ஆதரவாளர்களில் அடுத்த முக்கியம் வாய்ந்த பிரிவினர் ஆயுர்வேத மருத்துவர்களாவர். இவர்கள் ஏறக்குறைய 7000 முதல் 10,000 வரையினர் இருந்தனர். ஆசிரியர்களைப் போன்றே சுதேச மருத்துவர்களும் சிங்கள மொழியைத் தம் தொழிலுக்குரிய மொழியாகக் கொண்டிருந்தனர். அத்தோடு கிராமப்புற மக்களோடு நெருங்கிய உறவு டையவர்களாய் தொழிற்பட்டனர். ஆயுர்வேத மருத்துவமும் சிங்களப் பண்பாடும் நெருங்கிய தொடர்பு உடையனவாயும் இருந்தன. அரசாங்கம் மேற்கத்தை மருத்துவமுறைக்கு முதன்மை கொடுத்தது. அரசாங்க வைத்தியசாலைகளில் மேற்கத்தைய மருத்துவத்தை படித்தவர்கள் தொழில் புரிந்தனர். அரசாங்கம் மாணியத்தை வழங்கி இலவச மருத்துவ சேவைகளை கொடுத்ததால் நோயாளர்கள் ஆயுர்வேத மருத்துவர்களைக் கைவிட்டு அரசாங்க வைத்தியசாலைகளை நாடிச் சென்றனர். ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள் தம் தொழிலுக்கு ஆபத்து ஏற்படுவதை உணர்ந்தனர். ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள் பொத்த பிக்குகள், விவசாயிகளின் தலைவர்கள், ஆகிய யாவரும் சிங்களம் மட்டும். இயக்கத்தில் ஒன்றிணைந்து ஒரு கூட்டணியாக 1954 ஆம் ஆண்டு காலத்திலேயே செயற்படத் தொடங்கியிருந்தனர்.

நகரப் பகுதிகளில் சிங்கள பொத்த பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி பெளத்த சமய அறிஞர்களை ஓரணியில் திரட்டி சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்கு ஆதரவு கொடுத்தது. இவர்களுடன் நகரம் சார்ந்த சிற்றளவு வர்த்தகர்களும் சேர்ந்து கொண்டனர். சிற்றளவு வர்த்தகர்களுக்கு சமூக அந்தஸ்தும் அங்கீகாரமும் இல்லை என்ற மனக்குறை இருந்தது. இவர்கள் சிங்கள மொழி பேசுபவர்களாக இருந்தமையும், பலர்

அந்தஸ்தில் குறைந்த சாதியினராக இருந்தமையும் இம் மனக்குறைக் கான காரணங்களாகும். பண்டாரநாயக்காவின் கீழ் நீதியான சமூக அமைப்பும் ஒழுங்கும் இருக்கும், மார்க்சிஸ்ட்டுகள் சொல்வதில் இருந்து வேறுபட்டதாக சமூகம் இருக்கும் என்றும் சிறு வர்த்தகர்கள் நம்பினார்கள். சிறுவர்த்தகர்கள் கட்சிக்கு நிதியை வழங்கினர்; ஸ்தாபன ஒழுங்கமைப்பை கட்டி எழுப்ப வேண்டிய திறன்களை வழங்கினர். ஐக்கிய தேசிய கட்சி அல்லது இடதுசாரிகள் செல்வாக்குச் செலுத்திய இடங்களில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி புகுந்து ஆதரவைத் தம் பக்கம் இழுக்க இவர்கள் உதவினர்.

அரசியல் நடவடிக்கைகளில் பொத்த பிக்குகள் ஈடுபடுவதை பிரபல பொத்த பிக்குகள் பலர் எதிர்த்தனர். ஆனால் இளைய பரம்பரையினரான பிக்குகள் குழு ஒன்று அரசியல் சார்புடையவர்களாய் வெளிப் பட்டனர்.²² இவர்களது அரசியல் பிரவேசத்தை நியாயப்படுத்தும் அறிக்கை ஒன்றை ‘பொத்தத்திற்குத் துரோகம்’ என்ற தலைப்பில் அகில இலங்கைப் பொத்த காங்கிரஸ் வெளியிட்டது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதலாக பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் இலங்கையில் பொத்த சமயத்தின் அந்தஸ்தை குறைப்பதிலும், அதன் நிலைபேற்றுக்கு அபத்தை உண்டாக்கும் வகையிலும் செயற்படுவதாக இந்த அறிக்கை குற்றம் சாட்டியது. காவி உடையை அணிந்த வண்ணம் இளையவர்களான சமயத்துறவிகள் கிராமப்புற மக்களிடம் போய் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வேப்பாளர்களுக்கு வாக்களிக்கும்படி தேர்தல் தினத்திற்கு முந்திய வாரங்களில் பிரச்சாரம் செய்தனர். மரபுவழி மதிப்பீடுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் கிராமப்புறச் சமூகப் பின்னணியில் இவர்களின் பிரச்சாரமுறை மிகுந்த தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற கோட்சித்தை முன்வைத்துப் பிரச்சாரம் செய்த சிங்கள பொத்த பண்பாட்டு மறுமலர்ச்சி இயக்கம் தமிழர்கள் வாழும் வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் தவிர்க்க முடியாதபடி எதிர்வலை களை ஏற்படுத்தியது. மிதவாதிகளான தமிழ்க் காங்கிரஸ்காரரும் ஏனைய தமிழ் அரசியல் வாதிகளும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் இனக்கப்பாடாக நடந்து கொண்டிருந்தனர். இவ்வேளை ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற கொள்கையை முன்வைத்து பெரும்பான்மை இனத்தவரின் இரு பிரதான கட்சிகளும் தமிழரைக் தாக்கிப் பேசிவுந்ததால் ஐ.தே.கட்சிக்கு ஒத்து மூழ்ப்பு வழங்கிய தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் இகழ்ச்சிக்கு உரியவர்களாகும் நிலை ஏற்பட்டது. தமிழரைத் தாக்குவதை அக்கட்சிகள் ஒரு

சிறந்த பிரச்சார உத்தியாகக் கொண்டன.

தமிழர் தரப்பின் பகுப்புக்குறி

இலங்கைத் தமிழர்கள் சனத்தொகையின் 13 வீதத்தினராக இருந்தனர். இவர்களால் பாரானுமன்றத்தில் பெரும்பான்மையை பெறுதல் ஒரு போதும் சாத்தியமற்ற விடயம். தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இலங்கைத் தமிழர்களில் இருந்து புவியியல் ரீதியாகப் பிரிக்கப்பட்டி ருந்தனர். இதனை விட சாதியடிப்படையிலும் பண்பாட்டு அடிப்படையிலும் வேறுபாடுகளும் இருபகுதியினருக்கும் இடையில் இருந்தன. இதனால் தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்களுடன் ஐக்கியப்பட்டு தமிழர் நலன் களுக்காக உழைத்தல் சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. இலங்கை சுதந்திரம் கிடைத்த சமயத்தில் தமிழர்களிற்கு சாதகமான நிலை ஒன்று இருந்தது. அவர்களிடை படித்தவர்களின் வீதாசாரம் அதிகம். இதனால் அரசாங்க உத்தியோகங்களிலும், மருத்துவம், சட்டம் போன்ற உயர் தொழில் களிலும் தமிழர்கள் தமது சனத்தொகை வீதாசாரத்தை விடக்கூடிய எண்ணிக்கையில் இருந்தனர்.

தமிழர்களுக்கு அரசியல் மாற்றுவழிகள் இரண்டு இருந்தன. ஒன்று சிங்களக் கட்சி ஒன்றுடன் கூட்டுச் சேர்ந்து அரசியல் அதிகாரத்தில் பங்கு கொள்ளலும் அதனால் நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளுதலும், இரண்டாவது வழி பிரதேச சுயாட்சியை பெற்று தமிழர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கான திட்டங்களைத் தீட்டிச் செயற்படுவது. தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம் பெரும்பான்மைப் பலம் உள்ள ஐக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் கூட்டுச் சேர்வதை ஆதரித்தார். சமஷ்டிக் கட்சியின் தாபகராகிய எஸ்.ஜே.வி செல்வநாயகம் தமிழர் நலன்களைக் காப்பதற்கான மாற்றுவழியை ஆதரித்தார். சிங்களவர்களின் பெரும்பான்மைக் கட்சிகளான சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் இனவாத அரசியலைப் பின்பற்றியதால் இலங்கைத் தமிழர் மத்தியில் சமஷ்டிக் கட்சி வடபகுதியில் பெரும்பான்மை பலத் தையும், கிழக்கில் ஓரளவு ஆதிக்கத்தையும் கொண்ட கட்சியாக வளர்ச்சி பெற்றது.

1947 ஆம் ஆண்டுப் பொதுத் தேர்தலில் ஜி.ஜி. பொன்னம்பலம், எஸ்.ஜே.வி.செல்வநாயகம் என்ற இரு தலைவர்களும் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியின் கீழ் போட்டியிட்டனர். வடமாகாணத்தில் 9 ஆசனங்களில் 8 இடங்களும் கிழக்கு மாகாணத்தில் 7 ஆசனங்களில் ஒரு

இடமும் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சிக்குக் கிடைத்தன.²³ 1948 இல் ஜி.ஜி.பொன்னம்பலம் ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் அரசாங்கத்தில் வர்த்தக, தொழில் துறை அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். அவர் இவ்வாறு டி.எஸ். சேனநாயக்க அமைச்சரவையில் இடம் பிழித்தாரேனும் செல்வநாயகத் திற்கு அமைச் சரவையில் இடத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்க முடியவில்லை. இந்தியத் தமிழர்களது பிரஜா உரிமையைப் பறிக்கும் சட்டத்தை எதிர்க்காது பொன்னம்பலம் மௌனம் காத்த பொழுது எஸ்.ஜே.வி. செல்வ நாயகம் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சியில் இருந்து 1949 ஆம் ஆண்டு விலகி சமஷ்டிக் கட்சி என்ற புதிய கட்சியை ஆரம்பித்தார். கட்சியின் ஆரம்பக் கூட்டத்தில் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானம் பொன்னம்பலத்தின் ஒத்துழைப்பும் விட்டுக் கொடுப்பும் உபாயத்தை நிராகரிப்பதாக அமைந்தது.

சமஷ்டிக் கட்சித் தலைவர்கள் ‘சமஷ்டி’ என்னும் கருத்தைப் பற்றித் தெளிவான விளக்கத்தைத் தரவில்லை. தமிழர்களின் ‘மரபு வழித் தாயகமான’ வடக்குக் கிழக்கில் அரசியல், பொருளாதார மொழி விடயங்களில் தன்னாட்சி அல்லது சுய ஆட்சி என்ற பொதுப்பட்ட, பரந்த விளக்கத்தை கொடுத்தனர். சுயாட்சி என்பது அவர்களின் செயல் திட்டத்தின் முக்கிய கொள்கையாக இருந்தது.

வடக்கிலும் கிழக்கிலும் தொடக்கத்தில் சமஷ்டிக் கட்சிக்கு போதிய ஆதரவு கிடைக்கவில்லை. பொன்னம்பலத்தை ‘தமிழர் துரோகி’ என்று பலர் பழித்துரைத்த போதும் அவரின் செல்வாக்குக் குறையவில்லை. சுதந்திரத்திற்கு முந்திய காலப்பகுதியில் தமிழர் உரிமைக்காக துணி வோடு பேசிய தலைவர் என்ற முறையில் அவரது மதிப்பு உயர் வாகவே இருந்தது. அத்தோடு அமைச்சர் என்ற முறையில் வடபகுதிக்குப் பல நன்மைகளை அவரால் செய்ய முடிந்தது. 1952 தேர்தலில் தமிழ்க் காங்கிரஸ் - ஜக்கிய தேசியக் கட்சி கூட்டு சமஷ்டிக் கட்சியைத் தோற்கடித்தது.

1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலில் சமஷ்டிக் கட்சி வெற்றி பெற்றது. தமிழ்க் காங்கிரஸ் பலம் இழந்தது. டட்லி சேன நாயக்கவின் பின்னர் பிரதமராக பதவி வகித்த சேர் யோன் கொத்தலாவல ஜி.ஜி.பொன்னம்பலத்தை அமைச்சரப் பதவியில் இருந்து நீக்கினார். பெரும் பான்மையினக் கட்சிகள் இரண்டும் இனவாதக் கொள்கைகளைப் பின் பற்றுதல் தமிழர்களைத் தாக்கிப் பேசுதல் என்ற விடயங்களில் ஒன்றோடு

ஒன்று போட்டி போட்டு முந்திக் கொண்டன. செல்வநாயகம் கூறிய எச்சரிக்கைகள் சரியேனவே தமிழர்கள் என்னத் தொடங்கினர். பொன்னம்பலம் தமிழர் மத்தியில் மதிப்பிழுந்தார். பிரிவினைவாதம் தமிழர் களிடம் வேகமாகப் பரவியது. மிதவாதத் தமிழர்களும் சமஷ்டிக் கட்சியின் அணியில் சேர்ந்து கொண்டனார். இனத்துவு அடிப்படையில் இலங்கையின் அரசியல் பிளவுறுதலில் தொடக்கம் இதுவே. 1956 தேர்தலில் சமஷ்டிக் கட்சிக்கு 142,036 வாக்குகள் கிடைத்தன. கிழக்கிலும் சமஷ்டி கட்சி பல இடங்களில் தன் பலத்தை நிறுப்பித்தது. பாராளு மன்றத்தில் சமஷ்டிக் கட்சிக்கு 10 ஆசனங்கள் கிடைத்தன. தமிழ்க் காங்கிரஸ் தலைவர் பொன்னம்பலம் யாழ்ப்பாணம் தேர்தல் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். அக்கட்சி வேறு தொகுதிகளில் வேட்பாளர்களை நிறுத்த வில்லை. அவரது தொகுதி வாக்காளர்கள் அவரை மீண்டும் தெரிவு செய்தனர். அவருக்கு 8914 வாக்குகள் கிடைத்தன. 1980 இல் தமிழ்த் தீவிரவாத இளைஞர்கள் தலைமையை ஏற்கும் வரை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியும் இலங்கைத் தமிழரின் அரசியலில் தலைமைப் பாத்திரம் பெற்றது.

தொழிற்சங்கங்களும் அரசியலும்

தொழிற் சங்கங்களும் இலங்கை அரசியலில் முக்கியம் பெற்றன. 1956 பொதுத் தேர்தலின் பின் அவற்றின் செல்வாக்கு அதிகரித்தது. இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற சமயத்தில் அதன் உழைப்பாளர் தொகை 2.7 மில்லியன் ஆக இருந்தது. இத்தொகையில் ஏறக்குறைய மூன்றில் ஒரு பங்கினர் கூலி உழைப்பாளராவர். கூலி உழைப்பாளர்களை தொழிற் சங்க நடவடிக்கைகளில் ஈர்ப்பது இலகுவாக இருந்தது. இலங்கையின் கூலி உழைப்பாளர்களில் 75 வீதத்தினர் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகவும் இருந்தனர். இது இலங்கையின் தனித்துவமான இயல்பு என்று கூறத் தக்கது. தோட்டத் தொழிலாளர்களில் பெரும்பான்மையினர் இந்தியாவில் இருந்து வந்து குடியேறியோராகவும் இருந்தனர்.

தோட்டத் தொழிலாளர் நீங்கலான பிற கூலி உழைப்பாளர்கள் நகரம் சார்ந்தவர்களாய் போக்குவரத்து, கைத்தொழில் உற்பத்தி, சேவைகள் என்பனவற்றிலும் அரசாங்கத்துறையிலும் பணியாற்றினர். 1948 இல் 160,000 ஆக இருந்த தொழிற்சங்கங்களின் உறுப்பினர் தொகை 1956 இல் 300,000 ஆக உயர்ந்தது.

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் (இ.தொ.கா) இலங்கையின் மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கமாக விருந்தது. தோட்டத் தொழிலாளர்களின்

சங்கமான இ.தொ.காவின் உறுப்பினர் தொகை ஏறக்குறைய 200,000 ஆக இருந்தது. இ.தொ.கா 1956 இல் இரண்டாகப் பிளவுற்றது. ஆரம் பத்தில் இ.தொ.கா இலங்கை இந்தியர் காங்கிரஸ் என்ற கட்சியுடன் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. இக் கட்சி 1947 தேர்தலில் போட்டியிட்டு ஏழு ஆசனங்களைக் கைப்பற்றியது. இருந்தபோதும் 1949 இன் பின்னர் அரசியல் நடவடிக்கைகள், அரசியல் பிரச்சாரம் என்பன அர்த்தமிழுந்து போயின. நேரடி அரசியல் நடவடிக்கைகளில் இருந்து ஒதுங்கி தொழில் பிரச்சினைகள், சம்பளம், தொழிலாளர் வேலை நிலைமைகள் போன்ற விடயங்களிலும் தொழிற்சங்க கட்டமைப்பு அலுவல்களிலும் இ.தொ.கா கவனம் செலுத்தத் தொடங்கியது. வேலை நிறுத்தங்கள் பல நடை பெற்றன. தொழிலாளர் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு தோட்ட முதலாளிகள் இணங்கி வரவில்லை. தோட்ட முதலாளிகள் பலமான சங்கம் ஒன்றில் இணைந்திருந்தார்கள். அரசாங்க ஆதரவும் அவர்களுக்கு இருந்தது. 1952 இல் பிரஜா உரிமை தொடர்பான புதிய ஒழுங்கு விதி களை எதிர்த்து 140 நாட்கள் தொடர்ந்த சத்தியாக்கிரகத்தை இ.தொ.கா நடத்தியது. இதனால் எந்தப் பயனும் கிடைக்கவில்லை.

நகரம் சார்ந்த தொழிலாளர்கள் பெரும்பான்மையினர் மார்க்சிஸ்ட் அரசியல் கட்சிகளுடன் இணைந்திருந்தனர். இந்த இணைவு முறை சார்ந்தும் இருந்தது. முறைசாராததாகவும் இருந்தது. (பிற்காலத்தில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்பனவும் தமக்கென தொழிற்சங்கங்களை அமைத்தன.) வங்கா சமசமாஜக் கட்சியுடன் இணைந்ததாக பொதுச்சேவை தொழிலாளர் சங்க சம்மேளனம் விளங்கியது. வர்த்தக ஊழியர் தொழிற்சங்க சம்மேளனம் என்ற அமைப்பு கம்யூனிஸ்ட் கட்சியுடன் (மொல்கோ பிரிவு) இணைந்திருந்தது. மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகள் போன்றே இலங்கையின் தொழிற் சங்கங்களும் சிறிய அமைப்புக்களாக இருந்தன. இவற்றின் தலைமைத்துவம் ஆளுமை மிக்க தனிநபர்களின் கையில் இருந்தது. உட்பூசல்களும் பிளவுகளும் அடிக்கடி தோன்றின. தொழிலாளர்கள் பொருளாதார நன்மைகள் கருதி தொழிற்சங்கங்களில் இணைந்திருக்கக் கூடும். ஆனால் அரசியல் கட்சி களுடன் தொடர்புடைய தலைவர்கள் தொழிலாளர்களில் ஒரு பகுதி யினரை அரசியல் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடுத்தினர். தேர்தல்கள் நடை பெற்ற சமயத்தில் தொழிற் சங்க அலுவலகங்களில் அரசியல் பிரசாரக் கூட்டங்கள் நடத்தப்பட்டன. மண்டப வசதியைத் தொழிற்சங்கங்கள் கொடுத்தன. வேப்பாளர்களுக்கு பிரசாரம் செய்வதற்கு இது வசதியாக இருந்தது. தொழிற்சங்கங்கள் தமது உறுப்பினர்களைக் கொண்டு

ஹர்வலம் நடத்துதல், போட்டித் தொழிற் சங்கங்களினதும், எதிரணி வேப்பாளர்களினதும் நிகழ்வுகளைக் குழப்புதல் போன்ற நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்டன.

இலங்கையில் இன அடிப்படையிலான பிரிவினை தவர்க்க முடியாத தொன்றா?

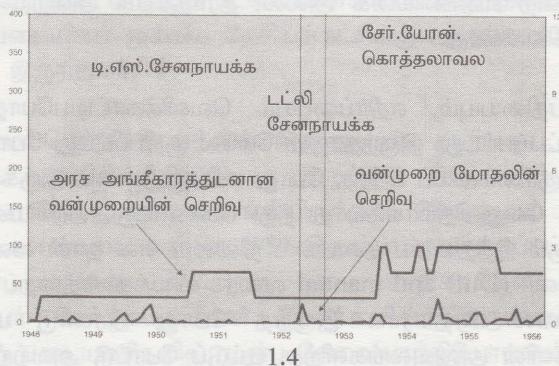
இலங்கையின் அரசியல் சொல்லாடவில் இனவாதத்தைத் நுழைப்பதன் அபத்துக்கள் பற்றி டி.எஸ்.சேனநாயக்க நன்கு தெரிந்து வைத்திருந்தார். இந்திய நிலைமையில் இனவாதத்தின் அபத்தைக் காந்தி அறிந்து வைத்திருந்தது போன்ற தூரநோக்கு பிற தலைவர்களை விட சேனநாயக்கவிடம் இருந்திருக்கலாம். சிங்களவர்களின் மனக்குறைகள் உண்மையானவையே. அவர்கள் தங்கள் சொந்த நாட்டில் நீண்ட காலம் அந்நியர் ஆட்சியில் இரண்டாம் தரப் பிரஜைகளாகவே வாழ்ந்து வந்தனர். ஒரு சிறு உயர்குழாம் மட்டும் பிரிட்டிஷ்காரரை விடத் தாங்களே பிரிட்டிஷ் பண்பாட்டில் மேலோங்கியவர் என்ற மனப்பாங்கோடு சுகபோகங்களில் திணைத்தனர். ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் மக்களின் வாழ்நிலையில் முன்னேற்றங்களை கொண்டு வந்தன வேனும், சுதந்திரமும் ஜனநாயகமும் கிடைத்த பின்னர் மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள் முன்னரை விட அதிகரித்தன. எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க சிங்களவர்களின் உணர்வுகளைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தார். சிங்களவர்களின் மேலாதிக்கத்தின் கீழான ஒரு இலங்கை என்ற இலக்கைக் காட்சியதோடு அதனை அடைவதற்கான அரசியல் தாபன அமைப்பு ஒழுங்கையும் அமைத்துக் கொடுத்தார். சேர்.யோன் கொத்தலாவலவிற்கு இயலாத விடயம் இது. பண்டாரநாயக்கவின் இயக்கம் அர்த்தமுள்ள மாற்றத்திற்கான சாத்தியப்பாட்டை வழங்கியது. ஜனநாயகமுறையின் குறைகளை நிவர்த்திப்பதன் மூலம் சிங்களவர்களை அரசியல் நீரோட்டத்தில் கலக்கச் செய்வதற்கு அவர் வழிவகுத்தார். ஆனால் அவரது இயக்கம் நிலை குலைப்புத் தன்மை உடையது. அது அரசியல் வேறுபாடுகளைக் கூர்மைப்படுத்தியது. தமிழ் அரசியல் வாதிகள் தீவிரப் பாதையில் செல்வதற்கான தேவையை இவரே ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்.

பண்டாரநாயக்கவின் இயக்கம் தனது அரசியலுக்கு எத்தகைய அபத்தை விளைவிக்கப் போகிறது என்பதைக் காலம் தாழ்த்தியே

சேர்.யோன் கொத்தலாவல உணர்ந்து கொண்டார். இவ்வாறு உணர்ந்து கொண்டவுடன் பண்டாரநாயக்க தேர்வு செய்த அதே தந்திரத்தை தானும் உபயோகிக்கத் தொடங்கினார். இனவாதத்தைத் தழுவிய சேர்.யோன் கொத்தலாவல டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் மதச்சார்பற்ற நடு நிலை போக்கை நிராகரித்தார். அரசியல் வாதிகள் எப்படி பிரச்சினை யைக் கூட்டலாம். அல்லது அதனைக் குறைக்கலாம் என்பதற்கு சேர்.யோன் கொத்தலாவலவின் நடத்தை நல்ல உதாரணம். பண்டாரநாயக்க தொடக்கிய இனவாத அரசியல் சொல்லாடலுக்கு சேர்.யோன் கொத்தலாவலவும் தூபம் இட்டார். டி.எஸ்.சேனநாயக்க அல்லது டட்லி சேனநாயக்க தலைமை தொடர்ந்திருந்தால் கூட பொத்த, சிங்கள உணர்விற்கு மதிப்பளித்து அவர்களின் கோரிக்கைகளுக்கு செவி சாய்த் திருப்பர் என்பதில் ஜயமில்லை. ஆனால் அவர்கள் தமிழர் தரப்பையும் திருப்திபடுத்தும் முறையில் அரசியல் சாணக்கியத்தோடு செயற்பட்டிருப்பர். இன அடிப்படையான பிரிவினைப் போக்கை அவர்களால் தடுத்து நிறுத்த முடியாமல் போயிருக்கலாம். ஆனால் அதன் வேகத்தைக் கடைப்படுத்தி யிருப்பார்கள். பண்டாரநாயக்க சிங்களவர், தமிழர் என்ற அடையாள உணர்வுகளைக் கூர்மையடையச் செய்தார். இவ்வாறு கூர்மையடையச் செய்த உணர்வுகளை ஆக்க பூர்வமான வழியில் திசை திருப்பி இருக்கலாம். ஆனால் அது நடைபெறவில்லை.

அரசின் அங்கீகாரத்துடனான வன்முறை

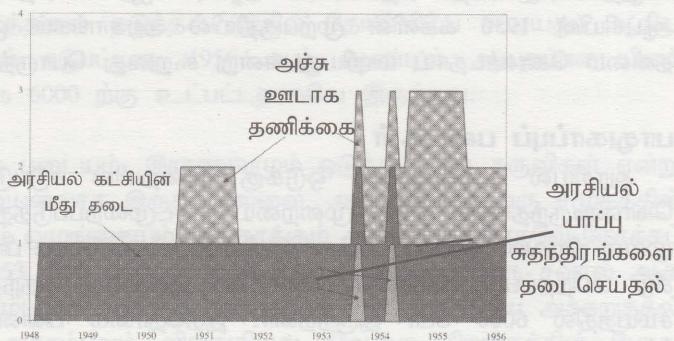
வன்முறை நடவடிக்கைகள் மூலம் அரசு நாட்டில் உறுதிநிலையை ஏற்படுத்தலாம்; உறுதிநிலையைக் குலைக்கும் நிலைகுலைப்பு விளை வையும் அது தரலாம். சுதந்திரத்திற்கு பிந்திய ஆரம்ப கட்டத்தில் அரசின் வன்முறை தீவிரமற்றதாய் இருந்தது; அதன் விளைவு உறுதி நிலையை ஏற்படுத்துவதாயும், குறைந்த அளவிலும் இருந்தது. அரசாங்கம் சிவில் சுதந்திரங்களை பாதுகாக்கும் தன்மையதாய் இருந்தது. சுதந்திரமாக அச்சு ஊடகம் செயற்பட்டது. அரசியல் போட்டி திறந்த தன்மை கொண்டிருந்தது. பொலிகம் இராணுவமும் தமக்கு இட்ட பணியை நிறைவேற்றுவதற்கு தேவையான அளவுக்கு மேல் வன்முறையை உபயோகிக்கவில்லை. இருந்தபோதும் அரசாங்கத்தின் அங்கீகாரத்துடனான வன்முறை அக்காலத்திலும் இருந்தது. ஐ.தே.கட்சி எதிரிகளை அச்சுறுத்துவதற்கு குண்டர்களை உபயோகித்தது. (எனைய கட்சிகளும் இதனைச் செய்தன) எதிரிகளைப் பழிவாங்குவதற்கு பலாத் காரத்தை உபயோகிக்கும் சம்பவங்கள் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக இக்காலத்தில் நடைபெற்றதுண்டு.

1.4

உரு. 1.4 அரசாங்க அங்கீகாரத்துடனான வன்முறையும் வன்முறை மோதலின் செறிவும்

அவசரகால நிலைமை 1953 இலும் 1954 இலும் குறிப்பிட்ட சில தேவைகள் கருதி அமுல்படுத்தப்பட்டன. ஆனால் இது குறுகிய காலத் திற்குள் தளர்த்தப்பட்டது அவசரகால நிலைமையின் போது கைதுகள், காணாமல் போதல், ஆட்படுகொலைகள் என்பன இடம்பெறவில்லை.

1.5

உரு 15 அரசாங்க அங்கீகாரத்துடனான வன்முறையின் பகுதியாக உள்ள கூறுகள்

உரு 1 - 5 அரசு ஆதரவுடன் நடைபெற்ற வன்முறையின் தாக்கத்தை எடுத்துக் காட்டுகிறது. நீண்ட கால எல்லையில் அரசியலின் தரீதியான போக்கை நிர்ணயித்த காரணிகளுள் இத்தகைய வன்முறையும் ஒன்று என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும். வன்முறைகள் எத்தனை இடம்

பெற்றன என்ற எண்ணிக்கை அல்ல; தராதியாக அவற்றின் விளைவு தான் முக்கியமானது.

அதிருப்பதியையும், எதிர்ப்பையும் வெளிக்காட்டியபோது சகிப்புத் தன்மை காட்டப்பட்டது. இருந்தாலும் மேலே குறிப்பிட்டது போல் இந்தியர் களது வாக்குரிமையைப் பற்ற போது சகிப்புத்தன்மை இருக்க வில்லை. அரசாங்கம் வேறுவிதமாகவே நடந்து கொண்டது. அரசியல் கட்சிகள் மீது விதிக்கும் இத்தகைய தடையை நிலை 1 என நான் வரையறுத்துக் கொள்கிறேன் (Duff and manual வரை விலக்கனத்தைப் பின்பற்றி) கொத்தலாவல் பிரதமராக இருந்த போது இரண்டு மார்க்சிஸ்ட் பத்திரிகைகளின் அலுவலங்களிற்கு பூட்டுப் போட்டு அவற்றின் பிரசரத்தைத் தடைசெய்தார். இச் சம்பவங்களின் பின்னர் இரண்டு பத்திரிகைகளின் அலுவலங்கள் சோதனையிடப்பட்டு அங்கிருந்த கம்யூனிஸ்ட் பிரசரங்கள் கைப்பற்றப்பட்டன. இந்த நிறுவனங்களை அந்நிய சக்திகளின் முகவர்கள் என்று பிரதமர் குற்றம் சாட்டனார். இரண்டு தடவைகள் அவசரகால நிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. எனினும் அது விரைவில் நீக்கப்பட்டது. பிற்காலத்தில் அவசரகால நிலைமையை அதற்கான தேவையில்லாமலே நீடிக்கும் வழக்கம் இருந்தது. அரசியல் யாப்பின் உறுதிகள் இவ்விதம் மீறப்பட்டன. ஆனால் ஜக்கிய தேசிய கட்சியின் ஆட்சியின் 1950 க்களின் முற்பகுதியில் அரசாங்கம் ஒடுக்குமுறை தன்மை கொண்டதாய் மாறியது என்று கூறுவது பொருந்தாது.

பாதுகாப்புப் படைகள்

அரசியல் தலைவர்கள் ஒடுக்கு முறையில் ஈடுபடும் நாட்டம் கொண்டிருந்தாலும் ஒடுக்குமுறையை நடைமுறைப்படுத்தக்கூடிய பல முள்ள நிறுவன அமைப்பு அக்காலத்தில் இருக்கவில்லை. பிரித்தானியரின் கீழ் பயிற்றப்பட்ட பொலிஸ் படையில் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற சமயத்தில் 6000 பேர் இருந்தனர். இத்தொகை பின்னர் பெரிதாக அதிகரிக்கவில்லை. ஒரு அமைதியான சமூகச் சூழலில் சாதாரண பொலிஸ் கடமைகளை நிறைவேற்றவதற்கு தேவைப்பட்ட அளவுக்கு பொலிசார் பயிற்சி பெற்றிருந்தனர். பொதுவாக ஊழல் இருக்கவில்லை. பொதுமக்களும் பொலிஸ் மீது மதிப்பைக் கொண்டிருந்தனர். இருப்பினும் பேரளவு ஆர்ப்பாட்ட பேரணிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் பொலிசிடம் இருக்கவில்லை. பறங்கியர், தமிழர்கள், சிங்கள, கிறிஷ்டவர்கள் ஆகியோர் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் குழுவில் அதிகம் இருந்தனர். பெரும்பாலானோர் பொலிஸ்படை அரசியல் சார்பற்றதாக இருக்க

வேண்டும் என்பதில் பற்றுறுதி உடையவர்களாய் இருந்தனர். பொதுவாக பொலிஸ் படையினர் ஜக்கிய தேசியக்கட்சிக்கு அனுதாபம் உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.

சுதந்திரம் பெற்ற சமயத்தில் இராணுவம், கடற்படை, வான்படை என்பனவும் அளவில் சிறியனவாக இருந்தன. பாதுகாப்பு விடயத்தில் பிரித்தானியாவில் இலங்கை தங்கியிருந்தது. இராணுவம் 1949 இலும் கடற்படை, வான்படை என்பன 1950 இலும் உருவாக்கப்பட்டன. உத்தி யோகத்தர், ஆணையம் அற்ற படை அதிகாரிகள் தரங்களில் இலங்கையர் சேர்க்கப்பட்டனர். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் பிரித்தானிய படையனிகளில் முன்பு சேவையாற்றியோராவர். இலங்கையில் தலைவர்களிடமும் இராணுவ கடற்படை, வான்படை என்பன பற்றிப் பெருமித எண்ணமோ, அவை உலக மட்டத்தில் கணிப்பை பெறக்கூடியவை என்ற எண்ணமோ இருக்கவும் இல்லை. ஏனைய மூன்றாம் உலகநாடுகளில் இராணுவச் செலவுகளுக்கு வரவு செலவுக் திட்டத்தின் 30 வீத்தை ஒதுக்கிய வேளையில் இலங்கை அச் செலவுக்கு 5 வீத்தையே ஒதுக்கியதைக் காணமுடிகிறது. ஆயுதப் படைகள் சம்பிரதாய பூர்வமான சடங்குமுறையான பணிகளில் உபயோகிக்கப்பட்ட துடன், உள்ளாட்டில் பாதுகாப்பு, சட்டவிரோதக் குடியேற்றத்தைக் கடுத்தல், கள்ளக் கடத்தலை தடுத்தல் (இதில் தோல்வியே ஈட்டியது) ஆகிய வேலைகளில் ஈடுபட்டன. 1956 ஆம் ஆண்டில் ஆயுதப்படையினர் எண்ணிக்கை 6000 ற்கு உட்பட்டதாகவே இருந்தது.

பொலிஸ் படையும், இராணுவமும் ஒடுக்குமுறை கருவிகள் என்று பார்க்கக்கூடியனவாக இருக்கவில்லை. அமைதியான ஒரு சமூகத்தில் சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாக்கும் அமைப்புக்களாகவே நோக்கப் படலாம். 1953 இன் ஹர்த்தால் பொது ஒழுங்குக்கு ஒரு சவால் ஆக அமைந்த சம்பவம். ஆயுதப் படைகளின் சக்திக்கு மீறிய அச்சுறுத்தல் நிகழ்வாக அச்சம்பவம் விளங்கியது. வேலை நிறுத்தத்தின் போது கட்டுப்பாட்டை மீறி வன்முறை பிரயோகிக்கப்பட்டதால் பிரதமர் தனது பதவியை இராஜினாமாச் செய்தார். இருந்தபோதும் பொலிஸ்படை அரசியல் சார்பற்றதாகவே இருந்தது. பொலிஸ் மீது பக்கச்சார்பு என்ற குறையை காண்பதற்கு இடம் இருக்கவில்லை. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சி முடிவுக்கு வரும் வரை நிலைமை இப்படியாகவே இருந்தது.

அரசியல் பின்னாட்டவும் தேர்தல்களும்

இலங்கையர்கள் அரசியல் உணர்வு மிகுந்தவர்களாய் இருந்தனர்.

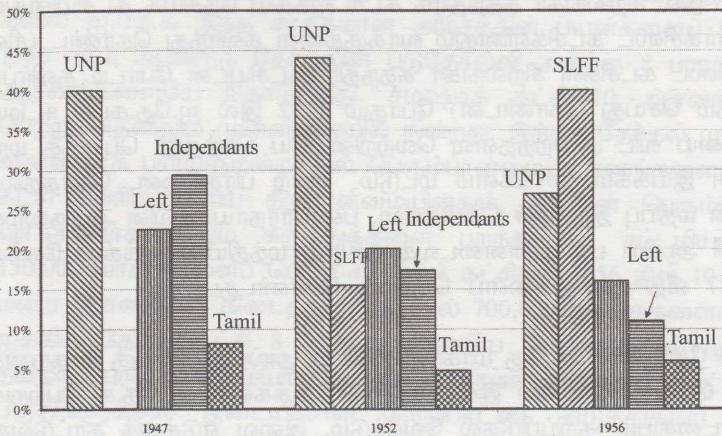
அரசாங்கத்திடம் இருந்து நன்மைகளைப் பெறுவதற்குத் தேர்தல்களை அவர்கள் பயன்படுத்தினர். தமது எதிர்ப்பை தேர்தல் மூலம் வெளியிப்படுத்தி அரசியல் மாற்றத்தையும் கொண்டுவந்தனர். பாராளுமன்ற உறுப்பினர் களும், அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும் பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டிய கடப்பாடு உடையவர்களாய் இருந்தனர். தேர்தல் நாளன்று இவர்களுக்கு இப்பொறுப்புச் சொல்லும் தேவை ஏற்பட்டது. இவ்வகையில் இலங்கையில் அரசியல் பின்னாட்டல் (Political feed back) செயற்பட்டது. இலங்கை நிலைபேறு உடைய ஜனநாயக மாதிரிக்கு உதாரணமாகத் திகழ்ந்தது.

அரசியல் பிரச்சாரம் நிகழ்ந்த வேளைகளில் ஓரளவுக்கு ‘காடையர் களின் வன்முறை’ இடம்பெற்றது. இதனை ஒரு சாதாரண விடயம் என்றே பார்க்கும் மனப்பாங்கும் இருந்தது. இருப்பினும் தேர்தல்கள் நீதியாகவும் நியாயமாகவும் நடத்தப்பட்டன என்றே கொள்ளலாம்.

தேர்தல் முடிவுகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் போது பிரதான கட்சி களுக்கு கிடைத்த ஆதரவு, எதிர்ப்பு என்பவற்றை கருத்திற் கொண்டு நான்கு அவதானிப்புகளைக் குறிப்பிடலாம்.

1. தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக்கட்சி வென்ற போதும், சிற்ளங்கா சுதந்திரக்கட்சி வென்ற போதும் அவை அனுமதிப் பெரும்பான்மைப் பலம் உள்ள கட்சிகளாக இருக்கவில்லை. பாராளுமன்றத்தில் மற்றக்கட்சிகளை விடக்கூடிய ஆசனங்களைப் பெற்ற அதிக்கம் மிகுந்த கட்சிகளாகவே இருந்தன.
2. 1956 தேர்தலில் சிற்ளங்கா சுதந்திரக்கட்சி அறுதிப் பெரும்பான்மை வாக்குகளைப் பெறவில்லை. இருப்பினும் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி யைக் கைவிட்ட வாக்காளர் தொகை கணிசமானது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி வெளியிப்படுத்திய பலவீனங்கள் பல ஆயினும் இலங்கை மக்களில் கணிசமானவர்கள் அக்கட்சிக்கு விசுவாசம் உடையவர்களாய் இருந்தனர்.
3. இலங்கையின் தனி அங்கத்தவர் கட்சிமுறை முன்னணியில் நின்ற கட்சியின் பாராளுமன்ற ஆசனங்களை மிகைப்படுத்திக் காட்டியது. தேர்தல் தொகுதிகளின் சிறுபான்மையினின் பிரதிநிதித்துவம் பாராளுமன்றத்தில் போதியளவு வெளிப்படவில்லை.
4. வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் தேர்தல் ஆதரவும் எதிர்ப்பும் இலங்கையின் ஏனைய பகுதிகளின் போக்கில் இருந்து வேறுபட்டதாக

இருந்தது. அத்தோடு வாக்களிப்பு வடக்கில் ஒரு மாதிரியாகவும், கிழக்கில் இன்னொரு மாதிரியாகவும் இருந்தது.

1.6

உரு. 1.6 தேர்தல் முடிவுகள் கட்சிகள் பெற்ற மொத்த வாக்குகளின் வீதாசாரம்

1947, 1952, 1956 ஆகிய மூன்று தேர்தல்களில் கட்சிகள் பெற்ற வாக்குகளின் வீதாசாரம் உரு. 1.6 இல் தரப்பட்டுள்ளது. 1947 இல் ஜிக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு சாத்தியமான மாற்றாக இன்னொரு கட்சி இருக்கவில்லை. டி.எஸ்.சேனநாயக்க தனிப்பட்ட செல்வாக்கை உடைய வராகவும் இருந்தார். எனினும் ஜிக்கிய தேசியக்கட்சி மொத்த வாக்கு களில் 40 வீதத்தை மட்டுமே பெற்றது. ஒன்பது மாகாணங்களில் மூன்று மாகாணங்களில் மட்டும் அக்கட்சி அறுதிப் பெரும்பான்மையைப் பெற்றது. இன் அடிப்படையில் தேர்தலில் போட்டியிட்ட தமிழ்க் கட்சிகளுக்கு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் 70,000 பேரின் வாக்குகள் கிடைத்தன. தேர்தல் முடிவடைந்ததும் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்டது. 1952 இல் ஐ.தே.கட்சிக்கு கிடைத்த வாக்குகள் அதிகரித்தன. ஆனால் இந்த அதிகரிப்பு 5 வீதம் மட்டுமே. டி.எஸ்.சேனநாயக்கவின் இறப்பின் பின்னர் அவரது மகனிற்கு அனுதாப அலை எழுந்தது அத்தோடு தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாக்குரிமை அற்றவர் களாக்கப்பட்டனர். (முந்திய தேர்தலில் தோட்டத் தொழிலாளர் வாக்கு களின் பெரு பங்கு ஐ.தே.கட்சிக்கு எதிராக விழுந்தது) சிறீலங்கா

சுதந்திரக்கட்சி மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளின் வாக்குகளையும், கட்சிகளைச் சாராத தனிநபர்களது வாக்குகளை கவர்ந்து கொண்டது.

1956 இல் சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி ஐக்கிய தேசியக் கட்சியினதும் சில மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளினதும் வாக்குகளை கவர்ந்து கொண்ட (சில மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகள் சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியுடன் போட்டி தவிரப்பு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டன) போதும் 1952 இல் ஐ.தே.கட்சி ஈட்டிய வெற்றியை விட குறைந்தளவு வெற்றியையே பெற்றது. பெள்த மறு மலர்ச்சி இயக்கம், ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற பிரச்சினை, கொத்தலா வலவின் மதிப்பு இறங்கிச் சென்றமை, பண்டாரநாயக்கவின் ஆளுமைக் கவர்ச்சி ஆகிய பல பின்னடைவுகளுக்கும் மத்தியில் ஐக்கிய தேசிய கட்சி 27 வீத வாக்குகளைப் பெற்றுக் கொண்டது.

1956 தேர்தலில் வடக்கு மாகாணத்திலோ அல்லது கிழக்கு மாகாணத்திலோ போட்டியிடாமலே இவ்வளவு வாக்குக்களை ஐ.தே.க பெற்றுக் கொண்டதையும் குறிப்பிடுவது வேண்டும். இவை எடுத்துக் காட்டுவது யாதெனில் இலங்கை மக்களின் கணிசமான பகுதியினர் தீவிரவாதத்தால் கவரப்படவில்லை. பொதுசன அபிப்பிராயத்தில் உறுதியான நிலைப்பாடு உடைய அம்சமும் இருந்தது என்பதுவே. மார்க்சியக் கட்சிகள் எதிர்க்கட்சி என்ற ஸ்தானத்தில் இருந்து கீழிறக்கப்பட்டன. அதனால் ஏற்படும் வெற்றிடத்தை சிறீலங்கா சுதந்திரக் கட்சி பிடித்துக் கொண்டது. ஆனால் ஐ.தே.க யின் ஆதரவுப் பலம் உறுதியாக இருந்தது.

1956 ஆம் ஆண்டிற்குப் பின்னர் கட்சிகளின் ஆதரவுப் பலம் பாராளு மன்றத்தில் சரியான முறையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. தேர்தல் முறையின் விதிகள்’ இதற்குக் காரணமாக இருந்தன. முக்கியமாக இரண்டு விடயங்கள் தீர்மான காரணிகளாகச் செயற்பட்டன.

1) ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் தமது தொகுதியின் மொத்த வாக்காளர்களில் ஒரு சிறுபகுதியினரின் வாக்குகளுடன் பாராளு மன்றம் செல்ல முடிந்தது. உதாரணமாக மேற்கு மாகாணத்தின் கொழும்பு நகரில் ஒவ்வொரு பாராளுமன்ற உறுப்பினரும் 1956 இல் 52,000 வாக்காளர்களைப் பிரதி நிதித்துவம் செய்தனர். தென்கிழக்குப் பகுதியின் கிராமியப் பகுதியான ஊவா மாகாணத்தில் ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் 19,000 வாக்காளர்களையே பிரதிநிதித்துவம் செய்தார்.

2) இலங்கையில் அப்போதிருந்த தனி அங்கத்தவர் தொகுதிமுறை கட்சிகளில் பெரியது எதுவோ அதற்குச் சாதகமானதாக இருந்தது. 1947, 1952 ஆகிய இரு ஆண்டுகளிலும் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தல் களில் ஐ.தே.க இந்த சாதகமான அம்சத்தின் பயன்களைப் பெற்றது. 1956 ஆம் ஆண்டுத் தேர்தலின் படுதோல்வி அதற்கு 8 பாரானூமன்ற ஆசனங்களையே கொடுத்தது. சமஷ்டிக் கட்சி 10 ஆசனங்களைப் பெற்று அதனிலும் முன்னிலையில் நின்றது. இந்தத் தேர்தல் முறையின் விளைவாக பாரானூமன்றத்தில் பெரும்பான்மை ஆசனங்களைப் பெற்ற கட்சி கணிப்புக்குரிய சிறுபான்மையினதும், நாட்டின் பெரும்பான்மை வாக்காளர்களினதும் கருத்துக்களை புறந்தள்ளிச் சட்டமியற்றலாம். 150,000 வாக்குகளைப் பெற்ற சமஷ்டிக் கட்சிக்கு 1956 இல் 10 பாரானூ மன்ற ஆசனங்கள் கிடைத்தன. ஆனால் 700,000 வாக்குகளைப் பெற்ற ஜக்கிய தேசியக்கட்சி 8 ஆசனங்களையே பெற்றது. இம் முடிவுகள் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் மாகாணங்களுக்கும் நாட்டின் பிற பகுதிகளுக்கும் இடையிலான வேறுபாட்டை எடுத்துக்காட்டுகிறது. இலங்கையின் வடக்கு மாகாணத்தில் வாழும் மக்களில் 82 வீதத்திற்கு மேற்பட்டோர் இலங்கைத் தமிழர்களாக இருந்தனர். கிழக்கு மாகாணத் திலும் இலங்கைத் தமிழர்களே பெரும்பான்மையினராக இருந்தனர். ஆயினும் அங்கு சிங்களவர், முஸ்லிம்கள் என்ற இரு இனத்தவரும் கணிசமான தொகையில் வாழ்ந்தனர். 1956 ஆம் ஆண்டில் தேர்தல் நடந்த போது இனவாதப் பிரச்சினைகள் முதன்மை பெற்றதால் இம் மாகாணங்களில் இன அடிப்படையில் வாக்குகள் பிரிவடையும் நிலை ஏற்பட்டது.

ஜக்கிய தேசியக் கட்சியும் தனி அங்கத்தவர்கள் சிலரும் சில தொகுதிகளில் போட்டியிட்ட போதும் தமிழ்க் கட்சிகள் வடமாகாணத்தில் பலம் பெற்றனவாய் இருந்தன. சிங்களத்தை உத்தியோக மொழியாக்கும் திட்டம் தமிழ் மக்களின் எதிர்ப்பைச் சம்பாதித்துக் கொண்டது. சிங்களம் உத்தியோக மொழி என்பதை வடக்கில் அமுல்படுத்துவது நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக இருந்தது. கிராமப்புறச் சிங்களவர்கள் இது பற்றிய அறிவோ அக்கறையோ அற்றவராக இருந்தனர். இவர்கள் சிங்களம் உத்தியோக மொழி ஆக்கப்படுவதை ஆதரித்தனர். யாழ்ப்பாணத்திற்கு நேரில் சென்று பார்த்தால் அவர்களுக்கு அது அந்நியநாடு போன்றே தோற்றமளித்திருக்கும். ஆனால் உண்மையை அறியும் நிலையில் அவர்கள் இருக்கவில்லை.

பல இனங்கள் ஒருங்கே வாழும் கிழக்கு மாகாணம் சிக்கலான பிரச்சினைகளைக் கொண்டது. அன்று முதல் இன்றுவரை அரசியல் தலைவர்கள் இப் பிரச்சினைகளை எதர்கொண்டு வந்துள்ளனர். கிழக்கின் கரையோரத்தின் பெரும்பகுதி கிழக்கு மாகாணத்திற்குள் அடங்கியுள்ளது. சிறந்த இயற்கைத் துறைமுகமான திருக்கோணமலை கிழக்கு மாகாணத்திலே உள்ளது. கிழக்கு மாகாணத்தில் பல நீர்ப்பாசனத் திட்ட வேலைகள் தொடங்கப்பட்டன. அரசாங்கம் சனத்தொகை அடர்த்தி கூடிய தென் பகுதியில் இருந்து சிங்கள மக்களை இங்கு கொண்டு வந்து குடியேற்று வதை ஊக்கப்படுத்தியது. தமிழர்களின் அரசியல் தலைவர்கள் இதனை எதர்த்து வந்தனர். கிழக்கு மாகாணம் முழுமையாக பாரம்பரியமான தாயகத்தின் பகுதியென்று தமிழ்த் தேசியவாதிகள் கூறினர்.²⁴ இதனைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகளும், வரலாற்றாசிரியர்களும், கடுமையாக எதர்த்தனர். கிழக்கு மாகாணத்தின் மூஸ்லிம்களும், சிங்களவரும் இதனை எதர்த்தனர். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் இனக்குழுமங்கள் ஜக்கியமாக (பிந்திய காலத்துடன் ஒப்பிடும்போது) வாழ்ந்தனர். இடைக்கிடையே வன்முறைகள் வெடித்த போதும் ஜக்கியம் இருந்தது. டி.எஸ். சேனநாயக்க பல்லினச் சமூகம் என்ற மாதிரியை இலக்காகக் கொண்டிருந்தார். இதற்குப் பலரின் ஆதரவு இருந்தது. ஆனால் 1956 இல் பண்டாரநாயக்கவின் பிரச்சாரமும் அனிதிரட்டலும் கிழக்கு மாகாணத்தின் அரசியலை ஆழமாகப் பிளவு படுத்தியது. அத்தோடு இனக் குழுமங்களுக்கு இடையிலான உறவுகளில் நஞ்சு கலக்கப்பட்டது.

கிழக்கு மாகாணத்தின் எட்டுக் தொகுதிகளின் தேர்தல் முடிவுகள் இந்த மாற்றத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. 1947 ஆம் ஆண்டில் மொத்தம் ஏழு தொகுதிகளில் மூன்று தொகுதிகளில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி வெற்றி பெற்றது. இவற்றுள் ஒரு தொகுதியில் தமிழ் வாக்காளர்கள் பெரும் பான்மையினராக இருந்தனர். தேர்தல் முடிந்த பின்னர் ஜ.தே.க அரசாங்கத்தில் சேர்ந்து கொண்ட தமிழ்க் காங்கிரஸ் ஒரு தொகுதியில் வெற்றி பெற்றது. 1952 தேர்தலில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் வாக்குப் பலம் கிழக்கில் அதிகரித்தது.²⁵ இருந்த போதும் அக்கட்சிக்கு இரண்டு பாராளுமன்ற ஆசனங்களே கிடைத்தன. திருக்கோணமலைத் தொகுதி தமிழ்காங்கிரசிடம் இருந்து சமஷ்டிக் கட்சிக்கு மாறியது. முன்னரே குறிப்பிட்டது போல், 1956 ஆம் ஆண்டில் கிழக்கு மாகாணத்தில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியும், சிறீலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் வேப்பாளர்களை நிறுத்தவில்லை. நான்கு தொகுதிகளில் சமஷ்டிக்கட்சி வெற்றி பெற்றது. இவற்றுள் இரண்டு தொகுதிகளில் மூஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையினராக

இருந்தனர். மொத்தம் ஜந்து தொகுதிகளில் ஒரு தொகுதியில் இனவாத நோக்குடைய, பிரிந்து சென்ற குழுவினரின் கட்சி வெற்றி பெற்றது. இலங்கையின் பிரதான கட்சிகள் இரண்டு, பெளத்த சிங்கள தேசிய வாதத்தை தழுவியதன் மூலம் இனவாத அடிப்படையிலான தீவிரவாதம் பரவியது. இது மூன்று ஆண்டுகள் இடைவெளிக்குள் (1953 -56) கிழக்கு மாகாணத்தின் அரசியலை பிளவுபடுத்தியது.

1955 ஆம் ஆண்டை அண்மித்த காலத்தில் சிங்கள அரசியல் வாதிகளுக்கு பெளத்த தேசியவாதம் மக்களை அணிதிரட்டுவதற்கு வாய்ப்பான ஒரு வழி என்ற உண்மை புலப்பட்டது. ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்ற வாக்குறுதியைச் சிங்கள அரசியல்வாதிகள் மக்களுக்குக் கொடுக்கத் தொடங்கிய போது தமிழர்கள் இதனை அரசியலில் இருந்து தம்மை விலக்கி வைக்கும் செயல் முறையாகவும் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற போது தமிழர்களுக்குக் கொடுக்க வாக்குறுதிகளை மீறுவதாகவும் கருதினர். இனவாதக் கட்சிகளுக்கு ஆதரவு கொடுப்பது அவர்களின் பதிந்திற்கும் அமைந்தது. தமது அரசியல் உரிமைகளையும் பொருளாதார நிலையையும் பாதுகாப்பதற்குத் தேவையான அரசியல் உபாயங்களை அவர்கள் தேடுவதற்கு ஆரம்பித்தனர். 1956 ஆண்டுத் தேர்தலில் சிங்கள அரசியல் கட்சிகள் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களில் போட்டியிட வில்லை. இது ஒரு விடயத்தை தெளிவாக்கியது. இலங்கைக் குழுமாக அவர்கள் அரசியல் ரீதியில் பொருட்படுத்தப்பட வேண்டியவர்கள் என்று சிங்கள அரசாயில் வாதிகள் கருதினர் என்பதை இது எடுத்துக்காட்டுகிறது. அரசியல் உபாயம் ஒன்றை சிங்கள அரசியல் வாதிகள் தேர்ந்து கொண்டனர். பின்னர் அதுவே அரசியல் தந்திரோபாயம் என்ற முறையில் பெரும் தவறாக அமைந்து விட்டது.

1956 ஆண்டு ஒரு திருப்பு முனை என்றும் அது இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்களின் மீது நம்பிக்கையை மேலும் வலுவுட்டிய தென்றும் சிங்கள மக்களில் பலர் கருதுகின்றனர். பண்டாரநாயக்கவின் ஆதரவாளர்கள் புதிதாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட அரசாங்கம் சிங்கள மக்களுக்கு பொருளாதார வாய்ப்புக்களையும் நன்மைகளையும் வழங்கு மென்றும், பெளத்த சமயத்திற்கு உரிய இடத்தை வழங்குமென்றும் எதிர்பார்த்தனர். நாட்டின் நிலவிய வர்க்க பேதங்கள் குறையும் என்றும் கருதினர். சுதந்திரம் பெற்ற காலம் முதல் பின்பற்றப்பட்ட அரசியல் கொள்கைகளுக்கான ஏதிர்ப்பினை வாக்குகள் மூலமே தெரிவிக்கலாம். ஆயுதம் ஏந்திப் போராட வேண்டியதில்லை என்றும் கருதினர். பண்டார

நாயக்க பதவியேற்றபோது மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள் உச்சம் பெற்றி ருந்தன. பதவிகளைக் குறிவைத்து அரசியல் பிரச்சாரம் செய்வார்களுக்கு மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை உச்ச நிலைக்கு கொண்டு செல்வது பயன் தரலாம். ஆனால் நல்லாட்சி செய்யும் பொறுப்புணர்வு உடையவர் களுக்கு இது பல சவால்களை எதிர்நோக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளும். புதிய அரசாங்கம் மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்ற வேண்டிய சவாலை எதிர்கொண்டது. அத்தோடு புதிய அரசியல் பொருளாதார நடைமுறைகளால் இழப்புக்களை சுந்திக்கவுள்ளோர் அரசாங்கத்தின் செயல்திட்டங்களை குழப்பாமல் இருப்பதை உறுதி செய்யவும் வேண்டியிருந்தது.

முடிவரை

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற பின்னரான எட்டு ஆண்டுகால அரசியல் நிலை பற்றிய விவாதம் ஒன்றுடன் இந்த அத்தியாயத்தை ஆரம்பித்தோம். நாம் இரு ஊகங்களை முன்வைத்தோம். ஐனநாயக வழியிலான பின்னாட்டலும், தவறுகளைத் திருத்தலும் இருக்குமாயின் வன்முறை மோதல் களைக் குறைந்த மட்டத்தில் வைத்திருக்க முடியும் என்பது முதலாவது ஊகம். இந்த எட்டு ஆண்டு காலத்தில் வன்முறை மோதல்கள் ஏன் குறைந்த மட்டத்தில் இருந்தன? அதற்குக் காரணம் அபிவிருத்தியின் வெற்றியும், ஐனநாயக நிறுவனங்கள் சிறப்பாகச் செயல்பட்டமையும் அல்ல. அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகளின் விளைவுகளினால் எழும் அதிருப்தி வெளிப்படுவதற்குக் குறிப்பிட்டாவ காலம் செல்லவேண்டும். அதுவரை அமைதி இருந்தது என்பது இன்னொரு ஊகம். உண்மைநிலை இந்த இரண்டுவகை விளக்கங்களிற்கும் இடைப்பட்ட ஒன்றாக இருந்தது.

ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கங்கள் இலங்கையின் சுதந்திரத்தின் பின்னரான மாற்றங்களை அமைதியான வழியில் செயல்படுத்தின. பொருளாதார உற்பத்தியிலும் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டது. மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகள் பூர்த்தி செய்யப்பட்டன. உறுதியானவையும், மக்களின் தேவைகளுக்கு விரைந்து பதிற்குறி வழங்குவனவுமான அரசியல் நிறுவனங்களை அமைப்பதிலும் அரசு கவனம் செலுத்தியது. அரசாங்கத்திற்கு எதிர்ப்பினை காட்டுவதற்கு ஐனநாயக வழிமுறைகள் இருந்தன. பத்திரிகைச் சுதந்திரம், அரசியல் பிரச்சாரத்தை தடையின்றிச் செய்யும் உரிமை, சுதந்திரமான தேர்தல்கள் என்பன இருந்தன. இருந்த போதும் சிங்கள மக்கள் இவற்றால் திருப்தியடையவில்லை. காலனித்துவ காலத்தின் சமத்துவமின்மை இன்னும் தொடர்வதாகவே அவர்கள் கருதினர். சுதந்

திரத்திற்குப் பிந்திய காலச் சீர்திருத்தங்கள் சமத்துவமின்மையை நீக்க உதவவில்லை என்றே கருதினர். அடிப்படை மாற்றங்கள் எதுவும், இல்லையே என அவர்கள் எங்கினர். பண்டாரநாயக்கவின் சீர்திருத்தப் பிரச்சாரமும், கொள்கைத் திட்டமும் அவர்களது அபிலாசைகளுக்கு வடிகாலாக அமைந்தன. அவர்களது அதிருப்தியை வெளிப்படுத்தவும் உதவின.

1956 பொதுத்தேர்தல் ஜனநாயக நிறுவனங்களின் செயல் திறன் பற்றிய பரீட்சையாக அமைந்தது. அப்பரீட்சையில் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் தம் திறமையை வெளிப்படுத்தின. புரட்சிகர மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவோம் எனக் கூறிய தலைவர்கள் பதவிக்கு வந்தனர். இப்புதிய தலைமை அமைதியான மாற்றத்தின் மூலமே பதவிக்கு வந்தது. இந்தப் புரட்சி வாக்குகளால் பெறப்பட்டது; துப்பாக்கி ரவை களால் பெறப்பட்டதன்று. அதுவரை இலங்கை அடைந்திருந்த வளர்ச்சி யின் நன்மைகளைப் பாதுகாத்துப் பேணுவதும், மேலும் முன்னேறிச் சென்று மக்களுக்கு அளித்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றுவதும், புதிய தலைமையின் பணிகளாக இருந்தன.

1956 இன் புரட்சி இலங்கையின் எல்லா மக்களுக்கும் நன்மை தருவதை நோக்கமாகக் கொண்டதென்று கூறமுடியாது. அதன் முக்கிய அம்சம் சிங்களம் மட்டும் கொள்கையை அழுல் செய்வதாகும். இதன் உள்நோக்கம் இலங்கையின் பெரும்பான்மை இனத்தவருக்கு சாதகமான முறையில் பொருளாதார அரசியல் நன்மைகளை மறுபங்கீடு செய்வ தாகும். அத்தோடு இலங்கையின் சிறுபான்மைச் சமூகங்களில் மிகப் பெரியதான் இலங்கைத் தமிழர்களிற்கு கிடைத்து வந்த நன்மைகளை பறிப்பதுமாகும். ஆகவே இலங்கையின் தலைவர்கள் ஒன்றோடு ஒன்று முரண்பட்ட இரு சவால்களை எதிர்நோக்கினர். பொதுத்தேர்தல் பிரசாரத்தின் போது அரசியல் ரீதியாக அணிதிரட்டிய சிங்களமக்களின் அபிலாசைகளை நிறைவேற்றுவது ஒரு முக்கிய சவால். இதனை நிறைவேற்றத் தவறினால் தாம் ஒறுப்புநிலைக்கு ஆளாக்கப்பட்டுள்ளோம் என்ற உணர்வு சிங்களவரிடம் அதிகரிக்கும். மறுபுறத்தில் சிங்கள மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்களை நிறைவேற்ற முயன்றால் தமிழ் மக்களின் ஒறுப்புநிலை உணர்வை அதிகரித்து, அவர்கள் இனவாத அடிப்படையில் அணிதிரள்வதை ஊக்குவிப்பதாக அமையும். இரண்டு பிரதான அரசியல் கட்சிகளும் இலங்கைத் தமிழர்களின் உரிமைகளைப் பறித்து அவர்களின் அரசியல் அதிகாரத்தை குறைப்பதற்கு முன்வந்தமையினால் தமிழர்

களிடம் தீவிரவாத இயக்கங்கள் தோன்றுவதற்கும், அவை பலாத்கார வழிமுறைகளை நாடுவதற்கும் சாத்தியமான நிலை உருவாகியது. இந்த வகையான பிளவுபட்ட அரசியல் பின்னணியல் சிங்களம் மட்டும் என்னும் கொள்கையை நிறைவேற்றுவது இலங்கையின் அரசியல் தலைவர்கள் எதிர்நோக்கிய இரண்டாவது பெரிய சவால் ஆகும்.

2. பண்டாரநாயக்க யுகத்தின் தொடக்கம்

இலங்கையின் அரசியலில் இனவாதம் புகுந்ததும் அது நச்சுவட்டம் ஒன்றைத் தொடக்கி வைத்ததும் பண்டார நாயக்க யுகத்தில் தான் ஆழம்பமாகிறது. ஆட்சி அதிகாரம் தமிழிடம் உள்ளபோது இரு கட்சிகளும் இலங்கைத் தமிழர்களின் நியாயமான உரிமைகளை வழங்கவேண்டும். அதன் மூலம் தேசிய ஜக்கியத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்ற கருத்துடையனவாய் இருந்தன. ஆனால் அவை எதிர்க்கட்சி என்ற நிலைக்கு மாறியபோது, அரசியல் ஆதரவைப் பெறுவதற்காக சிங்கள தேசியவாதம் குறித்த விட்டுக் கொடுக்காத நிலைப்பாட்டை எடுத்தன.

1956 ஏப்ரில் மாதம் பண்டார நாயக்க அரசாங்கம் பதவி ஏற்ற பொழுது பொது மக்களின் எதிர்பார்ப்புக்கள் அதி உச்ச நிலைக்கு உயர்ந்தன. புதிய அமைச்சரவையின் உறுப்பினர்கள் தேசிய உடையனிந்தவராய் பதவியேற்பு வைபவத்தில் கலந்து கொண்டனர்.¹ பாரம்பரிய உடைகளை உத்தியோக வைபவங்களின் போது அணிதல், மதுவுக்குப் பதிலாக பழரசத்தைப் பரிமாறுதல் என்ற வழக்கங்கள் நடைமுறைக்கு வந்தன. மேற்கத்தைய நடைமுறைகள் கைவிடப்பட்டன. ‘சிம்மாசனப் பிரசங்கம்’ ஆங்கிலத்தில் அல்லாது சிங்களத்திலேயே நிகழ்த்தப்படும் என்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.²

‘ஒரு நாள் புதிய பாராளுமன்றத்தின் கூட்டம் நடைபெற்றது. நெடுந் தூர்த்துக் கிராமங்களில் இருந்து வந்த மக்கள் கூட்டம் பாராளுமன்றத்தின் ‘கலரி’ யில் நிரம்பி வழிந்தது. அன்றைய நிகழ்வுகள் முடிவடைந்ததும் இம்மக்கள் கூட்டம் மகிழ்ச்சி ஆரவாரத்தோடு பாராளுமன்ற அவை மண்டபத்துள் நுழைந்தது. ‘நாங்கள் தான் அரசாங்கம் என்று சொல்லிக் கொண்ட அவர்கள் சபாநாயகரின் ஆசனத்தில் ஒவ்வொருவராக மாறி மாறி அமர்ந்து கொண்டனர். கீழே பாராளுமன்ற அவை மண்டபத்தில் இருந்த கூட்டம் மேலே அண்ணாந்து ‘கலரியை’ பார்த்தது. அங்கே பாராளுமன்ற உறுப்பினர் சிலரும், விருந்தினர்களும் நின்றனர். இந்த குழப்பநிலை தொடர்ந்த அந்தத் தருணத்தில் ‘அப்பே ஆண்டுவு’ - எங்கள் அரசாங்கம் என்ற உணர்வுநிலை அங்கு வியாபித்திருந்தது.

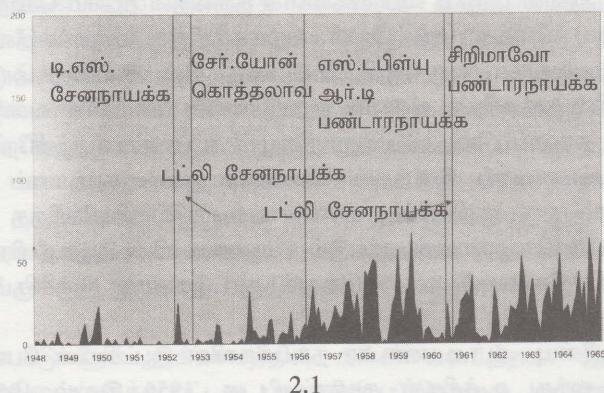
‘மக்களின் பிரதமர்’ என்ற பாத்திரத்தை தனக்குச் சூடிக் கொண்ட எஸ்.டி.பிள்ளை ஆர்.டி பண்டாரநாயக்கவை அவரின் ஆதரவாளர்கள் தொலைநோக்குடைய ஒரு தலைவராகவும், ஏழைகளின் நலன்களுக்காக உழைத்த ஒருவராகவும் கொண்டாடுவார். அதே சமயம் கொலைகாரன் ஒருவளின் துப்பாக்கி ரவைகளுக்குப் பலியாகிய துண்ப நாடகத்தின் தலைவனாகவும் அவர் கருதப்பட்டார். அவரை விமர்சிப்போர் கொள்கை கள் எதுவும் இல்லாதவர், வாய்ஜாலத்தால் மக்களை ஏமாற்றும் அரசியல் வாதி, இலங்கையில் இனவாத சச்சரவை உருவாக்கியவர் என்று கண்டனம் செய்வார்.³ பண்டார நாயக்க தேர்தலில் வென்றார்; சிங்களவர் சார்பான கொள்கைகளை நிறைவேற்றினார், 40 மாதங்கள் ஆட்சி செய்த பின் படுகொலை செய்யப்பட்டார். இவை வரலாற்றில் முக்கிய இடத்தைப் பிடித்த சம்பவங் கள். பண்டாரநாயக்கவின் பின்னர் உறுதியான உள்ளம் படைத்த அவரது மனைவி சிறிமாவோ பிரதமரானார். அவர் பண்டார நாயக்கவின் குறுகிய கால தலைமையை ஒரு உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தினார். அவரது கொள்கைகளை இலங்கையின் தேசிய வாழ்வின் பிரிக்க முடியாத பகுதியாகவும் மாற்றினார்.

முரண்பாடுகளும் இக்காலத்தில் கூர்மையடைந்தன. இருப்பினும் இவை சமநிலைப்படுத்தப்பட்டன. பிரதமரின் படுகொலை, அரசாங்கத்தைக் கவிழ்ப்பதற்கான சதி முயற்சி என்பன இக்காலத்தில் நிகழ்ந்தனவேனும் முரண்பாடுகள் கட்டுப்பாட்டை மீறிச் செல்லவில்லை. இக்காலத்தில் முரண்பாடுகள் கூர்மையடைதல், அவை வெளித்தோற்றுத்தில் சமநிலைப் படுத்தப்படுதல் என்ற இரண்டு போக்குகளும் காணப்பட்டன. இதை நாம் விளக்குதல் அவசியம், முரண்பாடுகள் கூர்மையடைதல் மக்கள் வாத (பொப்பியலிசம்) இனத்துவ, தேசிய வாதத்தினால் ஏற்பட்ட பிளவு களின் விளைவா? அல்லது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் அபிவிருத்தி கொள்கையின் தோல்வியா? முரண்பாடுகள் கட்டுப்பாட்டு எல்லையை மீறவில்லை என்றால் அரசாங்கத்தின் பதிற்குறியும் பாதுகாப்பு படைகளின் செயல்திறனும் தான் காரணமாயினவா? அல்லது அரசாங்கத்தின் எதிர்ப்புச் சக்திகள் தீவிரவாத வழிமுறைகளைக் கையாள்வதில் தாமதம் காட்டியதுதான் காரணமா? அடுத்து வந்த பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் செயற்படுத்திய அபிவிருத்தி கொள்கைகள் வெற்றியளித்தனவா? அல்லது தோல்வியற்றனவா? இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்களை நிலைபேறுடையதாக்க அக்கொள்கைகள் உதவினவா? அல்லது உறுதியைக் குலைத்து அந்நிறுவனங்களைப் பலவீனப்படுத்தும் செயல் முறையை ஊக்குவித்தனவா? இவை முக்கியமான கேள்விகள்.

1956 - 1965 காலப்பகுதியில் மோதல்கள் பல மடங்காக அதிகரித்தன என்பது வெளிப்படை. இங்கே தரப்பட்டுள்ள உரு 2.1 இல் காய்ச்சல் வரைபடம் தரப்பட்டுள்ளது. இந்நாலின் முதலாம் அத்தியாயத்தில் உள் உரு 1.1 உடன் இதனை ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். இது அமைதியாக இருந்த நாடு கொந்தளிப்பான நிலைக்கு மாறியதை எடுத்து காட்டும். பண்டாரநாயக்க காலத்தை பற்றி எழுதிய வரலாறுகளும் இதனையே எடுத்துக் காட்டுகின்றன. வரைபடத்தின் ‘உச்சிகளை’ கவனத்தில் கொண்டு அவை பற்றிய விபரங்களைக் கருவதன் மூலம் கொந்தளிப்பின் தன்மையை விளக்க முயல்வேன். வழக்கத்திற்கு மாறான தீவிர முரண் பாட்டு சம்பவங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட மாதத்தில் அல்லது அடுத்தடுத்த மாதங்களில் அதிகரித்த அளவில் ஏற்படுமாயின் ‘காய்ச்சல் வரைபடத்தில்’ உச்சிகள் காணப்படும். அவ்வாறு நிகழும் சம்பவங்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புபட்டனவாய் இருத்தல் வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை. இருப்பினும் ஒரு குறிப்பிட்ட கால எல்லையில் அதிகரித்த அளவில் சம்பவங்கள் நிகழுமாயின் ஏற்படும் சம்பவங்களின் அது தீவிரத்தன்மை யையும் செறிவையும் அது எடுத்துக் காட்டுவதாக இருக்கும்.

எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டார நாயக்கவின் ஆட்சியின் போது வரைபடத்தில் ஐந்து உச்சிகள் காணப்பட்டன. 1956 இலும் 1957 இலும் அரசாங்கத்தின் மொழிக் கொள்கைக்கு எதிராகத் தமிழர்கள் ஆர்ப்பாட்டங்களை நடத்தியபோது இனவாத முரண்பாடுகள் வலுவடைந்தன. 1958 இல் சிங்களவர் ஆர்ப்பாட்டம் நடத்தினர்; பிரதமர் தமிழ்ச் சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை (பண்டா செல்வா ஓப்பந்தம்) ஏற்றுக் கொண்டதைக் ஒரு காட்டிக் கொடுப்பு என்று எதிர்ப்புக் தெரிவித்தனர். இந்த உடன் படிக்கையை தூக்கி வீசிவிட்டார் என்று கூறி தமிழர்கள் எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தில் ஈடுபட்டனர். சமஷ்டிக் கட்சியினரும், சிங்களவர் பெரும் பாள்மையினராக இருந்த அரசியல் கட்சிகளும், சிங்கள தீவிரவாதக் குழுக்களும் சமாதான வழியிலேயே தமது ஆர்ப்பாட்டங்களை நிகழ்த்தினர். எனினும் இந்த ஆர்ப்பாட்டங்களில் பங்கு பற்றிய சிலர், குறிப்பாக இருதரப்பு இளைஞர்களும் வன்முறைச் செயல்களிலும் கூட இறங்கினர். தமிழர் பெரும்பாள்மையாக வாழ்ந்த பகுதிகளில் குறிப்பாக பல்லினத்தவர் வாழும் கிழக்கு மாகாணத்தில் வன்முறைக் கும்பல்களும் குழுக்களும் சிங்களவர்களின் வீடுகளையும் கடைகளையும் தாக்கிச் சொத்துக் களுக்கும் சேதம் விளைவித்தன. இதேபோல் கொழும்பிலும் பிற சிங்களப் பகுதிகளிலும் தமிழர்களின் கடைகள், வீடுகள் தாக்கப்பட்டன. ஒரு சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தாம் பெரும்பாள்மையினராக உள்ள பகுதி

களில் வன்முறைத் தாக்குதல்களைச் செய்த போது, அதற்குப் பதிலடி யாக மற்ற சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தாம் பெரும்பான்மையாக வாழும் இடங்களில் வன்முறைத் தாக்குதல்களை மேற்கொண்டனர். இதனால் பாதிப்புற்றோர் பெரும்பாலும் அப்பாவிகளான குடியிருப்பாளர் களும், கடைக்காரர்களுமே ஆவர். இவ்வாறானவர்கள் தாம் வாழும் பகுதியின் மக்களுடன், அயலவர்களுடன் பகைமையின்றி நட்புடன் வாழவே விரும்பினர்; அரசியலில் தம்மை ஈடுபடுத்த விரும்பவில்லை.

2.1

உரு 2.1 வன்முறை மோதல் செறிவு: ஏப்பிரல் 1956-மார்ச் 1965

வர்த்தகத்துறையிலும், அரசாங்கத்துறையிலும் பெருந்தோட்டத் துறையிலும் ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தங்கள் 1956 - 1958 காலப்பகுதியின் மோதல்நிலை உச்சமடைவதற்கு பங்களிப்புச் செய்தன. எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி பண்டாரநாயக்கவின் பதவிக் காலத்தின் இறுதி வருடத்தில் ஏற்பட்ட வேலை நிறுத்தங்கள் அவ்வருடத்தில் காய்ச்சல் வரைபடம் உச்சியை நோக்கி உயர்ந்ததற்கு முக்கிய காரணமாக அமைந்தன. நகரப் பகுதிகளின் கைத்தொழில் வர்த்தகத்துறை சார்ந்த தொழிற் சங்கங்கள் மார்க்கிஸிக் கொள்கையைப் பின்பற்றுவனவாகவும், மார்க்கியக் கட்சிகளின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டனவாகவும் இருந்தன. பண்டாரநாயக்கவின் அரசாங்கம் தொழிற் சங்கங்களில் தொழிலாளர் சேருவதை ஊக்கப்படுத்தவும், தொழிலாளர் உரிமைகளை பேணவும் ஆதரவு அளித்தது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கங்கள் வேலை நிறுத்தங்களைக் கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருவதற்கு (சில வேளைகளில் முறியடிப்பதற்கு) இராணுவத்தைப் பயன்படுத்தின. தொழிலாளர் ஆதரவு ஆர்ப்பாட்டங்களையும் இவ்வாறே கட்டுப்படுத்தின. இதற்கு மாறாக

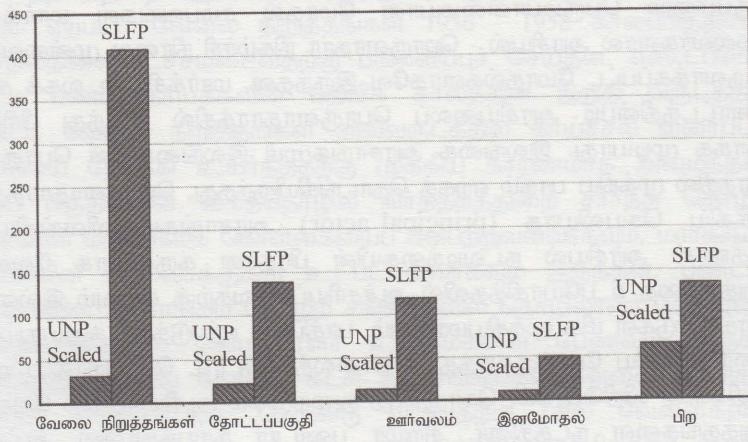
‘மக்கள் அரசாங்கத்தின்’ அமைச்சர்கள் கூடிய சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டும்படி பொலிசையும், இராணுவத்தையும் பணித்தனர். ஆனால் மார்க்சியக் கட்சிகளோ வெனில் தொழிற்சங்கங்களின் வளர்ச்சியைக் கண்டு மிகுந்த உற்சாகம் அடைந்தனவாய் தீவிர தொழிற்சங்க வேலை நிறுத்தப் போராட்டங்களை பிரதமருக்கு எதிரான ஆயுதமாக உபயோகித்தன. 1959 ஏப்ரில் - யூலை காலப்பகுதியில் பொதுத்துறை வேலை நிறுத்தங்கள் பொருளாதாரத்தை முடக்கும் நிலைமையைக் கூட உருவாக்கியது. மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளால் இவ்வேலை நிறுத்தங்கள் திட்டமிட்டு நடத்தப்பட்டன. பண்டாரநாயக்க தன் கட்சியில் இருந்த பழையவாதிகளுக்குச் சரணடைந்து விட்டார், அவர்களுக்கு இடம் கொடுக்கிறார்; என்ற கோபத்தால் பண்டாரநாயக்காவைத் தண்டிக்கும் நோக்குடன் இந்த வேலை நிறுத்தங்கள் நடத்தப்பட்டன. அரசாங்கத்தின் மீது மக்களின் நம்பிக்கையைக் குலைப்பதும், ஊசலாடும் ஒரு தலை வரிடம் இயற்றாவு சலுகைகளைத் தாம் பெற்றுக் கொள்வதும், அடுத்து வரும் பொதுத் தேர்தலில் தம்வாக்குப் பலத்தை அதிகரித்துக் கொள்வதும் வேலைநிறுத்தத்தை நடத்திய தலைவர்களின் உள்நோக்கமாக இருந்தது.⁴

சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் ஆட்சிக் காலத்திலும், பொதுத் துறைத் தொழிற் சங்கங்களின் வேலைநிறுத்தங்கள் இடம்பெற்றன. இவை அவரது ஆட்சிக் காலத்தின் மோதல்களின் உச்ச நிலைகளுக்கு காரணமாயின. 1960 - 65 காலத்தில் இனவாதம், சமயம் என்ற இரண் டுடனும் தொடர்புடைய மோதல் சம்பவங்களும் இடம் பெற்றன. இருப்பினும் பெரும்பான்மையான மோதல் சம்பவங்கள் மார்க்சிய தலைவர்களால் அரசியல் - பொருளாதார நிகழ்ச்சி நிரலை முன்வைத்து உருவாக்கப்பட்ட மோதல்களாகவே இருந்தன. மார்க்சிய உலகக் கண் ணோட்டத்தின்படி அரசியலைப் பொருளாதாரத்தில் இருந்து பிரித்து நோக்க முடியாது. இலங்கை அரசாங்கமும் இலங்கையின் பொருளா தாரத்தில் முக்கிய பாகம் ஏற்கத் தொடங்கியிருந்தது, பொருளாதாரத்தின் முக்கிய செயலியாக (principal actor) அரசாங்கம் விளங்கியது. ஆதலால் அரசியல் நடவடிக்கையின் பிரதான கருவியாக வேலை நிறுத்தத்தை உபயோகித்தலில் ஆச்சரியப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை. மார்க்சிஸ்டுகள் மிக முக்கியமானதும், பாதிப்பை ஏற்படுத்தக் கூடியதுமான துறைகளாகிய போக்குவரத்து, தொலைத்தொடர்பு, பெற்றோலிய உற் பத்திகளின் விநியோகம், கொழும்புத் துறைமுகம் ஆகியவற்றில் வேலை நிறுத்தங்களை நடத்தினர். சிறிமா பண்டார நாயக்காவின் ஆட்சிக் காலத்தின் இறுதி முன்று வருடங்களில், அரசியல் வேலை நிறுத்தத்தால் ஓவ்வொரு மாதமும் பிரச்சினைகள் இருந்து வந்தன.

அக்காலத்தில் எந்த ஒரு மாதத்திலாவது தொழில்துறை அமைதி காணப்படவில்லை.

உரு 2.1 இல் மோதல் சம்பவங்கள் வகைப்படுத்திக் காட்டப் பட்டுள்ளன. அரசியல் வேலை நிறுத்தங்கள், பெருந்தோட்டத்துறை வேலை நிறுத்தங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள், இனமோதல்கள், பிறவகை மோதல்கள் என்ற ஐந்து வகை மோதல் சம்பவங்களை வரைபடம் மூலம் உரு 2.1 விளக்குகிறது. இந்த பெயிட்டு விளக்கத்தின்படி ஜக்கிய தேசிய கட்சி ஆட்சியிலும் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியிலும் மோதல்கள் எவ்வாறு இருந்தன என்பது எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. (இந்த வரை படத்தில் மோதல் சம்பவங்களின் எண்ணிக்கை அல்லாது அச்சம்பவங்களின் தன்மை, இயல்பு குறித்தே அழுத்தம் கொடுக்கப் பட்டுள்ளது. காய்ச்சல் வரைபடங்களும் இத்தன்மையினவே என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்) மொத்த மோதல் சம்பவங்கள் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் காலத்தில் எட்டு மடங்கால் அதிகரித்தன. அவற்றுள் வேலை நிறுத்தங்கள் இரண்டு மடங்கால் அதிகரித்தன. தலைநகரான கொழும்பில் தான் அதிகளவு வேலை நிறுத்தங்கள் ஏற்பட்டன. அவற்றின் காரணமாக அரசியல் உறுதிநிலையும், பொருளாதார செயற்பாடும் பாதிக்கப்பட்டதை அரசியல் தலைவர்கள் கண்கூடாகக் காணமுடிந்தது.

பதிவாகியின்மொதல் சம்பவங்களில் 6 வீதமானவை மட்டும் ‘இனவாதம்’ சம்மந்தப்பட்டவையாக இருந்தன.

2.2

உரு 2.2 வன்முறை மோதல் சம்பவங்களின் அடுக்கு நிகழ்வு

பண்டார நாயக்க ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் கணிசமான அளவுக்கு அரசியல் ஒறுப்பளவுக்கு ஆளானார்கள். அரசாங்கம் மொழி, சமயம் என்ற இருவிதயங்களிலும் பாரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது. இருந்தபோதும் சாதாரண தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கையை இவை பெரிதாகப் பாதிக்கவில்லை. குறிப்பாக தமிழர் அதிக அளவில் வாழ்கின்ற வடக்கில், இம்மாற்றங்களின் தாக்கம் சாதாரண மக்கள் வாழ்வில் வெளிப்படவில்லை. தமிழர்களில் சிறுதொகையினரான இளைஞர்கள் தவிர பெரும்பான்மையினர் வன்முறையை ஒரு தந்திரோபயமாகத் தேர்ந்து கொள்ளவில்லை. பழமைபேணும் போக்குடைய சமஷ்டிக் கட்சியின் தலைவர்கள் சமாதான எதிர்ப்பு முறைகளால் தமது குறைகளுக்கு நிவாரணம் காண வேண்டும் என்றே கருதினார். இலங்கையின் அரசியல் செயல்முறையின் வரை சட்டத்திற்குள் தமது குறைகளுக்கு தீர்வு தேடித்தர வேண்டும் என்றே பெரும்பான்மையினரான தமிழர்களும் கருதினார்கள்.

பண்டார நாயக்க அரசாங்கங்களின் கீழ் மோதல்களின் செறிவு அதிகரித்துச் சென்றதை, முந்திய அதிகாரத்தில் குறிப்பிட்டோம். மோதலின் செறிவு அதிகரித்த போதும் நிகழ்வுகளின் பொது இயல்புகள் மாற வில்லை. “சமயச்சார்பின்மை நகரம் சார்ந்ததாக அமைத்தல், இனவாதம் இன்மை” ஆகிய பண்புகள் நிகழ்வுகளில் வெளிப்படவே செய்தன. ஜனநாயக அரசியல் செயல்முறையில் நம்பிக்கை இருந்தது. அரசியல் வன்முறையை சுகித்துக் கொள்ளலும், சில வேளைகளில் அவற்றுக்கு அரச ஆதரவு கொடுத்ததும் வன்முறை மோதல்களின் அதிகரிப்புக்கு ஒரு காரணமாகலாம். பண்டாரநாயக்க ஆட்சிக் காலத்தில் பாதுகாப்புப் படைகளில் அரசியல் தலையீடு காரணமாக தொழிலர் பண்பு (profession) குறைவடைந்தது. 1962 இன் சதிப் புரட்சியின் பின்னர் பாதுகாப்புப் படைகளிடம் சிங்கள - தேசியவாத உணர்வும், நோக்கும் வலுப்பட்டது. வேலை நிறுத்தங்களின் போது வேலைநிறுத்தக்காரர்கள் வன்முறைத் தந்திரங்களை உபயோகித்த போதும் அரசாங்கம் சகிப்புத் தன்மையைக் கடைப்பிடித்ததால், ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியின் போது காணப்பட்ட பொது ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் தளர்ச்சியடைந்தன. இந்த அத்தியாயத்தின் வேறொரு பகுதியில் அரசாங்க ஆதரவுடன் நடைபெற்ற வன்முறைச் சம்பவங்களின் போக்குப் பற்றி கூறும் போது, இவ் விடயம் பற்றி மேலும் ஆராய்வோம்.

தலைமைத்துவமும் நல்லாட்சியும்

அரசியல் பிரச்சாரங்களில் போது நிகழ்த்தப்படும் பேச்சுக்கள் பற்றி அரசியல்வாதிகள் அதிகம் அக்கறைப்படுவதில்லை. எல்லா நாடுகளிலும் காணப்படும் பொது இயல்பு இது. இலங்கையில் உணர்ச்சி பொங்கும் பேச்சுக்களை மேடைகளில் பேசுவது ஒரு வழமை. எஸ்.பி.என்.பு. ஆர்.டி.பண்டார நாயக்காவின் பிரச்சாரத் தந்திரம் ஒருவகை. அவர் பிரதமர் பதவியில் அமர்ந்த போது பிரதமர் என்ற முறையில் தன் வகிபாகம் பற்றிக் கொண்டிருந்த சிந்தனை இன்னொரு வகையானது. இரண்டிற்கும் இடையே பெரிய இடைவெளி உள்ளது. தேர்தலில் வேட்பாளர் என்ற முறையில் ‘சிங்களம் மட்டும்’ என்று அவர் கோடுமிட்டார். தீவிரவாதப் பிரிவினரைத் தன்பக்கம் இழுத்தார். ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு எதிராக மக்களை ஒன்று திரட்டினார். சுதந்திரத்தின் பின்னரான காலத்தில் ஏழைச் சிங்களவர்களுக்கு வாழ்வில் முன்னேற்றம் கிடைக்கவில்லை. அவர்கள் அபிலாசைகள் விரைவாக நடைமுறையில் நிறைவேறவில்லை. பண்டாரநாயக்க இந்தத் தோல்விக்கான பழியைக் தமிழ் சமூகத்தின் மீது போட்டு, அச்சமூகத்தை பலிக்கடாவாக்க எண்ணினார். சிங்களம் தான் அரசு கரும மொழி என்று கூறினார். பெளத்தத்திற்கு சிறப்பிடத்தை வழங்குவோம் என்றார். சிக்கலான சமூக பொருளாதாரப் பிரச்சினை களுக்கு எளிமையான தீர்வுகள் உள்ளன என்று காட்ட முனைந்தார். மேடைகளில் முழங்கிய போது கூறியவற்றை செய்கையில் காட்ட முடியவில்லை.

தேர்தலில் வெற்றி பெற்றுப் பதவியில் அமர்ந்ததும் பண்டாரநாயக்க உணர்வு நிலையில் மிதவாதிகளான டி.எஸ் சேனநாயக்க, டட்டி சேனநாயக்க ஆகியோர் போன்றே தோற்றமளித்தார். தம்மை அதி காரத்தில் அமர்த்திய சிங்கள தேசியவாதிகளின் தீவிரப் போக்கு அவரிடம் காணப்படவில்லை. அரசாங்கம் எல்லா மக்களிற்கும் பொதுவானதாக, தாராண்மை மிகக்காக இருக்கவேண்டும். சிறுபான்மையினரது உரிமை களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற சிந்தனைகள் அவரிடம் இருந்தன. அவர் பிரித்தானியாவின் முற்போக்குச் சிந்தனை மரபின் (Liberal tradition) செல்வாக்குக்கு உட்பட்ட ஒருவராகவே இருந்தார்.

இலங்கையின் சமூகம் சிக்கலான முரண்பாடுகள் கொண்ட பள்மைச் சமூகம். இங்கே ஒன்றோடு ஒன்று போட்டியிடும் முரண்பட்ட நலன்களை சமரசம் செய்ய வேண்டும்; பிரதமர் ஒரு நடுவர் போன்று செயற்பட வேண்டும். என்று பண்டாரநாயக்க கருதினார். ஆகையால் 24 மணித்தி

யாலங்களுக்குள் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை கொண்டு வருதல் என்பதை அவர் கரிசனையோடு நோக்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் தலைவர் பதவி யில் உள்ளவருக்கு தற்துணிவாக செயற்படும் தேவை உண்டு. மொழி, சமயம், பொருளாதாரம் என்பன தொடர்பாகத் தாம் கொடுத்த வாக்குறுதி களை நீதியான முறையில் யாருக்கும் பாதகமான விளைவுகளைத் தராத வகையில் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து அவரிடம் இருந்தது. யேம்ஸ் மனர் (James Manor) என்ற எழுத்தாளர் கூறியிருப்பது போல் பண்டாரநாயக்கவிடம் அளவுக்கு மீறிய தாராள குணம் இருந்தது. அத்தோடு அரசியல் கடுமையும் உறுதியும் அவரிடம் இருக்கவில்லை. இவை அவரது பலவீனங்களாகும். எல்லாரையும் ஒரே சமயத்தில் திருப்பதிப்படுத்த முனைந்த பண்டாரநாயக்க தன்மீது அழுத்தம் அதிகரிப்பதை உணர்ந்தபோது சின்னஞ்சிறு அலுவல்களில் கூட தனிப்பட்ட அதிகாரத்தை வீணே துஸ்பிரயோகம் செய்தார்.

சிங்களத்தை உத்தியோக மொழியாக வூக்குதல்

பண்டார நாயக்கவின் பலவீனங்கள் மிகவும் பரிதாபகரமாக வெளிப் பட்டது மொழிக் கொள்கை என்னும் விடயத்தில் ஆகும். உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தின் மூலவரைவு சிங்களத்தை ஒரே ஒரு உத்தியோக மொழியாக குறிப்பிட்டது. நியாயமான அளவு தமிழ் உபயோகம் என்பதை யும் கொண்டிருந்தது. பாராளுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை குழுவின் ஊடாக இந்த மூலவரைவுக்கு பிரதமர் ஆதரவைப் பெற்று அதனைச் சட்டமாக்க முனைந்தார். அப்போது சிங்களத் தீவிரவாதிகள் அதனை எதிர்த்தனர். ஒரு தீவிரவாதி உண்ணாவிரதத்தையும் ஆரம்பித்தார். பண்டாரநாயக்க இதனால் பின்வாங்கினார். சட்டத்தில் ஒரு திருத்தைப் புகுத்தினார். 1960 டிசம்பர் 31 வரை மாற்றத்திற்கான இடைக்காலமாக அமையும் என்றும், அதுவரை தமிழையும் உத்தியோக அலுவல்களில் உபயோகிக்கலாம் என்றும் ஒரு திருத்தத்தைச் சேர்த்துச் சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்.

பாராளுமன்றத்தினால் உத்தியோக மொழிச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதனால் சமஷ்டிக் கட்சியின் எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்தன. பிரதான அரசியல் கட்சிகள் (ஜ.தே.க, சிறி.சு.க) இரண்டும் அரசியல் மேடைகளில் செய்த முழுக்கங்களால் தமிழ்ச்சமூகம் நம்பிக்கை இழந் திருந்தது. சமஷ்டிக் கட்சி அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு வடிகாலாக அமைந்தது. தமிழர் பெருபான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் ஹர்த்தால் அனுட்டிக்கப்பட்டது. பாராளுமன்றக் கட்டிடத்திற்கு முன்னால் காலி

முகத்திடலில் தமிழர் தம் எதிர்ப்பு நடவடிக்கையை (சத்தியாக்கிரகம்) வெளிக் காட்டினர். சிங்களவர் ஆதரவுக்குமுக்கள் எதிர்ப்பு ஊர்வலத்தை நடத்தினர். இந்த ஊர்வலத்தில் சென்றோர் வண்முறையில் இறங்கினர். காடையர் கூட்டங்கள் கொழும்பு நகரை வலம் வந்து, கல்லெறிதல், கடை உடைப்பு என்பனவற்றில் ஈடுபட்டன. கொழும்பு நகரின் வர்த்தக மையங்களில் இருந்த உணவகங்களும், கடைகளும் சூறையாடப் பட்டன. ஏனைய நகரங்களிலும் பரவலாக வண்முறைச் சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. ஆயுதம் தரித்திராத பொலிசாரால் இவற்றைக் கட்டுப் படுத்த முடியவில்லை. வளங்கள் குறைந்த இராணுவத்தாலும் கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டுவர முடியவில்லை. அக்காலத்தில் பாரங்மன்ற உறுப்பினர் ஒருவர் கூறிய கூற்று தீர்க்க தரிசனம் மிக்கது. இரு மொழிகள் ஆயின் ஒரு நாடு ஒரு மொழியாயின் இருநாடுகள் “One Language, two countries, two languages one country”

ஒரு மொழிக் கொள்கையை அமுல் செய்தால் நாடு பிளவு பட்டு இருநாடுகளாகும். இரு மொழிகள் கொள்கை ஜக்கியப்பட்ட ஒரு நாட்டை நிலைபெறச் செய்யும். என்பதே அவர் கூறிய தீர்க்க தரிசனம்.

1956 ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதியில் சமஷ்டிக் கட்சியின் மாநாட்டில் நாலு அம்சக் கோரிக்கைகளை முன்வைத்துத் தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டது. இத்தீர்மானம் ‘நாடு இரண்டாகும்’ பாதையில் செல்வதற்கான பயணத்தை விரைவுபடுத்தியது. இத் தீர்மானத்தில் உள்ளடங்கிய நான்கு அம்சங்களாவன.

- சமஷ்டி அரசியல் யாப்புமுறையின் கீழ் தமிழர் பெரும் பான்மையாக வாழும் மாகாணங்களுக்கு சூயாட்சியை வழங்க வேண்டும்.
- தமிழையும் உத்தியோக மொழி ஆக்கிச் சம அந்தஸ்து வழங்குதல்.
- இந்தியத் தமிழர்களுக்கு முழு அளவிலான பிரஜா உரிமையை வழங்குதல்
- தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் குடியேற்றத் திட்டங்களில் சிங்கள வரை குடியமர்த்துவதை நிறுத்துதல்

தமது கோரிக்கைகள் ஒரு வருட கால எல்லைக்குள் ஆகஸ்ட் 1 ஆம் திங்கதி 1957 க்கு முன்ன் நிறைவேற்றாவிட்டால் ‘நேரடி நடவடிக்கையில் இறங்கப் போவதாகவும் சமஷ்டிக் கட்சி அறிவித்தது.

சிங்களவர், தமிழர் என்ற இரு தரப்பினரதும் கோரிக்கைகளை சில அதிகாரங்களை பிராந்திய சபைகளுக்குக் கையளித்தல், சிறுபான்மை

யினர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் அரசியல் யாப்பில் திருத்தங்களைப் கொண்டு வருதல், உத்தியோக மொழிகள் சட்டத்தின் எல்லைக்குள் 'நியாயமான அளவு தமிழ் உபயோகத்திற்கு ஏற்ற வகையில் சட்ட ஏற்பாடுகளைச் செய்தல் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய முன் மொழிவுகளை முன்வைத்தார். பண்டார நாயக்கவிற்கும் சமஷ்டிக் கட்சியின் தலைவர் செல்வநாயகத்திற்கும் இடையே நடைபெற்ற நேரடிப் பேச்சுவார்த்தைகளின் பயனாக ஒரு ஒப்பந்தம் உருவாகியது. பண்டார நாயக்க - செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் என அழைக்கப்படும் இந்த ஒப்பந்த அவ்வருடம் யூலை மாதம் 25 ஆம் திகதி கைச்சாத்தானது. இந்த ஒப்பந்தம் பாரானுமன்றத்தில் விரைவில் சமர்ப்பிக்கப்படும் என்று பண்டார நாயக்க கூறினார். செல்வநாயகம் நேரடி நடவடிக்கை யோசனையைக் கைவிட்டார்.

ஒப்பந்தம் பிரதமருக்குக் கிடைத்த வெற்றியாகவே கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் தமிழ் தலைவர்கள் தமது கோரிக்கைகள் பலவற்றை விட்டுக் கொடுத்திருந்தனர். சமஷ்டியிலும் குறைந்ததான் பிரதேச சுயாட்சி என்பதற்கு செல்வநாயகம் ஒத்துக் கொண்டார். அத்தோடு நியாயமான அளவு தமிழ் உபயோகம் என்ற விடயத்தில் சட்டமியற்றப்படும் என்பதற்கும் அவர் ஒத்துக் கொண்டார். செல்வநாயகம் ஏனைய கோரிக்கைகளை ஒத்திப் போடுவதற்கும் சம்மதம் தெரிவித்தார். ஒப்பந்தத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படாத ஏனைய விடயங்கள் தொடர்பாகத் தாம் விரைவில் கவனம் செலுத்தப் போவதாகவும் பண்டாரநாயக்க உறுதி யளித்தார். இவ்வகையில் உடனடிப் பிரச்சினை ஒன்றை அவர் தவிர்த்துக் கொண்டார். அதன் பின் அவர் வேறு அலுவல்களில் கவனம் செலுத்தினார். இவ்வேளை ஜக்கிய தேசியக் கட்சியினரும் பண்டாரநாயக்க வின் கூட்டில் இருந்த ஏனைய தீவிரவாதிகளும் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிராக அனிதிரட்டலில் ஈடுபட்டனர்.

ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்புக் கிளம்பிய போது பண்டாரநாயக்க ஒப்பந்தத்திற்குச் சார்பாக வாதாடினார். நாடு முழுவதும் சுற்றுப் பிரயாணம் செய்து கூட்டங்களில் பேசினார். இவருடன் நட்புடைய மக்கள் இக்கூட்டங்களில் இவருக்கு ஆகரவு காட்டினர். மந்திரிசபையில் ஒப்பந்தத்திற்கு எதிர்ப்பு இருந்தபோதும் அதன் சம்மதத்தையும் பெற்றார். ஆனால் பிரச்சினை முற்றிய தருணத்தில் பெளத்த பிக்குகளின் நெருக்குதலுக்கு அடிப்பினிந்தார். அவரது தனிப்பட்ட இல்லத்திற்கு அருகில் சுத்தியாக்கிரகம் இருந்த பெளத்த பிக்குகள் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்யும் வரை தாம்

அந்த இடத்தை விட்டு நீங்கமாட்டோம், சத்தியாக்கிரகம் தொடரும் என்றனர். அவர்களுடன் பேச்கவார்த்தை நடத்திய பின்னர் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்வதாக வாணொலி மூலம் நாட்டு மக்களுக்குத் தெரிவித்தார். ஏமாற்றப்பட்ட நிலையில் தமிழர் தலைவர் செல்வநாயகம் தனது கூட்டாளி களுடன் ஆலோசித்து மக்கள் ஒத்துழையாமை இயக்கம் ஒன்றை ஆரம்பிப்பது என முடிவு செய்தார்.

பண்டாரநாயக்க செல்வநாயகம் ஒப்பந்தத்தை முறித்த செயலானது பிரதமரைப் பலவீனமடையச் செய்தது. இதன் விளைவாக இனவாத முறுகல் நிலை தோன்றியது. இருதரப்பிலும் தீவிரவாதிகளின் கைகள் ஓங்கின. யேம்ஸ் மனர் குறிப்பிட்டுள்ளது போன்று இலங்கை அரசியலில் ‘நச்சவட்டம்’ அப்பொழுதில் இருந்தே ஆரம்பித்தது. இலங்கைச் சமூகம் இரண்டு கூறுகளாகப் பிளவுபட்டது. ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த பொழுது இரு பிரதான கட்சிகளும் இலங்கைத் தமிழர்களிற்கு நியாயமான உரிமை களை வழங்க வேண்டும் என்று விரும்பின. தேசிய ஒற்றைமையைப் பேண வேண்டும் எனவும் கருதின. இத்தலைவர்கள் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும்போது சிங்கள தேசியவாதத்தின் தீவிர ஆதரவாளர்களாகவும், விட்டுக் கொடுக்கும் போக்கு இல்லாதவர்களாகவும் செயற்பட்டனர். எவ்வகையிலாயினும் தமக்கு அரசியல் ஆதரவைத் தேடிக்கொள்வதில் குறியாக இருந்தனர். சமரச உடன்பாடுகள் முன்வைக்கப்பட்ட போது எதிர்ப்புக்கள் கிளம்பின. இவை தீவிர வாத வன்முறை ஆர்ப்பாட்டங்களாக அமைந்தன. இதனால் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் இனப் பிரச்சினை விடயத்தில் தீவிர நிலைப்பாட்டை எடுத்தன. இதன் பின் விளைவுகள் பெரும் பின்னடைவை ஏற்படுத்தின. மிதவாதத் தமிழ்த் தலைவர்கள் தாம் ஏமாற்றப்பட்டதை உணர்ந்தனர். மிதவாதிகளான அவர்கள் தீவிரவாதிகளாகத் தம்மை மாற்றிக் கொண்டனர் அல்லது தீவிரவாத வழிமுறைகளை ஆதரித்தவர்களிற்கு அவர்கள் இடம் கொடுத்தனர்.

மே மாதத்தின் இறுதிப் பகுதியில் தமிழர் பெரும்பான்மையினராக வாழும் மட்டங்களப்புப் பகுதியில் வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. அருகே உள்ளதும், சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக வாழ்வதுமான பொலன்நறுவ மாவட்டத்திலும் வன்முறைகள் இடம்பெற்றன. இவை நாடு முழுவதும் இனவாத வன்முறைகள் பரவலாம் என்ற அச்சத்தைத் தோற்றுவித்தன. மே 26 ஆம் திகதியளவில் தமிழர்கள் இழைத்த கொடுமைகள் பற்றிய வதந்திகள் பரவின. இதனால் தூண்டப்பட்ட

வன்முறைக் குண்டர்கள், சிங்களவர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதி களில் வன்முறைகளில் ஈடுபட்டனர். குறிப்பாக கொழும்பு நகரில் வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்றன. தமிழர்களின் கடைகள் கொள்ளளியிடப்பட்டதோடு எரிக்கவும் பட்டன. கடும் நடவடிக்கை எடுத்தால் தாம் விசாரணைகளுக்கு ஆளாவோம் என்று பயந்த பொலிஸ் அதிகாரி கள் தலையிடுவதற்குத் தயக்கம் காட்டினர். மாலையாகும் நேரத்தில் பண்டாரநாயக்க அவசர கால நிலையைப் பிரகடனம் செய்வதற்குச் சம்மதித்தார். அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு 24 மணிநேர ஊரடங்கு உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. பத்திரிகைத் தணிக்கையும் அமுலுக்கு வந்தது. பொதுக் கூட்டங்கள், ஊவலங்கள், அத்தியாவசிய சேவைகளைப் பாதிக்கும் வேலை நிறுத்தங்கள் என்பன தடை செய்யப்பட்டன. சமஷ்டிக் கட்சியும், சிங்கள தீவிரவாதக் குழுவொன்றும் தடைசெய்யப்பட்டன. சமஷ்டிக் கட்சியினர் 150 பேர்வரை கைது செய்யப்பட்டுத் தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். சமஷ்டிக் கட்சிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர் அனைவரும் இவ்வாறு கைது செய்து தடுத்து வைக்கப்பட்டோரில் அடங்கினர். ஆயுதப் படைகளிற்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இராணுவமும் பொலிஸ் விசேட அதிகாரங்களுடன் செயலில் இறங்கின. 13 நாட்களின் பின்னர் யூன் 13 அளவில் நிலைமை வழைமைக்குத் திரும்பியது. தூரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டு நிலைமை கட்டுப் பாட்டுக்குள் கொண்டு வரப்பட்டபோதும் அவசர கால விதிகள் 1959 மார்ச் வரை நீடித்தன. பின் வந்த அரசாங்கங்களும் பின்பற்று வதற்கான மாதிரியாக இது அமைந்தது.

சிங்களம் மட்டும் கொள்கையை நடைமுறைப்படுத்துவது மந்த கதி யிலேயே சென்றது. எஸ்.டி.பிள்ளை, ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க தமிழர்களுடன் மொழிக்கொள்கை தொடர்பாக சமரசத்தை எட்டுவதற்கு முனைந்தார். 1958 யூலை மாதம் சிங்களத்தில் தொலைபேசி வழிகாட்டி அட்டவணை பிரசரிக்கப்பட்டது. ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தமிழ்மொழி (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டம் இயற்றப்பட்டது. அப்போது தமிழ்ப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் தடுப்புக் காவலில் இருந்தார்கள். இச்சட்டம் கல்வி மொழியாகத் தமிழை உபயோகித்தல், பொதுப் பரிசீசைகளிற்கு தமிழிலேயே தோற்றுதல், வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களின் நிர்வாகத்தைத் தமிழில் நடத்துதல் ஆகிய ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. அவ்வாண்டு டிசம்பர் மாதம் நீதிமன்றங்களில் சிங்கள மொழியை உபயோகிப்பதற்கு வகை செய்யும் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. சுதந்திரம் பெற்று 10 ஆண்டுகள் கழிந்த பின்னர் இச்சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டமை கவனிக்கத்தக்கது.

பொத்த சமயத்திற்கு உரிய இடத்தை வழங்குதல்

நாட்டில் பொத்த சமயத்திற்கு உரிய இடத்தையும் கௌரவத்தையும் வழங்க வேண்டுமென்பது பண்டார நாயக்கவை ஆதரித்தவர்களின் முக்கியமான கோரிக்கைகளில் ஒன்றாகும். பண்டாரநாயக்கவை அதிகாரத்தில் அமர்த்துவதற்கு பிரச்சாரம் செய்தவர்கள் சிங்களம் மட்டும் கொள்கையை முதலாவது அக்கறையாகக் கொண்டிருந்தார்கள். பொத்த சமயத்திற்கு உரிய இடம் வழங்க வேண்டும் என்பது அவர்களது இரண்டாவது முக்கிய அக்கறைக்குரிய விடயம். இது பற்றிய அக்கறை அரசாங்கத்திடம் இருந்ததேனும் மொழிக்கொள்கை என்ற விடயம் பற்றிய விவாதம் தணியும் வரை இது பற்றிய நடவடிக்கை தாமதமாயிற்று. பின்னர் புத்தசாசன ஆணைக்குமு நியமிக்கப்பட்டது. இக்குழுவில் பொத்த பிக்குகளும் பிக்குகளல்லாத சமயத் தலைவர்களும் நியமிக்கப்பட்டனர். பொத்த நிறுவனங்களின் நியமிக்கப்பட்டனர். பொத்த நிறுவனங்களின் நிலை அவற்றின் செயல்வாலு, பிக்குகளின் சங்க அமைப்பை மறு சீரமைத்தல், அரசுக்கும் பொத்தத்திற்கு உள்ள தொடர்பு ஆகிய விடயங்கள் குறித்து விசாரிப்பதற்கு இந்த ஆணைக்குழுவிற்கு விரிந்த அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டன. அரசியல் யாப்பின் (29 ஆம் பிரிவு) படி எந்தவொரு சமூகத்திற்கோ சமயத்திற்கோ பிற சமூகங்களிற்கு அல்லது சமயங்களுக்கு வழங்கப்படாத சலுகைகளையோ நன்மைகளையோ வழங்க முடியாது என்று கூறப்பட்டிருந்தது. இந்த அரசியல் யாப்பு ஏற்பாடு சர்ச்சைக்கு உரியதாக விருந்தது.

ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை வெளியிடப்படுவதற்கு இரண்டு ஆண்டுக்காலம் சென்றது. பொத்த சங்கத்தை சீர்திருத்தி அமைப்பதற்கும், சங்க அமைப்பு நிர்வாகம் தொடர்பான பிணக்குகளைத் தீர்த்து வைப் பதற்கும் ஒரு கூட்டினைக்கப்பட்ட அமைப்பு தாபிக்கப்பட வேண்டும் என்று ஆணைக்குமு சிபார்சு செய்தது. இருந்த போதும் ஆணைக்குழுவின் அறிக்கை நவம்பர் 1959 இல் வெளியான போது நாட்டின் நிலைமை முற்றாக மாறியிருந்தது. பொத்த பிக்குகளின் ஒரு பகுதி யினரான அரசியல் பிரிவு பண்டாரநாயக்கவின் படுகோலைக்கு காரணமானவர்களைன்று குற்றச்சாட்டப்பட்டதால் அபகீர்த்திக்கு உள்ளாயினர். பொத்த சீர்திருத்தவாதிகளிடையும் பிளவு ஏற்பட்டிருந்தது. பிறவிடயங்களில் தமது முழுக்கவனத்தையும் செலுதிய காரணத்தால் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் அரசாங்கமும் இந்தச் சிபார்சுகள் தொடர்பாக நடவடிக்கை எடுக்க முடியவில்லை.

அரசியல் சமூக சீர்திருத்தங்கள்

பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தின் அக்கறைக்குரிய முன்றாவது விடய மாக அரசியல் சமூக சீர்திருத்தம் அமைந்தது. அரசியல் பிரசாரத்திற்கான செலவுகளை குறைப்பதன் மூலமும் வாக்குகளில் பதற்குத் தகுதியான வயது எல்லையை 18 ஆகக் குறைப்பதன் மூலமும் அரசியல் முறையை யானது மக்களின் பங்குபற்றலுக்கு கூடிய வாய்ப்பை வழங்கக்கூடியதாக மாற்றப்பட்டது. வாக்குச் சாவடிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரிக்கப்பட்டது. குறிப்பாக கிராமப்பகுதிகளில் வாக்குச் சாவடிகளின் எண்ணிக்கை கூட்டப் பட்டது. தனியார் பஸ் கம்பனிகள் தேசியமயமாக்கப்பட்டன. தனியார் கம்பனி பஸ்களைப் பயன்படுத்தி வாக்காளர்களை தேர்தலின்போது வாக்களிப்பு நிலையங்களுக்கு ஏற்றிச் செல்லும் நடைமுறையை கைக் கொண்ட ஜுக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு இந்த வசதி மறுக்கப்பட்டது. தேர்தல் தொகுதிகளை மீள நிர்ணயம் செய்து 95 ஆக இருந்த தேர்தல் தொகுதிகள் 151 ஆக கூட்டப்பட்டன. இதற்கான அரசியல் யாப்பு திருத்தச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்டது. மரபுவழிப்பட்ட கிராமத் தலைமைக்காரர் நியமன முறையை மாற்றி போட்டிப் பர்த்சை மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டவர்களை கிராமசேவையாளர் பதவிக்கு நியமிப்பதற்கு முடிவு செய்யப்பட்டது. கிராம சேவகர்கள் அரசாங்க உத்தியோத்தர்களாக நியமனம் பெற்றனர். இலங்கையை சமத்துவம் நிலவும் சமுகமாகவும், அரசாங்க கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட பொருளாதாரமாகவும் மாற்றும் வகையில் பொருளாதாரச் சீர்திருத்தங்களும் விவசாயத்துறைச் சீர்திருத்தங்களும் முன் மொழியப்பட்டன. அவற்றுள் பல செயற்படுத்தப் பட்டன.

பொருளாதார, சமூக சீர்திருத்தங்கள் முன்மொழியப்பட்ட போது பண்டார நாயக்கவின் அமைச்சரவைக்குள் பெரிய பிரிவினை இருந்தமை வெளிப்பட்டது. இப்பிரிவினை 1959 இல் அரசாங்கத்தின் உறுதி நிலைக்கு ஆபத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. ஆட்சி அதிகாரத்தில் இருந்த கூட்டணியில் இரு பிரிவினர் இருந்தனர். இவ்விரு பிரிவுகளில் ஒன்று சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியாகும் இக்கட்சியில் பழைமேனும் இயல்பு டைய கிராப்புற நிலப்புருபுக்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தினர். இலங்கையின் முதலாவது அரசியல் கட்சியான மார்க்சிச சமசமாஜக் கட்சியின் உறுப் பின்கள் கூட்டணியில் இருந்த இன்னொரு பிரிவாக இருந்தனர். இப்பிரிவினர் நகரம் சார்ந்த முற்போக்கு சிந்தனையுடையவர்களாயும் இடதுசாரி சமூக சீர்திருத்த கருத்துக்களை உடையவர்களாயும் இருந்தனர். அமைச்சரவை மொழிக் கொள்கையில் ஒரு மனதாக முடிவுக்கு வந்தது.

சமுக பொருளாதார சீர்திருத்தங்களில் பெரிய கருத்து முரண்பாடுகள் வெளிப்பட்டன. குறிப்பாக சிற்றுடமை விவசாயிகளுக்கு நன்மையளிக்கும் திட்டங்களில் கருத்தொற்றுமை இருக்கவில்லை. பண்டாரநாயக்க தனது அமைச்சரவையில் இருந்த மார்க்சீய வாதிகளாக சிறுகுழுவின் மேலான தகுதிகள் பற்றி பகிரங்கமாக சிலாகித்து பேசினார். இதனால் அமைச்சரவைக்குள் பொது இணக்கம் ஏற்படுதல் கடினமாயிற்று. நெற்காணி மசோதா தொடர்பாக கருத்து மோதலும் பிரிவினையும் ஏற்பட்டது. இம்மசோதா நெற்காணிகளை மறு பங்கீடு செய்வதை நோக்கமாகக் கொண்டது. கிராமத்து வறியோரின் பொருளாதார மேம்பாட்டுக்காக கூட்டுறவு வங்கியை நிறுவுதல், பலநோக்குக் கூட்டுறவுச் சங்கங்களைத் தாபித்தல் ஆகிய திட்டங்கள் முன்வைக்கப்பட்டன. சமாஜக் சட்சியின் தலைவரும் விவசாய உணவு அமைச்சருமான பிலிப் ஆர். குணவர்த்தன இந்த இரு மசோதாக்களையும் பாராளுமன்றத்தில் முன் மொழிந்தார். தனது கட்சிக்குள் இருந்த பழமை வாதிகளின் எதிர்ப்பின் காரணமாக பண்டார நாயக்க பிலிப் குணவர்த்தனவைக் கைகழுவிலிட முனைந்தார். சமசமாசக்கட்சி உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தின் எதிர்க் கட்சி வரிசையில் உள்ள ஆசனங்களில் போய் அமர்ந்து கொண்டனர். அவர் களோடு சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் இடதுசாரி உறுப்பினர்கள் அறுவரும் இணைந்து எதிர்க்கட்சி வரிசை ஆசனங்களில் அமர்ந்து கொண்டனர். இவ்வாறு பாராளுமன்ற உறுப் பினர்கள் பிரிந்து சென்றதால் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தின் பெரும் பான்மைப் பலம் குறைந்தது. அமைச்சரவைக் குள்ளும் பிரச்சினைகள் தலைதுக்கின. பண்டாரநாயக்க படுகொலை செய்யப்படுவதற்கு முன் பிருந்த தீர்க்கப்படாத அரசியல் பிரச்சினைகளாக இவை இருந்தன.

அயல்நாட்டுக் கொள்கை ; அணிசேரா இயக்கம் சார்பாகவும் நிந்தியா சார்பாகவும் நகர்வ

புவியியல் ரீதியில் முக்கியத்துவம் உடைய இடங்களில் அமைந்துள்ள சிறிய நாடுகள் அயல்நாட்டுக் கொள்கை தொடர்பாகச் சுதந்திரத்தை பேணுதல் மிகவும் கடினமானதொரு விடயமாகும். சிறிய நாடுகளின் மீது வல்லரசுகள் தலையிடுதல் உள்நாட்டில் அரசியலில் பெரும் தாக் கத்தை ஏற்படுத்துவதோடு, அரசியல் உறுதியின்மைக்கும் வழி வகுப் பதாக இருந்தது. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கங்கள் மேற்கு நாடுகளுடன் நெருக்கிய உறவுகளைப் பேணுவதைக் கொள்கையாகக்

கொண்டிருந்தன. பண்டாரநாயக்க அக்காலத்தில் உருப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த ‘அணிசேரா இயக்கத்தின்’ தலைவராவதை விரும்பினார். இதன் மூலம் தனக்கும் தனது நாட்டிற்கும் உலக அரங்கில் கவன ஈர்ப்பையும் பிரபலத்தையும் பெறுவதற்கு அவர் முயற்சித்தார். கொத் தலாவல பிரதமராக இருந்த போது கம்யூனிஸ எதிர்ப்புக் கொள்கையை கொண்டிருந்தார். இதை நிராகரித்த புதிய அரசாங்கம் சோவியத்யூனியன், சீனா, கிழக்கு ஜோரோப்பாவின் ஏனைய கம்யூனிஸ நாடுகள் ஆகியவற்றுடன் இராஜதந்திர உறவுகளை ஏற்படுத்தியது. பொதுநல அமைப்பு நாடுகளின் கூட்டத்திலும் ஜக்கிய நாடுகள் தாபனத்தின் கூட்டத்தொடரிலும் உரையாற்றும் போதும் பண்டாரநாயக்க அணிசேராமை, நடுநிலைமை ஆகியன பற்றி உயர்வாகப் பேசியதோடு பிரித்தானியாவின் அயலுறவுக் கொள்கையில் இருந்து தன்னைத் தூர விலக்கிக் கொண்டார். இந்தியப் பிரதமர் நேருவுடன் அவர் நெருக்கமான உறவை வளர்த்தார். அணிசேராக் கொள்கை பற்றி நேருவின் தத்துவச் சிந்தனைகளைத் தழுவிக் கொண்ட பண்டாரநாயக்க சீனா, பாகிஷ்தான் போன்ற ஆசியாவின் பலம்மிக்க முக்கிய நாடுகளுடன் நட்புறவையும் வளர்த்தார். இலங்கையின் உள் நாட்டு அரசியல் கொந்தளிப்பில் இருந்து விடுதலை பெற்று சற்று ஆறுதல் பெறுவதற்கு, உலக அரங்கில் இராஜதந்திர உறவுகளில் ஒரு தலைவராக செயற்படும் வாய்ப்பு அவருக்கு உதவியது.

பண்டாரநாயக்க உருவாக்கி விட்ட அரசியல் சக்திகள் 1958 ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 25 ஆம் திகதி அவருடைய வாழ்வுக்கே முடிவு கட்டின. அன்றைய தினம் காலை 9.30 அளவில் புதிதாக நியமனம் பெற்ற அமெரிக்கத் தூதுவருடன் சந்திப்பு ஒன்றை நடத்தி முடித்த பின்னர் தனது வீட்டின் முன்கூட்டத்திற்கு பண்டாரநாயக்க வந்தார். அங்கே முறையிட்டுக் கடிதுங்களுடன் நின்றவர்களும் அவரது ஆதரவாளர்களும் கொண்ட கூட்டம் காத்திருந்தது. அக்கூட்டத்தின் மத்தியில் தல்லுவே சோமராம என்ற பிக்குவும் நின்றார். அவர் ஒரு துறவி என்பதோடு ஆயுள்வேத வைத்தியருமாவர். அரசாங்கத்தின் சீர்த்திருத்த உறுதி மொழிகள் நடைமுறைப்படுத்தப்படுவதில் உள்ள தாமதம் குறித்து அவர் அதிருப்தியற்றவராக இருந்தார். சுதேச வைத்திய முறைக்கு ஆதரவு கொடுப்பதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற அதிருப்தியும் அவரிடம் இருந்தது. காவி உடை தரித்த அவரை குனிந்து கைகூப்பி வணங்கிய பண்டாரநாயக்க மீது சோமராம பிஸ்டல் ஒன்றை உருவி எடுத்து நான்கு தடவை சுட்டார். துப்பாக்கி ரவைகள் அவரின் உடலைப் பதம் பார்த்தன.

கொலைகாரனின் துப்பாக்கி ரவைகளில் இருந்து பண்டாரநாயக்க உயிர் தப்புவார் என்று நம்பப்பட்டது. ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டபோது அவருக்கு சுயநினைவு இருந்தது. அவரது உத்தியோக வாகனத்தில் அவர் எடுத்துச் செல்லப்பட்டார். சத்திரசிகிச்சை அறைக்கு கொண்டு செல்லப்படு முன்னர் தனது வேண்டுகோளை நீண்டதொரு அறிக்கையாக எழுத்தில் பதிவு செய்யும் படி அவர் வற்புறுத்தினார். நாட்டு மக்களை பொறுமையும், அமைதியும் காக்கும் படி அவர் வேண்டி னார். மறுநாள் காலை ஆள்பதி நாயகம் அவரைச் சந்தித்து உரையாடினார். தனது டாக்டர்களுடன் பண்டாரநாயக்க பகடியாகப் பேசிச் சிரித்து உரையாடினார். அப்போது அவருக்கு முச்ச விடுவதில் சிரமம் ஏற்பட்டது; நினைவிழந்து மயக்க முற்றார். சில விநாடுகளில் ‘மக்களின் பிரதமரின்’ உயிர் பிரிந்தது.

‘எங்கள் அம்மாவுக்கு வெற்றி ‘அவர் வாழ்க! (அப்பே மதினியீட்ட ஐயவேவா)

பண்டாரநாயக்கவின் மரணத்தைத் தொடர்ந்து அமைச்சரவையில் மேலும் பிளவுகள் ஏற்பட்டன. பழையவாதிகளின் கை அமைச்சரவையில் ஓங்கியது. ஒரு பிரிவினர் இறந்த பிரதமரின் விதவையின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொண்டனர். அவர் துக்கத்தின் அறிகுறியாகிய வெள்ளை நிறச் சாரி அணிந்தவராய் மேடைகளில் தோன்றி கண்ணர் சிந்தியவாறு வாக்காளரின் ஆதரவை வேண்டிப் பிரசாரம் செய்தார். இறந்த தனது கணவருக்குப் பின்னால் நின்று அவருக்கு ஆதரவு வழங்கிய அமைச்சர் களுக்கு ஆதரவு கொடுக்கும்படி அவர் வேண்டினார். தேர்தல் முடிவுகள் எந்தக் கட்சிக்கும் பெரும்பான்மை பலத்தை வழங்கவில்லை. ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு கூடிய வாக்குகள் கிடைத்தன. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி இரண்டாம் இடத்தில் ஜக்கிய தேசிய கட்சிக்கு நெருங்கி இடம் பிடித்தது. ட்டவி சேனநாயக்க பிரதமராக ஆட்சி அமைக்கும்படி வேண்டப் பட்டார். ஒருமாத காலத்திற்குள் அவரது அரசாங்கம் 1960 யூலை மாதத்தில் மீண்டும் தேர்தலை நடத்தும்படி ஆள்பதி நாயகத்தை கேட்டுக் கொண்டது.

இந்த இடைக்காலத்திற்குள் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க மிகச் சிறந்த பிரச்சாரகராகவும் பேச்சாளராகவும் மாறிவிட்டார். சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர்களுக்கும் ஒருவிடயம் மிகவும் தெளிவாகத் தெரிந்தது. பண்டாரநாயக்காவின் வாரிசாக செயற்படக் கூடியவர் சிறிமாவோ

ஒருவரே. அரசியல் அனுபவம் அவருக்கு இல்லாபிடினும், கட்சிக்குள் பிரிவினைக் குழுக்களின் சண்டையை நிறுத்தி ஒற்றுமையைக் கட்டி வளர்க்கும் சக்தி அவருக்கே உள்ளது என்று அவர்கள் கருதினர். சிறிமாவோ சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைமைப் பதவியை ஏற்கச் சம்மதித்து அக்கட்சியை நெறிப்படுத்தினார். பொதுச் தேர்தலின் போது சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தலைமையிலான கூட்டணி அமோக வெற்றி பெற்றது. வெற்றி ஆராவாரத்தில் கோஷமிட்ட அவரது ஆதரவாளர்கள் எங்கள் அம்மாவுக்கு வெற்றி அவர் வாழ்க என்று கோஷமிட்டனர். வெற்றி ஆராவாரத்துடன் அவர் அரசாங்க இல்லத்திற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டார். இலங்கையினதும், உலகினதும் முதலாவது பெண் பிரதமராக அவர் பதவியேற்றார். அடுத்து வந்த 40 வருட காலத்தில் இலங்கையின் அரசியலில் முக்கியம் வாய்ந்த, செல்லாக்குடைய தலைவராக சிறிமாவோ விளங்கினார். இக்காலப்பகுதியின் மூன்றில் ஒரு பங்கு காலம் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க பிரதமராக இருந்தார்.

அவரது அரசியல் மதிநுட்பமும் தகைமையும் பற்றி 1960 க்கு முற்பட்ட அவரது வாழ்க்கைச் சரிதத்தில் அறிந்து கொள்வதற்கு போதிய தடயங்கள் இல்லை. அவர் சப்பிரகமுவ மாகாணத்தின் பழமை வாத மரபுவழி நிலப்பிரபுத்துவ பாரம்பரியச் சூழலில் வளர்ந்தார். அவருடைய தாய்வழிப் பாட்டன் பலாங்கொட கிராமத்தின் ரட்டேமஹாத்மயா (தலைமைக்காரன்) ஆகவிருந்தார் பலாங்கொட இரத்தினபுரி நகருக்கு அண்மையில் உள்ள கிராமம். ரட்டே மஹாத்தய பதவி நிலப்பிரபுத்துவ ஆணாதிக்க ஆதிகார நிலைப்பட்ட பதவி. கொழும்பு நகரில் உள்ள கத்தோலிக்க கல்வி நிறுவனமான சென்ற பிரிட்ஜீஸ் பெண்கள் கல்லூரி யில் வயது முதல் 19 வயது வரை சிறிமாவோ கல்வி கற்றார். அதன் பின் வீட்டுக்குத் திரும்பி ஆறுவருடங்கள் தமது பெற்றோர்களுடன் அவர் வாழ்ந்தார். 25 வயதில் அவரது திருமணம் நடைபெற்றது. சென்ற பிரிட்ஜீஸ் கன்வன்டில் இவருடன் படித்த தோழிகளுக்கு சிறிமாவின் உயர்ச்சி ஆச்சரியம் தருவதாகவே இருந்தது. தம்முடன் படித்த ஒதுங்கிப் போகும் குணஇயல்புடைய இந்த நெடிய பெண் ஒருநாள் இலங்கையின் பிரதமராகப் போகிறார் என்பது அவர்கள் கற்பனை செய்து பார்த்திருக்கவே முடியாத விடயம். இருந்தாலும் அவரிடம் தலைவராகக்கூடிய குணஇயல்புகள் அக்காலத்திலேயே வெளிப் பட்டதாக இவர்கள் நினைவு கூர்ந்தனர். எடுத்த காரியத்தை முடிக்க வேண்டும் என்ற மனதறுதி, (சிலர் இதனைப் பிடிவாத குணம் என்றனர்), நுனுக்க விபரங்களில் செலுத்தும் கவனம் என்பன அவரது அரசியல்

நடத்தையிலும் பிற்காலத்தில் வெளிப்பட்டன என்று இவர்கள் கூறுவார். கல்லூரிப் படிப்பு முடிந்ததற்கும் திருமணத்திற்கும் இடைப்பட்ட ஆறு ஆண்டுகள் காலத்தில் சிறிமாவோ அவருடைய தந்தை பாண்ஸ் ரத்வத்தவுடன் நெருக்கமானார். பாண்ஸ் ரத்வத்த தனது பகுதியின் கிராமங்களிற்கு கால்நடையாகவே காட்டுப் பாதைகடாகவும், மலைப் பாதைகளிலும் செல்வார். சிறிமாவோ அவரோடு கூட நடந்து செல்வார். இவ்வாறு தனது தந்தையுடன் சென்று ஏழைக் கிராம மக்களைச் சந்திப்பது அவர் தம் பிரச்சினைகளை இளமையிலேயே நன்கு அறிந்து கொள்ள உதவியதென சிறிமாவோ கூறியுள்ளார்.⁵

சிறிமாவோ ரத்வத்தையை எஸ்.டபிள்யூ ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க விவாகம் செய்தார். இவ்விவாகம் இலங்கையின் இரண்டு பெரிய நில உடைமைக் குடும்பங்களின் இணைவாக அமைந்தது. இந்த இணைப்பின் இன்னொரு விசேட அம்சம் இந்தக் குடும்பங்களில் ஒன்று கண்டியின் பழமைவாத நிலப்பிரபுத்துவக் குடும்பமாகவும், மற்றது கரை நாட்டின் நாகரிக மயப்பட்ட, நகரம்சார் பண்பாட்டுடன் ஐக்கியமான நிலப் பிரபுத் துவக் குடும்பமாகவும் இருந்தது ஆகும். இவ்வாறான ஒரு குடும்பக் கூட்டமைப்பின் அரசியல் முக்கியத்துவத்தை அரசியல் சானக்கியம் மிக்க பண்டாரநாயக்க உணர்ந்திருந்தார் என்றே கூறலாம்.⁶ ஏனெனில் கண்டியப்பகுதி முக்கிய வாக்கு வங்கியாகவும், சேனநாயக்க குடும்பத்தின் கோட்டையாகவும் இருந்து வந்தது. கண்டிய நிலப்பிரபுத்துவ ரத்வத்த குடும்ப உறவு பண்டார நாயக்கவிற்கு அரசியல் ஸாபத்தை அள்ளித் தந்தது. அவரது பெரிய பண்ணை மாளிகை வீட்டை நடத்தக்கூடிய சிறந்த வாழ்க்கைத் துணையும் அவருக்குக் கிடைத்தது. சிறிமாவோ பிறந்தது முதலாக பெளத்த தர்மத்தின் படியான இலட்சிய மனையாள் பற்றிய விழுமியங்களிலும் ஒழுக்கத்திலும் பயிற்சி பெற்றி ருந்தார்.

சிறிமாவோவினது 19 வருட மனவாழ்க்கையில் அவர் தனது கணவருக்கு நம்பிக்கை விசுவாசம், பக்தி என்பனவற்றை உடைய மனைவியாக இருந்தார். பண்டாரநாயக்க விரைவில் உணர்ச்சிவசப் படக்கூடியவர், அவரின் நடத்தை எதிர்வு கூறமுடியாதது. அத்தோடு சிறிமாவோவின் அறிவு, விவேகம் என்பனவற்றிற்கு அவர் மதிப்பளித் தவருமல்ல. இவ்வாறான ஒரு கணவருடன் பொறுமை காத்து அவர் நல்ல மனைவியாக வாழ்ந்தார். அவர் விட்டுச் சென்ற தலைமைப் பாத்திரத்தை ஏற்கும் தேவை வந்தபொழுது சிறிமாவோ தனிப்பட்ட வாழ்விலும் அரசியலிலும் பெரிய நெருக்கடிகளை எதிர் நோக்கிய

போதும், மிகுந்த சாணக்கியத்துடனும், திறமையுடனும் வெற்றி நடை போட்டார். அளவுக்கு மீறிய லட்சிய வாதமும், தாராள குணமும் தன் கணவரின் மிகப்பெரிய பலவீனங்கள் என அவர் அறிந்திருந்ததோடு அப் பலவீனங்களுக்கு தான் இரையாகக் கூடாது என்பதில் கவனமாக இருந்தார். சிறிமாவோவிடம் இரண்டு பலவீனங்கள் இருந்தன. விட்டுக் கொடுக்காத பிடிவாதம், கடுமையான நடத்தை என்பனவே அப்பலவீனங்கள். இவை அவரைப் பல சமயம் ஆட்களைப் பழிவாங்குதல் என்ற எல்லை வரை போவதற்கும் இடமளித்தது. இப்பண்பு அவரது கணவரிடம் காணப்படாத குணம். பண்டாரநாயக்க என்ற வீரசாகசத் தலைவரின் மரபை பாதுகாக்கும் பொறுப்பு சிறிமாவோவிடம் தரப்பட்டது. அந்த மரபை அவர் திறமையுடன் மேலும் ஓளிரச் செய்தார். எஸ்.டி.பி.எஃ. ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க உயிருடன் இருந்திருந்தாற் கூட அந்த மரபு இவ்வளவுக்குப் பிரகாசித்திருக்குமோ என்று வியக்கத்தக்க அளவிற்கு சிறிமாவின் செயற்பாடுகள் அமைந்தன.

திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் கொள்கைகள்

இலங்கைச் சமூகத்தை இரண்டாகப் பிளவுபடுத்தும் மொழிக் கொள்கை, இலங்கை அரசாங்கங்களின் முதன்மையான கொள்கையாக இருந்தது. திருமதி பண்டார நாயக்க உத்தியோக மொழிச்சட்டத்தை 1961 ஜூவரி 1 ஆம் திகதி முதல் உறுதியோடு நடைமுறைபடுத்தும் தீர்மானத்தை எடுத்தார். அந்திகதியில் இருந்து நாடு முழுவதிலும் சிங்களம் மட்டும் உத்தியோக மொழியாக இருக்கும் என்று அறிவித்தார். நியாயமான அளவு தமிழ் உபயோகம் பற்றிய விதிகள் ஏற்கனவே சட்டப் புதக்கத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டிருந்தன. பண்டாரநாயக்க இது பற்றி உறுதி மொழிகளைக் கூறியிருந்தார். சிறிமாவோவும் இவ்விதிகளை அமுல்படுத்துவதற்கு உடன்பட்டிருந்தார். இருந்தபோதும் தமிழர் தரப்பு கோரிக்கைகளைக் கருத்தில் கொள்வதற்கு பிரதமர் சிறிமாவோ மறுத்து விட்டார்.⁷ சமஷ்டிக் கட்சி தமிழ்ப்பகுதிகளில் சட்ட மறுப்பு இயக்கத்தை ஆரம்பித்தது. அக்கட்சியின் இந்த நடவடிக்கை எதிர்பார்க்கப்பட்ட தொன்றேயாகும். இதற்குப் பதில் நடவடிக்கையாக சிறிமாவோ பண்டார நாயக்க அவசரகாலநிலையைப் பிரகடனம் செய்தார். ராணுவத்தை வடபகுதிக்கு அனுப்பி நிலைமையை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முயன்றார். அவசரகாலப் பணிகளுக்காக இராணுவம் அனுப்பப்பட்ட போது இராணுவத்தின் உத்தியோகத்தர் மட்டத்தில் இனவாதப் பிரச்சினைகளைப்பியது. இராணுவத்தின் பீரங்கிப்படைப்பிரிவின் கட்டளையிடும் அதிகாரிகளாக இருந்த இரு தமிழ் உத்தியோகத்தர்கள் இடம் மாற்றப்

பட்டு, காலாட்படையின் உத்தியோகத்தராகவிருந்த கர்ணல் ஏ.ஆர். உடுகம அவ்விடத்திற்கு நியமிக்கப்பட்டார். இவர் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் உறவினர் அத்தோடு அவர் சிங்கள தேசியவாதி யாகவும் இருந்தார்.

இலங்கையின் பாதுகாப்புப் படைகளிடம் இருந்து வந்த ஒழுக்கமும், கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாட்டு மரபுகளும் இக்காலத்தில் குறைவின்றி இருந்தன. நிலைமை கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்பட்டது. சட்ட மறுப்பு இயக்கம் முடிவுக்கு வந்தது. சமஷ்டிக் கட்சி இக்காலத்தில் புதிய ஒரு உபாயத்தைக் கைக்கொண்டது. 1964 ஆம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தோடு கூட்டுச் சேர்வதான முயற்சி தோல்வியடைந்ததைத் தொடர்ந்து 1965 தேர்தலில் ஜக்கியதேசியக் கட்சியை ஆதரித்தது. 1964 இல் பாரானுமன்ற விவாதத்தில் கலந்து கொண்டு பேசிய சமஷ்டிக் கட்சியின் செயலாளர், நாட்டில் தலைதூக்கும் இனவாதப் பிளவுகள் பற்றித் தீர்க்க தரிசனமான முறையில் குறிப்பிட்டார். சிங்கள மக்களின் தலைவர்களான நீங்கள் இந்த மனப்பான்மையைத் தொடர்ந்து பற்றி நின்றால் அதன் விளைவுகளை ஒரு நாள் சந்திக்க நேரிடும் என்றார்.

நீங்கள் சமஷ்டி ஆட்சியை தருவோம் என்று சொல்லும் வேளையில் நாம் பல உயிர்களைத் தியாகம் செய்தேனும் தனிநாடாகப் பிரிந்து செல்வோம். ஒரு தேசிய இனம் என்ற முறையில் சுயகெளரவத்தை இழந்தவர்களாய் உங்கள் காலடியில் வீழ்ந்து மண்டியிட்டு அடிமைகளாக வாழ்வதை விட நாம் இந்த நாடு பிரிக்கப்படுவதையே விரும்புவோம் என்று கூறினார்.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசாங்கம் பாடசாலைச் சீர்திருத்தத் திட்டத்தையும் முன்னெடுத்துச் சென்றது. பெளத்தர்கள் இத்திட்டத்தை சமய அடிப்படையில் நோக்கினர் ; இதற்கு ஆதரவு கொடுத்தனர். மார்க்சிஸ்ட்டுகள் கருத்தியல் நோக்கில் இதற்கு ஆதரவு கொடுத்தனர். நாட்டில் உள்ள தனியார் பாடசாலைகள் பல்வேறு மதப்பிரிவினர்களால் நடத்தப்பட்டு வந்தன. இவற்றை நடத்துவதற்கான நிதி அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது. எனினும் இவ்விரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளின் நிர்வாகம் தனியார் கையில் இருந்து வந்தது. அரசாங்கத்தின் தேசியமய மாக்கல் கொள்கை எல்லா மதப்பிரிவினரையும் உள்ளடக்கிய ஒரு விடயமாக இருந்தபோதும் பிரதான இலக்கு கிறிஷ்டவ மிசனரிகளால் நடத்தப்பட்ட பாடசாலைகளை நோக்கியதாகவே இருந்தது. (இப்

பாடசாலைகளில் சிறிமாவோ கல்வி கற்ற சென்ற் பிரிட்ஜீட்ஸ் கல்லூரியும் அடங்கும்) ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி போதனையை நடத்திய இந்த உயர்தரப் பாடசாலைகளில் கிறிஷ்டவர் அல்லாத சில ஆசிரியர் களும் கல்வி கற்பித்தனர். இக்கல்லூரிகளில் கல்வி கற்ற மாணவர்கள் அரசாங்கத்திலும் தனியார் துறையிலும் உயர் பதவிகளைப் பெற்று முன்னே முடிந்தது. இக் கல்லூரிகளின் மேட்டிமைத்தனம், மதம் மாற்றும் என்னம், கிறிஷ்டவர் அல்லாத மாணவர்களுக்குப் பாரபட்சம் காட்டுல் ஆகியன பாரானுமன்றத்தின் பெரும்பான்மை உறுப்பினர் களுக்கும் அவர்களின் ஆதாரவாளர்களுக்கும் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாததொன்றாக இருந்தது. இலங்கையில் சக்திவாய்ந்த சமூகக் குழுவாக விளங்கிய கத்தோலிக்கர்கள் பாடசாலைகளை அரசாங்கம் சவ்விரிப்பதை வன்மையாக எதிர்த்தனர். கத்தோலிக்கரே இந்நடவடிக்கையால் மிகவும் பாதிக்கப்பட்டனர். எனினும் பயன் எதுவும் விளையவில்லை.

சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் மார்க்கிய கூட்டாளிகளான தலைவர் களின் வழிகாட்டலின் கீழ் வர்த்தக, நிதித்துறை நிறுவனங்களும் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன. இலங்கை வங்கி அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டு வரப்பட்டது. இதன் நிர்வாகம் 30 வயதுடைய நிதியமைச் சராகிய பீலிகள் டயஸ் பண்டார நாயக்கவின் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் வந்தது. ‘கடந்த காலத்தை விட உள்ளூர் தொழில் முயற்சிகளுக்குத் தாராளமான முறையில் கடன்களை வழங்குவது’ அமைச்சரின் நோக்க மாகக் கூறப்பட்டது. புதிதாக உருவாக்கப்பட்ட மக்கள் வங்கி இதுவரை வங்கிச் சேவை வசதிகள் இல்லாத சிறிய நகரங்களில் எல்லாம் கிளைகளை ஆரம்பித்தது. கூட்டுறவு மொத்த விற்பனை நிறுவனம் உணவு மற்றும் அத்தியாவசிய பொருட்களின் இறக்குமதியிலும் விநியோகத்திலும் ஈடுபட்டது. இதன் பின்னர் பெற்றோலியம், இன்குரன்ஸ் ஆகிய துறைகளும் தேசியமய மாக்கப்பட்டன.

திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் கொள்கைகளும், அக்கொள்கைகளை நடைமுறைப்படுத்த எடுத்த உறுதியான நடவடிக்கைகளும் வர்த்தக சமூகத்தினரதும் உயர்மட்ட சிவில் சேவை, இராணுவ உத்தியோகத் தர்களதும் வேறொன்றிய நலன்களுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமைந்தன. காலப் போக்கில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அவரது கணவரின் வாரிச என்ற நிலையில் இருந்து மாறி தான் ஒரு வித்தியாசமான ஆளுமையிக்க அரசியல் தலைவர் என்ற நிலையை அடைந்தார். 1961 இல் எதிர்க் கட்சியின் தலைவர்கள் அணிதிரளத் தொடங்கினர். நாட்டின்

மோசமான பொருளாதார நிலையும் அமைச்சர்கள் சிலரின் தகுதி பற்றிய சந்தேகமும் எதிர்க்கட்சியினரின் கரங்களைப் பலப்படுத்தின. இது அரசாங்கத்திற்கு ஒரு சவாலாக அமைந்திருக்கும். ஆனால் 1962 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் தோல்வியில் முடிந்த சதிப்புரட்சி யாவற்றையும் பாழித்தது. உயர்நிலை இராணுவ அதிகாரிகளும் (பெரும்பான்மையினர் கிறிஷ்டவர்கள்) சிலில் சேவை உத்தியோகத்தர் களும் இச்சதிப்புரட்சியில் சம்மந்தப்பட்டிருந்தார்கள். இவர்கள் டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் மதச்சார் பற்ற தேசிய அரசு மாதிரியை அமுல்படுத்த விரும்பியவர்கள் எனலாம். அவர்கள் இனவாத பிரச்சினை களில் அக்கறையுடையவர்களாய் இருக்க வில்லை. அரசாங்கம் இச்சதிப்புரட்சியை சிங்கள பெளத்தத்திற்கு எதிரான கிறிஷ்டவசார்பு இயக்கமாக சுட்டிக் காட்டியது. சதிப்புரட்சி பெளத்த - சிங்களவர்களதும், மார்க்சிஸ்டு களினதும் ஆதரவை அரசாங்கத்திற்கு வழங்கி அதற்கு வலுவுட்ட உதவியது. சிறிது காலத்திற்கு வலதுசாரிப் பிரிவினரிடம் இருந்து பலமான எதிர்ப்பு எதுவும் கிளம்புவதையும் புரட்சிச் சதி சம்பவம் தடுத்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்கவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் மொழிச் சீர்திருத்தம், பொளத்தத்திற்கு விசேட சலுகையும் ஆதரவும் வழங்குதல், தேசியமயமாக்கல் ஆகிய கொள்கைகளை புதிய உத்வேகத்துடன் நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு இச்சூழ்நிலை வாய்ப்பாக அமைந்தது. 1960 இல் தொடக்கி வைக்கப்பட்ட இத்திட்டங்கள் வேகம் பெற்றன.

இந்தியத் தமிழர்களின் பிரஜா உரிமை விவகாரம்

இனங்களுக்கு இடையிலான உறவில் உள்நாட்டுக்கொள்கை, அயல் உறவுக் கொள்கை என்ற இரண்டையும் தொடர்புபடுத்தி பிரதமர் வெற்றி கண்ட விடயங்களில் இந்தியத் தமிழர்களின் பிரஜா உரிமைப் பிரச்சினை முக்கியமான தொன்றாகும். டி.எஸ்.சேனநாயக்க பிரஜா உரிமைச் சட்டங்களை இயற்றி இந்தியத் தமிழ்த்தோட்டத் தொழிலாளர்களை வாக்குரிமை அற்றவர்களாகவும், நாடற்றவர்களாகவும் ஆக்கினார். சிறிமா பண்டார நாயக்க பதவியேற்ற சமயத்தில் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் நிலை பற்றிய பேச்சுவார்த்தைகள் 12 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகத் தொடர்ந்த போதும் பயன் எடனையும் கொண்டுவரவில்லை. நேருவிற்கும் இலங்கையின் பிரதமர்களுக்கும் இடையில் நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தை களில் உடன்பாடு எதுவும் எட்டப்படவில்லை. நேருவின் மரணத்தின் பின்னர் பதவிக்கு வந்த லால்பகதூர் சாஸ்திரி நெகிழ்ச்சியான போக்கை கொண்டிருந்தார். 1964 ஆம் ஆண்டு சிறிமா - சாஸ்திரி ஒப்புந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டது. இந்த ஒப்புந்தப்படி 525,000 இந்தியத் தமிழர்களை

15 வருட கால எல்லைக்குள் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்புவதென்றும், 300,000 ஆட்களுக்கு இலங்கை அரசாங்கம் பிரஜா உரிமை வழங்குவ தென்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. 150,000 ஆட்கள் எஞ்சிய தொகை யென்றும் அவர்களின் நிலை பற்றி அடுத்து வரும் பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முடிவு செய்யப்படும் என்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இந்த ஒப்பந்தம் அடுத்து பதவிக்கு வந்த அரசாங்கங்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்ட மையால் இந்தியத் தமிழர்கள் எச்.ஆர்.தொண்டமானின் திறமையிகு தலைமைத்துவத்தின் கீழ் மையநீரோட்ட கட்சி அரசியலில் புகுந்து கொண்டனர்.

அயல் உறவு கொள்கையின் பரந்து பட்ட விடயங்கள் தொடர்பாக திருமதி பண்டார நாயக்க அணிசேரா இயக்கத்தின் ஒரு தலைவர் என்ற வகிபாகத்தை தனக்கு உருவாக்கிக் கொண்டார். ஜனாதிபதி டிட்டோ, எகிப்து நாட்டின் நாசர், இந்தியப் பிரதமர் நேரு ஆகியோருடன் சிறிமாவோ 1961 யூன் மாதம் பெல்கிரேட் நகரில் நடந்த அணிசேரா நாடுகளின் மாநாட்டின் கலந்து கொண்டு, அணிசேராமையின் ஜந்து வரைவிலக்கணங்கள் என்னும் வரைவை தயாரிப்பதில் பங்கு கொண்டார். இது அம்மா நாட்டில் ஒரு ஆவணமாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. 1964 இல் அணிசேரா நாடுகளில் இரண்டாவது மாநாட்டுக்கான தயாரிப்புக் கூட்டத்திற்காக வெளிநாட்டு அமைச்சர்கள் கூடிய போது அவர் அதற்குத் தலைமை தாங்கி நடத்தினார். பின்னர் கைரோவில் நடந்த இரண்டாவது மாநாட்டின் இணைத் தலைவராகவும் சிறிமாவோ பங்கு கொண்டார். சிறிமாவோ கருத்துப்படி அணிசேராமை என்பது கறாரான அன்று. பெரும் பாலான அணிசேரா நாடுகளைப் போன்றே இலங்கையின் கொள்கை களும் “காலனிய எதிர்ப்பு” ஆகவும், மேற்குலகுக்கு எதிர்ப்பான தொனியிலும் இருந்தன. இத்தகைய சார்பு உள்நாட்டு அரசியல் தேவை களினால் நிர்ணயமானதொன்று. பாராளுமன்றத்தில் மார்க்சியக் கட்சிகளின் ஆதரவைப் பெறுவதற்கு இது உதவியது. ஐக்கிய அமெரிக்கா விற்கும் இலங்கைக்கும் இடையிலான உறவுகளில் விரிசல்கள் ஏற்பட்டிருந்தன. அமெரிக்கக் கம்பனிகளின் சொத்துக்களை தேசிய மயமாக்கியதற்கு ஈடாக கொடுக்கப்பட வேண்டிய நட்டாடு தொடர்பாக இணக்கப்பாடு அடையப்பெறவில்லை. அமெரிக்கா அரசாங்கம் தனது நிதிஉதவித் திட்டங்களை ரத்து செய்ததன் மூலம் பதிலடி கொடுத்தது. ஐக்கிய அமெரிக்காவில் அக்காலத்தில் பரவலாக நம்பப்பட்ட கருத்து யாதெனில் சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் அரசாங்கம் கம்யூனிஸ்சு சார்புடையது என்பதே.

இது ஒரு மேலோட்டமான பார்வை. உண்மை இதுவல்ல. இலங்கையின் அயலுறவுக் கொள்கையில் ஒரு தொடர்ச்சி இருந்தது.⁸ அரசாங்கங்கள் மாறிய போதும் கொள்கை ஏறக்குறைய ஒன்று தான். எல்லாச் சிறிய நாடுகளிலும் கூட நிலைமை இதுவே. ஏன் இத் தொடர்ச்சி நீடிக் கிறது என்பது சர்வதேச மட்டத்தில் செயற்படும் புவி அரசியல் காரணங்கள் கொண்டு விளக்கப்படவேண்டும். சிறிய நாடுகளின் கட்டுப்பாட்டுக்கு அப்பாற்பட்ட பொருளாதார அரசியல் வைக்கின்றன.

பண்டாரநாயக்க யுகத்தின் முதலாவது கட்டத்தின் முடிவு

பொருளாதார, அரசியல் மட்டத்திலான அதிருப்தியனர்வு பண்டாரநாயக்க யுகத்தின் முதலாவது கட்டத்தை முடிவுக்குக் கொண்டு வந்தது. பண்டாரநாயக்க அரசாங்கத்தின் வீழ்ச்சிக்கு காரணமாக இருந்தவற்றுள் பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தும் வகையிலான சட்டம் ஒன்றை இயற்றுவதற்கு சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க முயற்சித்தது ஒரு காரணமாகும். இலங்கையில் பத்திரிகைகள் உயிர்துடிப்புடன் செயற்பட்டன. இருப்பினும் அவை எதிர்க்கட்சியின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. 1962 ஆம் ஆண்டின் ‘சிம்மாசனப் பிரசங்கத்தின் போது பத்திரிகைகளைத் தேசியமயமாக்கும் திட்டம் முதலில் அறிவிக்கப்பட்டது. இருந்த போதும் உள்நாட்டிலும் வெளி உலகிலும் பத்திரிகைகள் வாயிலாக இந்தயோசனைக்கு எழுந்த எதிர்ப்பைக் கண்டு அரசாங்கம் பின்வாங்கியது. 1964 ஆம் ஆண்டில் இப்பிரச்சினை மீண்டும் கிளப்பப்பட்டது. இலங்கையின் பிரதான பத்திரிகை நிறுவனமான “எரிக்கரைக் குழுமத்தை” தேசிய மயமாக்குவதற்கும், எல்லாப் பத்திரிகைகளையும் கண்காணிப்பதற்கும் பத்திரிகைச் சபை (Press council) என்றும் நிறுவனத்தை அமைப்பதற்கும் ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. இந்த ஒரே ஒரு விடயத்தில் எதிர்க்கட்சிகள் பலவற்றையும் ஒன்று சேர்த்து அரசாங்கத்திற்கு எதிராக நம்பிக்கையில்லாத தீர்மானம் கொண்டு வரப்பட்டது. இத் தீர்மானத்தினால் அரசாங்கம் 1964 டிசம்பரில் தோல்வியடைந்தது. அடுத்து நிகழ்ந்த பொதுத்தேர்தலில் (1965) டட்லி சேனநாயக்கவும், ஜே.ஆர். ஜயவர்த்தனவும் பல்வேறுபட்ட கருத்துக்களைக் கொண்ட கட்சிகள் பலவற்றை ஒன்று சேர்த்து ஒரு கூட்டணியை அமைத்துத் தேர்தலில் போட்டியிட்டனர். இக்கூட்டணியில் சமஷ்டிக் கட்சியும் சேர்ந்து கொண்டது. பல சிங்கள தீவிரவாத அமைப்புக்களும் இதில் சேர்ந்து கொண்டன. யாவும் ஜனநாயகசக்திகள் என்ற பொதுக் கருத்தில் இதுசாரிச் சர்வாதி காரத்திற்கு எதிராக ஒன்று சேர்ந்தன. 1965 தேர்தலில் 18 வயதுக்கு மேற்பட்டோர் யாவரும் வாக்களிக்கும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. கூட்டணி

கடும் போட்டியின் மத்தியில் வெற்றியீட்டியது. தோல்வியுற்ற திருமதி பண்டாரநாயக்க எஸ்.டி.பி.இன். ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க காலமான பொழுது அவரின் அரசியல் சிந்தனையின் பிரதிநிதியாகவும், வாரிசாகவும் தோன்றிய ஒருவர் என்று தன்னைக் காட்டிக் கொண்டார். கணவர் விட்டுச் சென்ற அரசியல் பாதையில் செல்லும் தனது முன்னேற்றத்திற்கு ஏற்பட்ட தடைகள் பற்றி அவர் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். ‘இலங்கை ஜனநாயக சோஷ விசத்தின் பாதையில் செல்லும் போது தடைகள் போடப்பட்டுள்ளமை வருத்தத்திற்குரியது. எனது கணவர் இந்த நாடு பற்றிய லட்சியத்தை, இலக்கை முன்வைத்தார். அந்தத் கனவு இப்போது தொலை தூரத்தில் அடிவானத்தில் தொடு எல்லைக்குச் சென்று விட்டது. நாம் எதிர்பார்த்ததை விட நீண்டகால எல்லையில் தான் அவரது கனவுகள் செயல்வடிவில் நன்வாகப் போகின்றன. ‘புதிய பாராளுமன்றக் கூட்டத் தொடர் ஆரம்பமான போது சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தமது கணவர் முன்பு அமர்ந்திருந்த எதிர்க்கட்சி ஆசனத்திற்குச் சென்று அங்கே அமர்ந்தார். உலகின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் பதவியில் அமரும் முதலாது பெண்மணி என்ற பெருமையும் அவருக்குக் கிடைத்தது.

அபிருத்தி இலக்குகளும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளும்

கிராமப்புற ஏழை மக்களுக்குப் பொருளாதார வாய்ப்புக்களை வழங்குதல், உள்நாட்டுக் கைத்தொழில் துறையைப் பலப்படுத்தல், சமூக நலன் திட்டங்களை விரிவாக்கம் செய்து மக்களின் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தல், எல்லாருக்கும் கல்விவசதியைக் கிடைக்கச் செய்தல் ஆகிய வழிகளில் இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கை நிலையை முன்னேற்று வதில் அரசாங்கங்கள் முயற்சி மேற்கொண்டன. ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கங்கள் போன்றே பண்டாரநாயக்க அரசாங்கமும் இம்முயற்சியில் ஈடுபட்டது. வேலையின்மையும் குறைவேலையின்மையும் இலங்கையின் முக்கிய பிரச்சினைகளாகும். ஏனெனில் இலங்கையின் உழைப்பாளர் தொகை இக்காலத்தில் அதிகரித்துச் சென்றது. அரசாங்கத்தின் மொழிக் கொள்கையில் ஒருவகையில் நியாயம் இருந்தது. ஏனென்றால் மொழிக் கொள்கை மாற்றும் கிராமப்புற வறியோர்களின் பொருளாதார வாய்ப்புக் களை அதிகரிக்கும். இலங்கையில் சமூகநல வசதிகளையும், பொருளாதார வாய்ப்புக்களையும் விசாலமமடையச் செய்வதானால் நீண்டகால எல்லையில் ஏற்படும் பொருளாதார விருத்தியினாலேயே அது சாத்திய மாகும். நீண்டகாலப் பொருளாதாரவிருத்தி ஏற்படுவதற்குச் சில முன் நிபந்தனைகள் அவசியமானவை. அந்நியச் செலாவனியில் நீண்ட காலத்திற்குத் தளம்பல் இல்லாத சமநிலை, பற்றாக்குறை நிதியாக்கத்தை

கட்டுப்பாட்டில் கொண்டு வருதல், ஏற்றுமதி விலைகளில் ஏற்படும் தளம்பல்களால் பாதிக்கப்படாமல் இருப்பதற்கு ஏற்ற வகையில் பொருளாதாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல் என்பன இத்தகைய முன்தேவைகளாகும்.

பொருளாதாரத் தந்திரோபாயங்களைப் பொறுத்தவரை பண்டாரநாயக்க அரசாங்களிற்கும், முன்னெய ஐ.தே.கட்சி அரசாங்கங்களிற்கும் வேறுபாடு உள்ளது. ஐ.தே.க அரசாங்கங்கள் நடைமுறைக்கு பொருத்தமான கொள்கைகளை அமல் செய்ய வேண்டும், படிப்படியான முன்னேற்றம் என்ற நோக்கில் பொருளாதாரத்தை நிர்வகிக்க வேண்டும் என்ற கொள்கைகளைக் கொண்டிருந்தன. பண்டாரநாயக்க அரசாங்கம் மார்க்கியச் சார்புடைய அமைச்சர்களின் செல்வாக்குக்கு உட்பட்டது. அது அரசுக்கு பொருளாதார விடயத்தில் முக்கிய வகிபாகம் (activist role) உண்டு என்று கருதியது. முக்கிய உற்பத்தித் துறைகள் தேசியமய மாக்கப் படவேண்டும் என்றும் கருதியது. பொருளாதாரத்தைப் பன்முகப்படுத்தல், பொருளாதார வளர்ச்சி, நிறைவேலையுடைமை என்பன பொருளாதாரத்தை அரசு கட்டுப்படுத்துவதாலும் நிர்வகிப்பதாலுமே விரைவாக அடையப்பட முடியும் என்று பண்டார நாயக்க அரசாங்கம் கருதியது. இன்று இக்கருத்து விநோதமான கற்பனையாகக் கருதப்படலாம். ஆனால் இது அக்காலத்தில் ஆபிரிக்காவினதும் ஆசியாவினதும் புதிய தேசங்களின் தலைவர்களிடம் பரவலாகக் காணப்பட்டதோரு கருத்தாகும்.

பண்டாரநாயக்கவின் உறுதியற்ற கூட்டணியின் எல்லாப் பிரிவினரும் மேற்படி கருத்தைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்று கூற முடியாது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியில் இருந்த கிராமப்புறம் சார்ந்த மேலோர் குழாமான நிலப்பிரபுக்கள் கைத்தொழில் விருத்தியில் சிறிதேனும் நாட்டம் இல்லாதவர்கள். அத்தோடு பணக்கார நிலப்பிரபுக்களின் மீதான வரிகளை உயர்த்துவதால் பெறும் வருமானத்தைக் கொண்டு கைத்தொழில்விருத்தி முதலீடுகளைச் செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை இவர்கள் தீவிரமாக எதிர்த்தனர்.

நிலஉடைமை முறையைச் சீர்திருத்தி நிலங்களை விவசாயிகளுக்குப் பிரித்துக் கொடுத்தல், அதன் மூலம் கிராமப்புறச் சிற்றுடமையாளர்களை வலுவடையவர்கள் ஆக்குதல் என்ற யோசனை சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் நிலப்பிரபுக்கள் பிரிவினரால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாத விடயம். எதிர்ப்புக்கள் இருந்தபோதும் அரசாங்கம் விவசாயத்துறையில் சில சீர்திருத்தங்களைக் மேற்கொண்டது. சிற்றுடமையாளர்களின் பிரச்சினை

களைத் தீர்ப்பதற்காகக் கொண்டுவரப்பட்ட நெற்காணிச்சட்டம் பெரும் சர்ச்சையைக் கிளப்பியது. அச்சட்டம் குத்தகை, கூலி என்பனவற்றையும் நிலத்தின் பயிர்ச்செய்கை உரிமை பற்றிய பிரச்சினைகளையும் ஒழுங்கு படுத்தவும் நிர்வகிக்கவும் ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருந்தது. திறமையற்ற பயிர்ச்செய்கையாளரை நிலத்தில் இருந்து வெளியேற்றவும் அச்சட்டத்தில் ஏற்பாடுகள் இருந்தன. கமநல் சேவைகள் திணைக்களத்தின் மேற்பார்வையிலும் கண்காணிப்பிலும் விவசாய உற்பத்தி விளைதிறனை அதிகரிக்கவும் சட்ட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. எனினும் இந்த ஏற்பாடுகள் ஒருபோதும் பிரயோகிக்கப்படவில்லை என்றே கூறவேண்டும். நெற்காணிச்சட்டத்தின் பல ஏற்பாடுகள் மிக அருந்தலாகவே நடைமுறையில் பிரயோகிக்கப்பட்டன என்று கூறலாம். நெற்காணிச்சட்டம் அரசியல் லாபம் தரும் முதலீடாகக் கருதப்பட்டது. இச்சட்டம் பற்றிய விவாதங்கள் சிற்றுடைமை விவசாயிகளின் அபிலாசைகளைத் தூண்டிவிட்டன. எனினும் அவர்களின் வாழ்க்கை மேம்பாட்டிற்கு இது பெரிதாக எதையும் வழங்க வில்லை.

மார்க்சிய சார்புடைய கைத்தொழில் சீர்திருத்தத் திட்டத்தை நடைமுறைப்படுத்துவதில் பெரிய தடைகள் ஏற்பட்டன என்று கூறமுடியாது. தேசியமயமாக்கல் திட்டம் பற்றியும் அது செல்வத்தின் மறுபங்கீட்டிற்கு உதவும் என்பது பற்றியும் அக்கறையுடைய விவாதங்கள் எதுவும் இடம் பெறவில்லை. தேசியமயக்கல் கொள்கை மார்க்சிய கொள்கைக்கு பொருந்துவதாய் இருந்தது. அத்தோடு தேசிய மயமாக்கப்பட்ட நிறுவனங்களில் அரசாங்கத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட நிர்வாகிகள் இருப்பார்கள், அவர்கள் தொழிலாளர்களின் சம்பளத்தைக் கூட்டித் தருவார்கள் என்று அரசியல் மயப்படுத்தப்பட்டிருந்த தொழிற் சங்கங்கள் சரியாகவே கணக்குப் போட்டிருந்தன. பெளத்த சிங்களத் தேசியவாதிகள், தேசியமய மாக்கல் கொள்கை அந்நியர் பொருளாதார ஆதிக்கத்தையும் நகர மயப்பட்ட உயர்குழுவின் உயர் கிறிஷ்டவர்களின் ஆதிக்கத்தையும் ஒழிக்கும் என்றும் நம்பினர். மொழி, சமயம், கல்வி என்ற விடயங்கள் சார்ந்த பிரச்சினைகளில் நாடு முழுகியிருந்த ஒரு காலகட்டத்தில் பொருளாதாரத்துறையில் அரசின் வகிபாகமும், அதன் பங்கும் அதிகரித்து சென்றதைக் காணலாம். பண்டாரநாயக்க படுகொலை இடம்பெற்ற சமயத்தில் அரசாங்கத்துறை மூலமாக சிமெந்து, பருத்தித் துளி, கயோலின், இரும்பும் உருக்கும், ரயர், மட்பாண்டம், ஒட்டுப்பலகை ஆகிய பல பொருட்களின் உற்பத்தி நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

முன்னர் குறிப்பிட்டது போன்று திருமதி பண்டாரநாயக்க காலத்திலும் தேசியமயமாக்கல் திட்டம் தொடரப்பட்டது. இலங்கைவங்கி (1961) அந்நிய எண்ணெய்க் கம்பனிகள் (1961) என்பன தேசியமயமாக்கப்பட்டன. நாடு முழுவதிலும் பெற்றோலிய உற்பத்திப் பொருட்களை விற்பனை செய்வதனை அரசாங்கம் தனது முழுக்கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வந்தது. கிராமப்புறங்களில் உள்ளவர்களுக்கு கடன்களை இலகுவாகப் பெறக்கூடிய முறையில் மக்கள் வங்கி தாபிக்கப்பட்டு, கிளைகள் நிறுவப் பட்டன. பெரும் நிர்மாணப் பணிகளை அரசாங்கம் செய்வதற்கு ஏற்றதாக அரசு பொறியில் கூட்டுத்தாபனம் (1962) நிறுவப்பட்டது. 1965 இல் திருமதி பண்டாரநாயக்க தோல்வியைத் தழுவிய சமயத்தில் இலங்கைப் பொருளாதாரம் அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்டதாக மாற்றப் பட்டுவிட்டது. ஆசியாவிலே அரசாங்க கட்டுப்பாட்டுக்கு உட்பட்ட பொருளாதாரங்களில் இலங்கை முதலாவது இடத்தை வகிக்கின்றது என்ற நிலையில் அவர் பதவியில் இருந்து நீங்கிச் சென்றார். இலங்கையின் தேயிலைத் தோட்டங்கள் இலங்கைக்கு அந்நியச் செலாவணியை உழைத்துத் தரும் முக்கியமான வருவாய் மூலமாக இருந்தது. இவை தேசிய மயமாக்கப்படவில்லை என்பது ஆச்சரியத்துக்குரிய விடயம். இருந்தபோதும் உயர்வரிகளை விதித்தல், ஏற்றுமதி வரிகளை விதித்தல் என்பனவும் அந்நிய முதலீட்டாளர்களின் உடைமைகள் ஏச்சமயத்திலும் கவீகரிக்கப்படலாம் என்ற அச்சமும் காரணமாக அந்நிய முதலீட்டாளர்கள் இலங்கையில் புதிய முதலீடுகளை செய்வதில் தயக்கம் காட்டினர். தேயிலை உற்பத்தித் துறையில் நவீனமயமாக்கம் இடம் பெறவில்லை. இதனால் இலங்கைத் தேயிலை உலகச் சந்தையில் போட்டியிடும் வலுவை இழந்து வந்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்க இரண்டாம் தடவையாக மீண்டும் பிரதமரான பொழுது தேயிலைத் தோட்டங்கள் தேசிய மயமாக்கப்பட்டன.

மார்க்ஸிஸ்டுகளுக்கும், சிங்கள, பெளத்த தேசியவாதிகளுக்கும் தேசிய மயமாக்கல், செல்வத்தின் மறுபங்கீடு என்பன விரும்பத்தக்க முக்கிய பொருளாதாரக் குறிக்கோள்களாக இருந்தன. மத்திய திட்டமிடல் மூலமும், அரசியல்மயப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாக அதிகாரிகள் மூலமும், பொருளாதார முன்னேற்றத்தைக் கொண்டு வரலாம். பொருளாதார நலன்களை மக்களுக்குச் சமத்துவமாகப் பங்கிடலாம் என்ற கருத்தும் இக்காலத்தில் பரவலாக இருந்து வந்தது. இக் கருத்து எதிர்காலம் பற்றிய நம்பிக்கை வாதம், பரிசோதனைகள் மூலம் சரியென நிறுபிக்கப் படாத கோட்பாடுகள் என்பனவற்றின் அடிப்படையில் கட்டப்பட்டது. சிறந்த

பொருளாதாரத் தந்திரோபாயம் எது? என்பது பற்றிய நிச்சயமின்மை முந்திய ஐ.தே.கட்சித் தலைவர்களிடம் காணப்பட்டது. இருந்தபோதும் இருதரப்பினருக்கும் இடையிலான வேறுபாடுகள் உள்ளன. புதிய தலைமை தீவிரவாதத்தில் நாட்டம் உடையது. அடுத்தடுத்து வர்த்தக தொழில்துறைகளைத் தேசிய மயமாக்கியதன் மூலம் பொருளாதாரத்தின் மீதான கட்டுப்பாடு களைப் புதிய தலைவர்கள் வலுவாக்கினர். பொருளாதாரத்தின் கட்டமைப்பையும், அதன் செயற்பாட்டையும் தீர்மானிக்கும் அதிகாரம் அவர்கள் கைகளில் குவிந்தது.

பொருளாதார முன்னுரிமைகள் எவை எனத் தீர்மானிப்பதில் பிரச்சினைகள் நிலவின. 1958 - 59 காலத்தில் இலங்கைக்கு வந்து திரும்பிய ஏழு பொருளியல் நிபுணர்களின் சிபார்சுகளில் இப்பிரச்சினைகள் கட்டிக் காட்டப்பட்டன. இவர்கள் இலங்கையின் பொருளாதாரப் பிரச்சினைகள் பற்றி ஆராய்ந்து திட்டமிடல் செயலகத்திற்கு பல சிபார்சுகளை வழங்கியிருந்தார்கள். பொருளாதார வளர்ச்சியின் அவசியம், பன்முக மாக்கல், ஏற்றுமதிப் பொருட்கள் உற்பத்தியைப் போட்டிக்கு ஈடுகொடுக்கக் கூடியதாக ஆக்குதல், சிறந்த திட்டமிடுதல் என்பன தொடர்பாக இப்பொருளியல் நிபுணர்களின் கருத்துக்களில் ஒற்றுமை காணப்பட்ட தேனும், முன்னுரிமைகள் எவை என்பதில் கருத்து பேதம் காணப்பட்டது. பலவிதமான சாத்தியப்பாடுகள் பற்றியும் இவர்கள் கருத்துத் தெரிவித திருந்தனர்.

பண்டாரநாயக்க ஆட்சிக்காலத்தில் முதலீடுகளை ஒதுக்கீடு செய்தல் பலவித அழுத்தங்களுக்கு மத்தியில் எவ்வித திட்டமும் இன்றிச் செய்யப் பட்டது. பொருளாதார நிபுணர்களே முன்னுரிமைகள் எவை என்பது பற்றி கருத்து வேறுபாடு கொண்டிருந்த பின்னணியில், அரசாங்கத்தின் செயற்பாட்டில் தெளிவின்மை இருந்ததில் ஆக்சியரியப்படுவதற்கில்லை. பொருளாதாரத் திட்டமிடல் இலக்குகளை வகுத்தல், பொருளாதாரப் பகுப்பாய்பு, கருத்தியல் சார்ந்த முற்சாய்வுகள், சுயநலன்கள், அரசியல் அதிகாரம், செயலுருக்கமின்மை, வெளியில் இருந்து வரும் அழுத்தங்கள் என்பன அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுகள் மீது அழுத்தம் செலுத்திய காரணிகளில் சிலவாகும். அரசாங்கம் 10 ஆண்டுத் திட்டம் ஒன்றை முன்வைத்தது. இத்திட்டத்தின்படி பொதுக்குறை முதலீடின் பெரும்பங்கு விவசாயத் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. குறிப்பாக மரபுத்துறை விவசாயம் என்ற விடயத்திற்கு கூடிய அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டது. அரசாங்கத்தின் விவசாயக் கொள்கை முன்னைய சேனநாயக்க

அரசாங்கக் கொள்கையை ஒத்திருந்தது. கைத்தொழில்துறை வியாபித்துக் கொண்டிருந்ததால் கைத்தொழில் சொத்துக்களில் நிதியை அரசு முதலீட் வேண்டிருந்தது. அரசாங்கம் தனியார்துறைத் தொழில்களுக்கு மானியம் வழங்குவதையும் கட்டுப்பாடுள்ள ஒரு திட்டமாக சில தொழில்களுக்கு மட்டும் மட்டுப்படுத்தியது. முதலீட்டுத்துறையில் அரசாங்கத்தின் பங்களிப்பே அதிகரித்துச் சென்றது. உயர்ந்தளவு வரிகள், அந்நிய உடைமை களான தொழில்கள் மீது அரசாங்கம் காட்டிய எதிர்ப் புணர்வு, அந்நியர் சொத்துக்கள் சுலைகரிக்கப்படலாம் என்ற அச்சு உணர்வு என்பன. அந்நிய முதலீடுகளின் வரவை தடுத்தது. அத்தோடு முடிந் தளவுக்கு முதலீட்டாளர்கள் தமது முதலீட்டின் அளவை குறைக்கவும் முயன்றனர். அரசாங்கம் மார்க்கீச் கருத்துக்களை பொதுச் சொல்லாடலில் புகுத்தியது. தேசியமயமாக்கல் கொள்கையை பற்றிப் பேசியது. இதனால் உள்ளாட்டு முதலீட்டாளர்களும் முதலீடு செய்வதில் ஊக்கம் காட்டவில்லை. உள்ளாட்டு முதலீட்டாளர்கள் பெரும்பாங்கினர். ஜக்கிய தேசியக் கட்சியுடன் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்கள் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

புதிய அரசாங்கம் கட்டுப்பாடுள்ள திட்டமிட்ட பொருளாதாரம் வளர்ச்சிக்கு உதவும் என்று நம்பியது. அபிவிருத்தி திட்டங்களை செயற்படுத்தும் திறன் பற்றியும் மிகுந்த நம்பிக்கை கொண்டிருந்தது. ஆனால் இவை யாவும் ஆதாரம் அற்றவை என்பது வெளிப்பட்டது. சர்வதேச பொருளாதார மாற்றங்கள் உள்ளாட்டுப் பிரச்சினைகளை அதிகரிக்கச் செய்தன. தெளிவான நோக்கில்லாத பொருளாதாரக் கொள்கைகளை அமுல்செய்த தனால் பிரச்சினைகள் மேலும் சிக்கலாயின. இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழிலாக்கம் என்னும் கொள்கையை அரசாங்கம் பின்பற்றியது. பொருளாதாரவிருத்தி பற்றிய இக்கொள்கைக்கு அமைய அரசாங்கம் பல புதிய கைத்தொழில்களை ஆரம்பித்தது. அத்தோடு இறக்குமதி வரிகளை உயர்த்தி இக்கைத்தொழில்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்புச் சவர் எழுப்பியது. இவ்வாறு செய்தமையால் உள்ள கைத்தொழில்களுக்கு போட்டி இல்லாமல் போயிற்று. போட்டியின் அழுத்தம் இல்லாமல் அரசாங்க ஏகபோகமாக இருந்த இக்கைத்தொழில்கள் உள்ளுரில் போட்டி யில் இருந்து விலக்கப்பட்டன. சுதந்திரச் சந்தை யொன்றில் இருக்கக் கூடிய அழுத்தங்களும், ஸாபத்தை ஈட்டி முதலீட்டுக்கான வருமானத்தை ஈட்டும் தேவையும் இல்லாமல் போயிற்று.

தொழில் நுப்பத்திறன்களுக்கு பற்றாக்குறை, முகாமைத்துவ அனுபவம் இல்லாமை ஆகியனவும் பிரச்சினைகளாகவிருந்தன. இலங்கையின் இல

வசக்கல்விமுறை ஆசியாவிலே சிறந்ததோரு முறையாக இருந்தது. ஆனால் இக்கல்விமுறை அரசாங்க உத்தியோகங்களை நாடிய கலைப் பட்டதாரிகளைப் பெரும் தொகையில் உற்பத்தி செய்வதாக இருந்தது. சிங்களத்திற்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டதால் முகாமையாளர்கள் இம்மொழிமூலம் வெளி உலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளமுடியவில்லை. அத்தோடு சிங்கள மொழியில் தொழில்நுட்பம் பற்றிய நூல்களும் மிகக்குறைவு. இந்தப் பின்னணியில் இலங்கையின் புதிய தொழில்களில் தொழில்நுட்பத்தின் நவீனத்துவம், உற்பத்தி விணைத்திறன், லாபம் உழைத்தல் ஆகிய அம்சங்கள் முக்கியம் பெறவில்லை. புதிய தொழில் களில் பொறுப்புள்ள பதவிகளுக்கு நியமிக்கப்பட்ட பொதுச் சேவை உத்தியோகத்தர்களும், முகாமையாளர்களும் உயர்பதவிகளின் நன்மை களை முதல் தடவையாகச் சுவைத்தனர். அவர்கள் இந்நன்மைகளையும் அதிகாரத்தையும் தனிப்பட்ட முறையில் அல்லது அரசியல் அதிகாரவழி தமக்குத் கிடைத்த நியாயமான பயன் என்று கருதலாயினர்.

உலகச் சந்தை விரிவடைந்து சென்று கொண்டிருந்தது. அதன் நன்மைகளை தாம் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக தென்கிழக் காசிய நாடுகள் சந்தையுடன் தமக்கு உள்ள தொடர்பை வலுப்படுத்திக் கொண்டிருந்தன. இவ்வாறான ஒரு சூழலில் இலங்கை உலக சந்தை யுடன் தனக்கு இருந்த தொடர்பைத் துண்டித்துக் கொண்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாங்கம் கைத்தொழில் வளர்ச்சித் திட்டத்தை நிபுணத்துவ ஆலோசனையுடன் ஆரம்பித்தது. இருந்த போதும் ஜக்கிய தேசியகட்சி அரசாங்க காலத்தின் ஏற்றுமதி - இறக்குமதிப் பொருளாதாரக் கட்டமைப்பு மாற்றுமின்றித் தொடர்ந்தது. (இது உண்மையில் பிரித்தானிய ஆட்சிக் காலத்தில் இருந்து வந்த கட்டமைப்பின் தொடர்ச்சியே ஆகும்.) 1965 இல் திருமதி பண்டாரநாயக்க தேர்தலில் தோல்வியடைந்து பதவி யை விட்டு நீங்கிய வேளை, இலங்கையின் மொத்த தேசிய உற்பத்தியின் 25 வீதம் ஏற்றுமதி உற்பத்திகள் மூலம் கிடைத்தது. (1956 இல் இது 32 வீதமாக இருந்தது.) இருப்பினும் பொருளாதாரத்தில் ஏற்றுமதித் துறையின் பங்கு கணிசமானதாகவே தொடர்ந்திருந்துள்ளது. இலங்கை யின் ஏற்றுமதி வருமானம் ஏறக்குறைய முழுமையாக (92 வீதம்) பெருந்தோட்டத் துறையில் இருந்து பெறப்பட்டது. தேயிலை உற்பத்தி மட்டும் 60 வீத வருமானத்தைத் தந்தது. உள்ளூர் தேவைக்களுக்கான உற்பத்திகளில் சிறிது முன்னேற்றம் ஏற்பட்டபோதும் ஏற்றுமதி வருமானத் திற்கு பெருந்தோட்டப் பயிர்களின் மொத்தப் பங்களிப்பு இக்காலத்தில் (1956 - 1965) 3 சதவீதத்தால் கூடியது.

இலங்கையின் பொருளாதாரம் தேயிலை, ரப்பர், தெங்குப் பொருட்கள் என்ற மூன்று உற்பத்திப் பொருட்களில் தங்கியிருந்தது. இப்பொருட்கள் உலக சந்தையின் விலை, கேள்வி ஏற்ற இறக்கங்களுக்கு உட்பட்டவை. இதனால் இலங்கைப் பொருளாதாரம் பாதிப்புக்கு உள்ளாகும் ஆபத்தான நிலையில் இருந்தது. முந்திய பந்தியில் தரப்பட்ட தரவுகள் இவற்றை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. ஏற்றுமதி வருமானத்தின் குறைவுக்கு ஈடுசெய்யும் வகையில் இறக்குமதிச் செலவுகள் குறையவில்லை. உணவு மற்றும் ஏனைய நுகர்வுப் பொருட்களின் இறக்குமதிக்கான செலவுகள் உயர் வாகவே இருந்தன. இதனால் வர்த்தக நிலுவையில் குறை ஏற்பட்டது. இக்குறைவை அயல்நாட்டுச் சொத்துக்களில் இருந்து ஈடு செய்யும் தேவை ஏற்பட்டது. இறக்குமதிச் செலவுகளை ஈடு செய்வதனால் அயல் நாட்டுச் சொத்திருப்பு குறைவடைய ஆரம்பித்தது. இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக அரசாங்கம் அந்நியச் சௌலாவணிக் கட்டுப்பாடு என்னும் வழிமுறையைக் கையாண்டது. இது மக்கள் ஆதரவைப் பெறாத ஒரு வழிமுறை. சௌலாவணிக் கட்டுப்பாடு எதிர்பார்த்த பலன்கள் சிலவற்றைத் தந்தபோதும் இதன் பக்கவிளைவுகள் பாதகமாகவே இருந்தன. இது மூலதனவாக்கத்திற்கான ஊக்கத்தை குறைத்து, பொருளாதார வளர்ச்சியை தடைப்படுத்தியது.

இலங்கையின் அயல்நாட்டுச் சொத்திருப்பு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியில் ஒப்பிட்டளவில் உறுதிநிலையில் இருந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி அரசாங்க காலத்தில் இச்சொத்திருப்பு குறையத் தொடங்கியது. வர்த்தக விகிதம் இக்காலத்தில் எதிர்முகமாகத் திரும்பியது இதற்கான காரணமாகும். அரசியல் கொந்தளிப்பு மிக்க ஆண்டு 1957, 1958, 1960 ஆகிய ஆண்டுகளில் வர்த்தக நிலுவைக் குறைவு கணிசமாக இருந்தது. வர்த்தக நிலுவை அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாட்டிற்குள் அடங்காத காரணி களால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. இறக்குமதிப் பொருட்களின் விலையேற்றும் பெருந்தோட்டத்துறைத் தொழிலாளர்கள் தமது உறவினர்களுக்கு பணம் அனுப்புதல், சாதகமற்ற காலநிலை, அந்நியக் கம்பளிகள் தாம் உழைத்த ஸாபத்தை வெளியே அனுப்புதல் என்பன இக்காரணிகளில் சிலவாகும். இலங்கையில் சனத்தொகையில் கல்விகற்றோர் தொகை அதிகரித்தது. கல்வி கற்றோரின் நுகர்வுத் தேவைகள் அதிகரித்தன. இதனால் உணவு இறக்குமதியும் நுகர்வுப் பொருட்களின் இறக்குமதியும் அதிகரித்தது. இறக்குமதிகள் ஆண்டுதோறும் 2 வீதத்தால் அதிகரித்துச் சென்றன.

எற்றுமதிகளை அதிகரித்தல், அந்நிய சொத்துக்களை விற்றல் இறக்குமதியைக் குறைத்தல் என்பன வர்த்தக நிலுவைக் குறைவைச் சரிசெய்வதற்கான வழிமுறைகளாகும். திருமதி பண்டார நாயக்கவின் இரண்டாவது அரசாங்கம் பதவியேற்ற வேளையில் இலங்கையின் ஏற்றுமதிச் சந்தையில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் என்ற நம்பிக்கை இருக்க வில்லை. அந்நியச் சொத்துக்களை விற்றல் ஒரு மாற்று வழியாகவும் இருக்கவில்லை. ஐந்து வருட கால எல்லைக்குள் இலங்கையின் அந்நிய சொத்துக்கள் 60 வீதத்தால் குறைவடைந்தன. மூன்றாவது வழிமுறையான இறக்குமதிகளைக் குறைத்தல் அரசியல் பொருளாதார சிக்கல்களை ஏற்படுத்தி அரசாங்கத்தை இக்கட்டான் நிலைக்குத் தள்ளியது.

மேற்குறித்த இக்கட்டான் பிரச்சினைகளை தீர்க்கும் பொறுப்பு திருமதி பண்டார நாயக்கவின் மருமகள் ஆகிய பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டார நாயக்கவின் தலையில் சமத்தப்பட்டது. அவரின் வழிகாட்டிலில் அரசாங்கம் சிக்கனத் திட்டத்தை மிதமான அளவில் புகுத்தியது. வரிகள் அதிகரிக்கப்பட்டன, அனுமதிப் பத்திரம் வழங்கல் இறக்குமதிக் கோட்டா, முறை என்பன புகுத்தப்பட்டன. இவற்றின் மூலம் இறக்குமதிகளைக் குறைத்து உள்ள உற்பத்திகளை அதிகரிக்க முயற்சிக்கப்பட்டது. சில பொருட்களில் பங்கீட்டுமுறையும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. 1961 - 1965 காலத்தில் ஒரு ஆண்டில் மட்டும் (1964 இல்) வர்த்தக நிலுவைக் குறைவு ஏற்பட்டது. இலங்கையின் வெளிநாட்டுச் சொத்திருப்பும் உறுதி நிலை பெற்றது. இருப்பினும் இலங்கையின் ஏற்றுமதி இறக்குமதி வர்த்தகம் முன்னேற்றம் அடையவில்லை. நீண்ட காலப் பொருளாதார அபிவிருத்தியை இலக்காகக் கொண்டு அதிகாரத்தினைக் கைப்பற்றிய அரசாங்கம் குறுங்காலப் பிரச்சினைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதில் தன் காலத்தைச் செலவிட்டது என்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது.

அரசாங்கநிதி தொடர்பிலும் குறுங்கால அக்கறைகளே முதன்மை பெற்றன என்பதைக் காணலாம். ஐக்கிய தேசிய கட்சி காலத்தில் இருந்துவந்த இலவசக்கல்வி, இலவச மருத்துவசேவை, வாராந்தம் பங்கீட்டரிசி விநியோகம் என்பன தொடர்ந்தன. சனத்தொகை அதிகரித்துச் சென்றதால் இவற்றுக்கான செலவும் அதிகரித்தது. போக்கு வரத்து, தொடர்பாடல், மின்சாரம் ஆகிய சேவைகளிற்கு மானியம் வழங்கப்பட்டு அச்சேவைகள் பரவலாக்கப்பட்டன. இச்சேவைகளை வழங்கிய அரசாங்க நிறுவனங்கள் நட்டத்தில் இயங்கினாலும் சேவை தான் முக்கியம் என்றும் கருதப்பட்டது. கிராமிய விவசாயத்திற்கு உயர் அளவில் மானியங்கள்

வழங்கப்பட்டன. இதனால் இறக்குமதிகள் குறையும், குறிப்பாக அரிசி இறக்குமதிக்கு செலவிடப்படும் பணம் மின்சும் என்ற எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறவில்லை. தேசியமயமாக்கப்பட்ட கைத்தொழில்களுக்கு அரசு மானியங்களை ஒழுங்காக வழங்க வேண்டி ஏற்பட்டது. இவை லாபத்தை உழைத்துத் தரும் என எதிர்பார்க்கப்பட்டது. எனினும் அந்த எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறவில்லை. 1956 - 65 இடைக் காலத்தில் அரசாங்கங்கள் வழங்கிய குறுங்கால நன்மைகள் தொடர்பான செலவுகள் பலமடங்கு அதிகரித்தன. 1956 இல் 917 மில்லியன் ரூபாவாக இருந்த இத்தொகை ஆண்டுதோறும் இரண்டு மில்லியன் ரூபாவால் அதிகரித்துச் சென்றது.

அரசாங்க அமைச்சர்களும், பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்களும் முதலீட்டுக்கான நிதியை திரட்டுதல், அந்நிதி முதலீடுகளை ஒதுக்குதல் ஆகிய விடயங்களில் பிரதான செயலிகள் ஆவர் என்றொரு தத்துவம் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் காலத்தில் செல்வாக்குடையதாக இருந்தது என்பதை முன்னெய அத்தியாயத்தில் நான் விளக்கிக் கூறி யிருந்தேன். இந்தப் பொருளியல் தத்துவம் சோவியத் யூனியனதும், கிழக்கு ஜரோப்பிய நாடுகளதும் அரசாங்கங்களின் மார்க்சீய பொருளியல் தத்துவத்திற்கு ஒப்பானது. உலகின் தென்மண்டல நாடுகள் சிலவற்றிலும் இத்தத்துவம் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. பொருளாதாரத்தை தேசியமய மாக்கல், தற்கால நுகர்வைக் குறைத்து சேமிப்பைக் கூட்டி அதனை முதலீடு செய்தல், அதன் மூலம் நீண்ட கால அபிவிருத்தியை ஏற்படுத்தல் என்பன இத்தத்துவத்தின் அம்சங்களாகும். இலங்கையின் தலைவர்கள் எதிர்நோக்கிய சூழ்நிலை கம்யூனிச நாடுகளின் தலைவர்களும், அணிசேரா நாடுகள் அணியைச் சேர்ந்த சர்வாதிகார அரசுகளின் தலைவர்களும் எதிர்நோக்கிய சூழ்நிலையில் இருந்து வித்தியாசமானதாய் இருந்தது.

இலங்கையின் அரசியல் சூழ்நிலையை எடுத்து நோக்கினால், பத்திரிகைச் சுதந்திரம் இங்கு இருந்தது. பத்திரிகைகள் அரசாங்கக் கொள்கைகளை பரிசிலித்தும் விமர்சித்தும் எழுதின. பாராளுமன்றம் அரசாங்கக் கொள்கைகளை விமர்சிக்கும் அரங்கமாக இருந்தது. பாராளுமன்றத்திற்கான தேர்தல்கள் ஒழுங்காக நடைபெற்றன. தேர்தல்கள் மூலம் ஆட்சி மாற்றமும் தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் பொறுப்புகளு வைத்ததும் நிகழ்ந்தது. தீவிரவாத தேசிய உணர்வுகள் கிளறப்பட்ட போது அதன் அழுத்தங்களுக்கு அரசியல்வாதிகள் பலியாகியதைக் குறிப்பிட்டோம். வரவு செலவுத்திட்டப் பற்றாக்குறை பிரச்சினை நிலவிய

வேளையில் அருந்தலான வளங்களை நீண்டகால அபிவிருத்திக்கு உபயோகிக்காது குறுங்கால நன்மைகளுக்காக விரயம் செய்யும் தேவை ஏற்பட்டது. நாட்டின் ஜனநாயகமுறை இவ்வாறான அழுத்தங்களுக்குக் காரணமாக இருந்தது. 1956 - 1965 க்கு இடைப்பட்ட ஒன்பது வருடங்காலத்தில்

- குறுங்கால நன்மைகளுக்கான செலவுகள் 132 வீதத்தால் அதிகரித்தன.
- நிர்வாகச் செலவுகளும் பாதுகாப்புச் செலவுகளும் 65 வீதத்தால் அதிகரித்தன.
- ஆணால் முதலீட்டுச் செலவுகள் 10 வீதத்தால் மட்டும் அதிகரித்தன. இப்புள்ளி விபரங்கள் ஆச்சரியத்திற்குரியன வல்ல.

இக்காலப் பதிதியின் 9 வரவு செலவுத் திட்டங்களில் 5 வரவு செலவுத் திட்டங்களில் முதலீட்டுச் செலவு வீழ்ச்சியுற்றதைக் காண முடிந்தது. அதிகரித்து வரும் சனத்தொகைக்கு ஏற்ப சமூகசேவைச் செலவுகள் அதிகரித்தன. அரசாங்க நிர்வாகத்துறை உத்தியோகத்தர்களது தொகையும் சம்பளம் முதலிய செலவுகளும் அதிகரித்தன. இதனைவிட முதலீட்டுத் திட்டங்களில் செலவுகள் அதிகரித்தன. இச் செலவுகளை ஈடுசெய்வதற்குப் போதியதாக வருவாய் இருக்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் செலவுகள் 100 வீதத்தால் இக்காலப் பகுதியில் அதிகரித்தபோது, அரசாங்கத்தின் வருமானம் 50 வீதத்திலும் குறை வாகவே அதிகரித்தது. அரசாங்க வருமானத்தின் அதிகரிப்பு வீதம் நாட்டின் மொத்த வருமானத்தின் அதிகரிப்பு வீதத்தை விடச் சிறிது உயர்வாக இருந்தது. இலங்கையில் இக்காலத்தில் அரசாங்க வருமானத் திற்கான வளங்கள் நிலையானதாக மாற்றமின்றி இருந்தன. பிரித்தானிய ஆட்சியின் போதும், ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்க காலத்திலும் இருந்த நிலையே நீடித்தது. பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் தேசிய மயமாக்கல் கொள்கை, மத்தியப்படுத்தப்பட்ட பொருளாதாரத் திட்டமிடல் என்பன வருமான மூலங்களை விசாலிப்பதற்கு எவ்விதத்திலும் உதவ வில்லை.

வரிப்படுகையின் அளவைத் தீர்மானிப்பதில் அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் நடைமுறைப் பிரச்சினைகள் உள்ளன. இதனால் புதிய வரி அறவிடுகைத் திட்டங்களை அமுல் செய்தல் மிகவும் கடினமான விடயம். 1956 ஆம் ஆண்டில் இலங்கை அரசாங்க வருமானத் தின் 90 வீதம் நான்கு மூலங்களில் இருந்து கிடைத்தது. வருமானவரி,

இறக்குமதித் தீர்வைகள் (23 வீதம்), ஏற்றுமதித் தீர்வைகள் (26 வீதம்), வருமான புரள்வெளி (14 வீதம்) என்பனவே இந்த நான்கு மூலங்கள். அரசாங்க வர்த்தக முயற்சிகளிற்கு மானியம் வழங்க வேண்டிய தேவை யும் இருந்தது. அரசாங்கம், வருமானத்தை உயர்த்துவதற்கு சில உபாயங்களைக் கடைபிடித்தது. இறக்குமதி ஏற்றுமதித் தீர்வைகளை மிக வேகமாக அதிகரித்தல், வருமான வரியை உயர்த்துதல், திரட்டிய செல்வத்தின் மீது புதிய வரிகளை விதித்தல், கம்பனிகளினதும், வர்த்தக நிறுவனங்களினதும் நடவடிக்கைகளிலும் லாபங்களிலும் புதிய வரிகளை விதித்தல் என்பன இவ்வுபாயங்களாகும். புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசாங்க வர்த்தக, தொழில் நிறுவனங்கள் வருமானத்தை உழைப்பன வாக இருக்கும் என்ற எதிர்பார்ப்பு யதார்த்த நிலைக்கு மாறானது. அவை நட்டத்தை ஏற்படுத்தும் நிறுவனங்களே என்பதும் அரசாங்கத்தின் வருமான மூலங்களில் விரயத்தை ஏற்படுத்துவன என்பதும் உணரப்பட்டது. 1956 ஆம் ஆண்டிற்குரிய அரசாங்க வருமான மூலங்களாக மேலே தந்தோம். இவற்றை 1965 ஆம் ஆண்டின் வருமான மூலங்களுடன் ஒப்பிடும் போது அரசாங்கத்தின் வருமானத்தை உயர்த்தும் உபாயங்களின் விளைவு யாது எனத் தெரிந்து கொள்ள முடியும். 1965 ஆம் ஆண்டில் விற்பனைப் புரள்வு வரி (11 வீதம்) இறக்குமதி தீர்வைகள் (30 வீதம்) ஏற்றுமதி தீர்வைகள் (12 வீதம்) வருமானவரி (16 வீதம்) அரசாங்க வர்த்தக நிறுவனங்களின் மொத்த வரவுகள் (14 வீதம்) 1965 ஆம் ஆண்டளவில் புதிய வரிகளான விற்பனை வரிகள், வர்த்தக வரிகள் அரசாங்க வருவாயின் பிரதான மூலங்களில் ஒன்றாக மாறியிருப்பதைக் காணலாம். அத்தோடு இறக்குமதி வரிவருமானம் ஏறக்குறைய இரண்டு மடங்காக அதிகரித்திருந்தது. எனினும் இப்புதிய வரிகள், ஏற்றுமதித் தீர்வைகளிலும், வருமான வரியிலும் இருந்து மொத்த வருமானத்திற்கு கிடைத்த பங்களிப்பின் வீழ்ச்சியை ஈடுசெய்ய வேண்டியனவாய் இருந்தன.

ஒட்டுமொத்தமாக நோக்குமிடத்து அரசாங்கத்தின் வருமானம் பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சிலும், முன்னேற்றத்திலும் தங்கியிருந்தது என்பதும், பொருளாதார வளர்ச்சி வீதத்தை விட அரசாங்க வருமானத்தின் வளர்ச்சி வீதம் உயர்வாக இருக்க முடியாது என்பதும் வெளிப்படை. இலங்கையின் பொருளியல் திட்டமிடலுக்குப் பொறுப்பான நிபுணர்களின் கோட்பாடுகளில் இந்த விடயம் கவனத்தில் எடுக்கப்படவில்லை.

குறுங்காலத்தில் உயர்ச்சியைக் காட்டும்வரிகள் நீண்ட காலத்தில் வரிவருமானத் தளத்தை குறுகச் செய்துவிடும். பெருந்தோட்டக்குறையில் இருந்து உச்ச அளவு தீர்வை வருமானத்தை பெற்றுயன்றதால், அத்துறை திறமை குறைந்ததாயும், உலகச் சந்தையில் போட்டியிட முடியாததாயும் ஆகியிருந்ததை உதாரணமாகக் காட்டலாம். உள்ளாட்டு துறையில் வர்த்தக தொழில் முயற்சிகளின் மீது பலவகை வரிகளை விதித்ததால், அத்துறையில் முதலீடுகளிற்கு ஊக்கம் இல்லாமல் போன தோடு தனியார் துறைத் தொழில் துறையின் வளர்ச்சி தடைப்பட்டது. அரசாங்க முதலீடுகளும், அரசாங்கம் நடத்திய தொழில் முயற்சிகளும் தனியார் துறைக்கு சிறந்த பதில்டாக முடியாது. அவை வளர்ச்சியின் இயந்திரம் என்ற வகிபங்கைப் பெற்றுமுடியாது என்பதை முன்னர் குறிப்பிட்டோம்.

சமூக நலச் செலவுகளையும், மானியங்களையும் குறைத்தல் அரசியல் ரீதியில் பாதகமானது என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்தது. அரசாங்கத்தின் வருமானக் கொள்கைகளும் தோல்வியைத் தழுவின இந்த இக்கட்டான நிலையை எதிர்நோக்கிய பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் இலகுவான ஒரு தீர்வை நாடின. பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்பதே இந்த இலகுவான தீர்வு, தொடர்ச்சியாக வரவு செலவுத்திட்டத்தில் பற்றாக்குறையை ஏற்படுத்தி அதிகரிக்கும் அரசாங்கச் செலவுகளை ஈடுசெய்யும் இந்தத் தீர்வு ஐக்கிய அமெரிக்கா உட்படப் பல நாடுகள் கையாண்டுள்ளன. 1956 ஆம் ஆண்டுமுதல் அரசாங்கத்தின் செலவுகள் நாட்டின் மொத்த தேசிய வருமானம் வளர்ச்சியடைந்த வீதத்தை விட இரண்டு மடங்கு வீதத்தில் அதிகரித்துச் சென்றது. ஓவ்வொரு வருடமும் வரவு செலவுத் திட்டப் பற்றாக்குறை மொத்தச் செலவுகளின் 25 வீதமாக இருந்து வந்தது. இதனைவிட 1956 இன் பின்னர் வரவு செலவுத் திட்டப் பற்றாக்குறைக்கான நிதியைப் பெறும் போது பணவீக்கத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய முறைகள் கையாளப்பட்டன. பணத்தை அச்சிட்டு புழக்கத்திற்கு விடும் முறைக்கூட உபயோகிக்கப்பட்டது. 1956 - 65 காலப்பகுதியில் பொதுப்படுகடன் உயர்ந்து சென்றது. 1956 இல் மொத்த தேசிய உற்பத்தி யின் 17 வீதமாக இருந்த பொதுக்கடன், 1965 இல் 47 வீதம் ஆகியது. பொதுப்படுகடன் அதிகரிப்பைவிட அந்நியச் செலாவணி இருப்பு குறைந்து செல்லுதல் மிக மோசமானதும் உடனடியானதுமான பிரச்சினையாக இருந்தது. 1966 இல் வட்டிக் கொடுப்பனவு செலவுகளின் 6 வீதம் ஆக இருந்தது. தொடர்ச்சியான பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட்டது. நீண்ட காலத்தில் இம்முறையினால் பிரச்சினைகள் ஏற்பட்டன.

நீண்டகால எல்லையில் தாக்குப்பிடிக்க முடியாமலிருத்தல் என்னும் பண்பு 1956 - 65 காலத்தின் அபிவிருத்திக் கொள்கையில் வெளிப்பட்டுத் தெரிந்தது. இவ்வத்தியாயத்தின் அடுத்த பகுதியில் நாம் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் தமது வாக்காளர்களுக்கு பலவித நன்மைகளை வழங்கி அவர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தன என்பதை விளக்குவள்ளோம். இதன் பொருள் மக்களின் தேவைகள் அனைத்தும் நிறைவு செய்யப் பட்டன என்பதல்ல. இருந்த போதும் அரசாங்கத்தின் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் அக்காலத்தின் சர்வதேச பொருளாதார மாற்றங்களுடன் இணைத்துப் பார்க்கும் பொழுது, பல தீய விளைவுகளை உண்டாக்கின என்பதைக் காணலாம். நாட்டின் அந்தியச் சொத்திருப்பு குறைவடைந்து செல்லுதல், பெருந்தோட்டத்துறை சர்வதேச சந்தையில் போட்டியிட முடியாத நிலையை அடைதல், இறக்குமதியிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழி ஸாக்கம் என்னும் கொள்கையின் தோல்வி, அரசாங்க வருமானம் தொடர்ச்சியாக வீழ்ச்சியுறுதல், உள்நாட்டுப் பொதுப்படுகடன் உயர்ந்து செல்லுதல் என்பன முக்கிய பிரச்சினைகளாகும். பண்டாரநாயக்கவின் மக்கள் ஜக்கிய முன்னணி அரசாங்கங்கள் 1965 இல் விட்டுச் சென்ற பொருளாதாரத்தின் ஒரு இயல்பு முக்கிய கவனத்திற் குரியது. நுகர்வுப் பொருட்களை மக்களுக்கு போதிய அளவில் வழங்க முடியவில்லை; சமூக நலன்களை வழங்குவதில் கட்டுப்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டன. இக்காலத்தின் பின்னர் பதவிக்கு வந்த அரசாங்கம் இந்த நிலைமையை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. பண்டாரநாயக்க அரசாங் கங்கள் பொருளாதார முகாமைத்துவத்தை ஒழுங்கமைத்து நீண்டகால நோக்கில் அபிவிருத்தியை முன்னெடுத்துச் செல்லும் ஆர்வத்தோடு பதவிக்கு வந்தன. பன்முகப்படுத்தப்பட்ட கைத்தொழில் வளர்ச்சியை கருத்தில் கொண்டிருந்தன. முன்னைய அரசாங்கங்கள் குறுங்கால நோக்கில் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை முன்வைத்து முன்னேற்றத் தைக் கொண்டு வர முயன்றன. ஆனால் நீண்ட காலத் திட்டத்துடன் பதவிக்கு வந்த பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் நீண்ட காலத்தில் தீங்கு விளை விக்கக்கூடிய கொள்கைகளை அமுல்படுத்தி அதன் விளைவு களை அறுவடை செய்யும்படி விட்டுப் போயின.

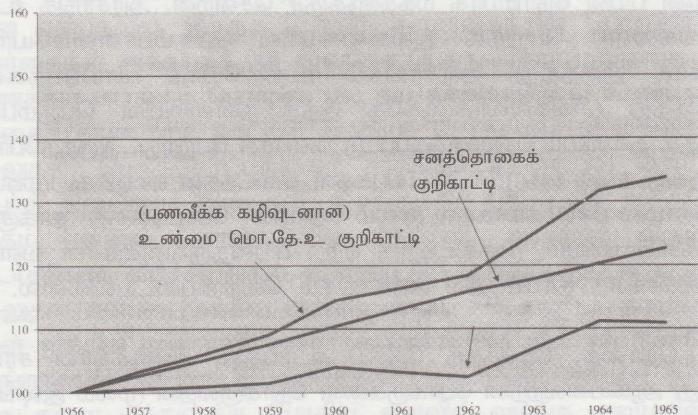
மக்களின் விருப்பங்களையும் தேவைகளையும் நிறை வேற்றுதல்

இலங்கையின் சாதாரண மக்களின் பொருளாதார இன்னல்களை நீக்குவதில் பண்டாரநாயக்க அரசாங்கள் எந்தளவு வெற்றிகண்டன?

மக்களுக்கு நன்மைகளும் கிடைத்தன, தீமைகளும் விளைந்தன. ஓட்டு மொத்தமாகப் பார்க்கும் போது நன்மைகளே அதிகம் எனலாம். மக்களுக்கு நேரடியாக சில நன்மைகளைக் கிடைக்கச் செய்தது. பெருவெற்றி என்றே கூறலாம். மருத்துவசேவை, போக்குவரத்து, உணவு விநியோகம் என்பன மானிய அடிப்படையில் வழங்கப்பட்ட போது அவற்றின் பயன் நேரடியாக மக்களுக்குச் சென்றன. அரசாங்க உத்தி யோகங்களைப் பெறுதல் இலங்கையரில் பெரும்பான்மையோரின் இலக்காக இருந்தது. அரசாங்கம் உத்தியோக வாய்ப்புக்களை அதிகரித்தது (சிங்களவர்களுக்கே இந்த நன்மையின் பெரும்பங்கு கிட்டியது). கல்வியும் பரவலாக்கப்பட்டு வளர்ச்சி பெற்றது. இருந்தபோதும் மக்களுக்கு நல்ல தொழில் வாய்ப்புக்கள் கிடைத்தன என்று கூறமுடியது. கைத்தொழில் பன்முகமாக்கல் மூலம் தொழில் போட்டிக்குத் தாக்குதல் பிடிக்கக்கூடியனவும், முதலீட்டிற்கு ஏற்ற பயன்தருவனவுமான வளரும் தொழில்களைத் தாபிப்பதில் அரசாங்கம் வெற்றியடையவில்லை.

சனத்தொகை, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி, ஆளுக்கான சராசரி உற்பத்தி ஆகியனவற்றின் போக்குகளை நோக்குவதன் மூலம் இலங்கையின் பொருளாதார அடைவு இக்காலத்தில் எவ்வாறிந்தது எனப் பார்ப்போம் (உரு 2.3 ஐப் பார்க்கவும்) ஆண்டொன்றுக்கு 2.5 வீதம் என்ற அளவில் இலங்கையின் சனத்தொகை அதிகரித்துச் சென்றது. 1965 ஆம் ஆண்டில் இது 11 மில்லியன் ஆக உயர்ந்தது. அதிகரித்துச் செல்லும் சனத்தொகையின் அரைப்பங்கினர் 20 வயதிற்கு உட்பட்டவராக இருந்தனர். இவர்கள் அடிப்படைக் கல்வியைப் பெற்றவர்களாய் இருந்தன. இவர்களது அபிலாசைகள் உயர்வாக இருந்தன. உழைப்பாளர் படைக்குள் சேர்வதற்கு இந்த இளைஞர்கள் ஆவலோடு இருந்தனர். சனத்தொகைப் பெருக்கமும், சனத்தொகை அடர்த்தி கூடிச் சென்றதும், அதிகரித்த மக்களுக்கு வேலைவாய்ப்பு வழங்கும் தேவையை உண்டாக்கியது. இது அரசாங்கத்திற்கு பெரும் சுமையாக அமைந்த போதும், ஏனைய நாடுகளில் நடந்தது போன்று இலங்கையில் நகரங் களின் சனத்தொகை அதிகரிப்பு வேகம் பெறவில்லை. இக்காலத்தில் 10,000 க்கு மேற்பட்ட சனத்தொகை கொண்ட நகரங்களில் வசித்த மக்கள், மொத்த சனத்தொகையின் 20 வீதத்தினராக இருந்தனர். இலங்கையின் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி ஒரே சீராக உயர்ந்து சென்றது. இவ்வுயர்ச்சி சனத்தொகை அதிகரிப்பு வீதத்தை விட சிறிது உயர்வாக இருந்தது. ஆளொருவருக்கான தேசிய உற்பத்தி இக்காலத்தில் 14 வீதம் மட்டுமே உயர்ந்தது. இது ஆண்டுக்கு 1 சதவீதத்திலும் சுற்றுக்கூடிய வளர்ச்சி

ஆகும். 1956 - 65 வரையான ஒன்பது ஆண்டுகளில் நாலு ஆண்டுகள் ஆளுக்கான தேசிய உற்பத்தி தேக்கமடைந்து உயராமல் இருந்தது. சில ஆண்டுகளில் வீழ்ச்சியையும் காட்டியது. அரசாங்கம் பற்றாக்குறை நிதியாக்கம் என்ற வழிமுறையைக் கையாண்ட போதும் பணவீக்கம் குறைவாகவே இருந்தது ஆச்சரியமளிப்பது.

2.3 உரு 2.3 மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியும் சனத்தொகையின் போக்கும்

இலங்கையின் கிராமப்புற ஏழைகள் பெரிய அளவில் பொருளாதார நன்மைகளைப் பெறவில்லை. கிராமப்புற விவசாயத் தொழிலாளரின் கூலிகள் உயரவில்லை. நகரத் தொழிலாளர்கள் (தீவீர தொழிற்சங்க நடவடிக்கைகள் மூலம்) கிராமப் புற விவசாயிகளின் கூலியை விட மூன்று மடங்கு கூலியினைப் பெற்றனர். பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் செயற்பாடுகளின் விளைவாக மத்தியதர வகுப்பின் நிலை பலம் பெற்றது. இவ்வாறு மத்திய தரவர்க்கம் நன்மை பெற்ற போது ஏழைகள் பாதிக்கப்பட்டனர். 1953 - 1963 கால சனத்தொகைப் புள்ளிவிபரங்கள் சில உண்மைகளைத் தெளிவுபடுத்துகின்றன. (இக்காலம் ஏறக்குறைய பண்டாரநாயக்க ஆட்சிக்காலமாகும்) இப்புள்ளிவிபரங்களின் படி இலங்கையின் வறியவர்களான அடித்தட்டில் உள்ள 20 வீதத்தினரின் வருமானம் 24 வீதத்தால் குறைந்தது. இதே காலப்பகுதியில் பணக்காரர் களில் மேல்தட்டில் உள்ள 10 வீதத்தின் வருமானம் மட்டும் 10 வீதம் குறை வடைந்தது. ஆகவே இடைத்தட்டுகளில் உள்ள மத்தியதர வர்க்கம் ஒப்பிட்டாவில் நன்மை பெற்றது தெளிவாகிறது.

வேலையின்மையும், குறைவேலையுடைமையும் ஏழைகள் மத்தியில் அதிகரித்துச் சென்றன. எனினும் இந்த அதிகரிப்பைத் துல்லியமாகக் கணக்கிட்டுக் கூறுதல் முடியாது. 1953 - 63 இடைப்பட்ட காலத்தில் 200,000 பேருக்குக் வேலை உருவாக்கப்பட்டது, வழங்கப்பட்டது என்று அரசாங்க அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. இது வேலைவாய்பின் 1 வீதத் திற்கும் குறைந்த வளர்ச்சியாகும். இவ்வளர்ச்சி உழைப்பாளர் படையின் அதிகரிப்பு வீதத்தை விடக் குறைந்தது. இந்தப் புதிய வேலை களில் ஒரு பகுதி விவசாயம், மீண்பிடி ஆகிய துறைகளில் உருவாக்கப் பட்டன. இவ்வேலைகளை இலங்கையின் இளைஞர்களான வேலை யற்றோர் வேலைகள் என்றே கருதவும் தயாராக இருக்கவில்லை. அரசாங்கத்தின் வேலை பரிவர்தனை முகவர் நிலையங்களில் வேலை யற்றோர் எனப்பதிலும் செய்தோர் தொகை இக்காலத்தில் 150,000 த்தில் இருந்து 300,000 ஆக உயர்ந்தது. இது இன்னோர் குறிகாட்டியாகும். இவ்வாறான பல பிரச்சினைகள் இருந்தபோதும், அரசாங்கத்தின் செயல் திட்டங்கள் மூலம் மக்களுக்கு கிடைத்த மானியங்களும், பிறநன்மைகளும் அவர்கள் வாழ்வுக்கு ஆதாரமாயின. இவ்வகையில் உலகின் தென் மண்டல நாடுகளுள் இலங்கை தனித்துவம் மிகக்தாகத் திகழ்ந்தது.

இலங்கையின் தனித்துவமான அம்சங்களில் மானியங்கள் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகிறது. குறிப்பாக அரிசிமானியம் கவனிப்புக்குரியது. அரிசி இலங்கை மக்களின் அடிப்படையான உணவு. நாலு இராத்தல் அரிசியை அரசாங்கம் சந்தை விலையிலும் குறைந்த விலையில் வருமானம் குறைந்தோருக்கு வாரத்திற்கு முழுமுறை வழங்கியது. அக்காலத்தில் பல நன்மைகள் நகரப்புற மக்களுக்கே கிடைத்தன. மானிய அரிசி விநியோகம் நாடுபூராவும், கிராமப்புற ஏழைகளுக்கும் கிடைப் பதாய் அமைந்தது. மக்களின் அடிப்படையான போஷாக்குத் தேவைகளை மானிய அரிசி வநியோகம் நிறைவு செய்தது. இலங்கையில் பட்டினிச்சாவு என்பது அறியாததொரு விடயம். அரிசி விநியோகம் வறிய மக்களின் வருமானத்தினை மறைமுகமாக உயர்த்துவதாகவும் இருந்தது. மானிய விலையில் பெற்ற அரிசியின் ஒரு பகுதியை சந்தையில் கூடிய விலையில் விற்று மக்கள் தமது பிறதேவைப் பொருட்களைப் பெற்றனர்.

காலப்பகுதியில் மருத்துவர்களதும், மருத்துவத் தாதிகளதும் எண்ணிக்கை சனத்தொகை அதிகரிப்பை விட இரண்டு மடங்கால் உயர்ச்சி பெற்றது. இதனைவிட நாட்டின் மரபுமுறை மருத்துவர்களான ஆயுள்வேத மருத் துவர் கள் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின்

அதரவாளர்களாய் இருந்தனர். இந்த மருத்துவமுறைக்கு அரசாங்கம் ஆதரவு கொடுத்தது. இதன் பயன்கள் எல்லாத் தரத்தினரான மக்களையும் சென்றைடந்தது. மேற் கத்திய மருத்துவமுறையோடு ஆயுள்வேத மருத்துவமுறையும் நன்மை தருவது என்பது பெரும்பாலான இலங்கையார்களின் கருத்தாகும். அரசாங்கம் இதனை கொள்கையாகவே ஏற்றுக் கொண்டு ஆயுள்வேத மருத்துவத்திற்கு நிதி உதவி வழங்கியது. ஆயுள்வேத மருத்துவம் மக்களிடம் செல்வாக்கு பெற்றிருந்ததால் பொதுத்துறை மருத்துவ சேவை யின் மீதான அமுத்தம் குறைந்தது. இலங்கையின் மருத்துவத் துறை தரமான சுகாதார சேவையை வழங்கியது. இதன் தரம் புள்ளி விபரங் களால் மட்டும் வெளிப்படுத்திக் காட்டக் கூடியதன்று.

உணவு மானியம், பொதுச் சுகாதார வசதிகளின் முன்னேற்றம் என்ற இரண்டும் இணைந்து இலங்கையின் மக்களின் ஒட்டு மொத்த சுகாதார நிலையை மேம்படுத்தின. இவை சுகாதாரச் சுட்டிகளில் வெளிப் பட்டது. உதாரணமாக தாய்மார் இறப்புவீதம் 1000 பிரசவங்களுக்கு 37 ஆகவும், சிசுமரணவீதம் 21 ஆகவும் குறைவடைந்தது. உலகின் தென் மண்டல நாடுகளின் நிலையோடு ஓப்பிடும் போதும் மேற்படி சுட்டிகள் சுகாதார நிலையில் இலங்கை மேம்பட்டிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. சில மேற்கு நாடுகளுடன் ஓப்பிடக்கூடிய தரத்திற்கு இலங்கை வளர்ச்சி பெற்றிருப்பதையும் காணலாம்.

நாடு முழுவதும் போக்குவரத்து வசதிகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டன. போக்கு வரத்து கட்டணங்களும் மானிய விலையில் அமைந்தன. இது ஏழை களிற்கு நன்மை தருவதாயிற்று. இதன் பொறுப்போக தத்தம் கிராமங்களில் வதிந்தவாறே பொழும்புக்கும் பிற நகரங்களுக்கும் சென்று தம் தேவைகளை மக்கள் பூர்த்தி செய்ய முடிந்தது. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்கள் கிராமக்களில் இருந்து நகரங்களுக்குப் பிரயாணம் செய்த தால் கிராம மக்களின் தேவைகளை நன்கு அறிந்து கொண்டு சேவை களை வழங்க முடிந்தது. இதன் பொருள் கிராமத்து மக்களுக்கு சமத் துவமான நல்ல சேவை கிடைத்தது என்பதல்ல. அரசியல் வாதிகள் கொடுத்த வாக்குறுதிகளுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் இடையில் அதிக வேறுபாடு இல்லாது இருக்க வேண்டும் என்ற கவனம் அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களுக்கு இருந்தது என்று கூறலாம்.

கல்வித்துறையில் ஏற்பட்ட முன்னேற்றம் அடுத்த முக்கியத்துவம் உடைய மாற்றமாகும். முதல்நிலைக் கல்வியும், இரண்டாம் நிலைக்

கல்வியும் கல்வி வாய்ப்புக்களை விஸ்தரித்தன. பாடசாலைகளின் எண்ணிக்கையும், ஆசிரியர் எண்ணிக்கையும் 80 வீதம் அதிகரித்தது. சுயமொழிக் கல்வியை ஐ.தே.க அரசாங்கங்கள் தொடக்கி வைத்தன. இதனை முழுமையாக நிறைவேற்றும்பணி செய்யப்பட வேண்டியிருந்தது. 1960 ஆம் ஆண்டளவில் எல்லா இரண்டாம் நிலைப் பாடசாலைகளிலும் சிங்களத் திலும் தமிழிலும் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டது. இந்த மாற்றத்தின் காரணமாக இலங்கையின் கிராமப்புற மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை பாடசாலைக்கு அனுப்பும் நிலைவந்தது. 1965 ஆம் ஆண்டில் பாடசாலை மாணவர் சேர்வு 2.5 மில்லியன் ஆக உயர்ந்து. பெருந்தோட்டத்துறையின் தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளைகள் தவிர்ந்த நாட்டின் பிற சமூகத்தவர்களின் பிள்ளைகளில் பாடசாலை செல்லாதோர் அருகியே காணப்பட்டனர்.⁹

கல்வி வாய்ப்புக்கள் அதிகரித்த போதும் இலங்கை முழுநிறைவான ஒரு பாடவிதானத்தை கல்வி முறையுள் புகுத்துவதில் வெற்றிகண்டது என்று கூறமுடியாது. இப்பிரச்சினை தீர்க்கப்படவில்லை. ஏற்றுமதி இறக்குமதி பொருளாதாரம் ஒன்றின் கைத்தொழில் துறை விரிவாக்கத்

திற்கு தேவையான திறன்கள் மிக்க இளைஞர்களையும், யுவதிகளையும் பரந்துபட்ட பாடவிதானம் தேவைப்பட்டது. வர்த்தகம், விஞ்ஞானம் ஆகிய பாடங்களைப் பயிற்றுவிப்பதற்கான நால் கள், விஞ்ஞானக் கல்விக்கான ஆய்வுகூட வசதிகள் என்பனவற்றின் நிரம்பல் குறைவடையதாக இருந்தது. இதனால் பெரும்பான்மையான மாணவர்கள் கலைப் பாடங்களையே படிப்புக்கு தேர்ந்து கொள்ளும் நிலை இருந்தது. 1964 ஆம் ஆண்டில் நாடு பூராவும் உள்ள பாடசாலை மாணவர்களின் 85 வீதத்தினர் சாதாரணதரப் பத்திர வகுப்பில் கலைப் பாடங்களையே படித்தனர். சுயமொழிக்கல்வியை அறிமுகம் செய்வது மிக இலகுவான வேலையாக விருந்தது. அடிப்படைக் கல்வியை எல்லா ருக்கும் விஸ்தரிப்பதும் இலகுவில் நிறைவேறியது. ஆனால் பாட விதானச் சீர்திருத்தமும், கல்விச் சாதனங்களை அபிவிருத்தித் தேவை களுக்கு ஏற்றதாக வடிவமைத்தலும் இலகுவில் கைகூடவில்லை.

பல்கலைக்கழக மட்டத்தில் உயர்கல்விக்கான பாடவிதானம் அறிமுகப் படுத்தப்படுவதிலும், விரிவடைந்து வரும் அறிவுப் பரப்பை உள்வாங்கக் கூடிய உயர்நிலைச் சாதனங்களை வழங்குவதிலும் பிரச்சினைகள் இருந்தன. இலங்கையின் உயர்கல்வியை வரலாற்று நோக்கில் பார்க்கும்

போது பேராதனையிலும், கொழும்பிலும் உள்ள வளாகங்களில் வழங் கப்பட்ட பல்கலைக்கழகக் கல்வி மிக உயர்தரத்தினராக இருந்தது ஆனால் இக்கல்வி சிறுதொகை மாணவர்களுக்கே கிடைத்தது. 1955 ஆம் ஆண்டில் 658 பேர் பல்கலைக் கழகத்திற்கு அமைதி பெற்றனர். அத்தோடு பல்கலைக்கழக நுழைவுக்கான போட்டி தீவிரமானதாக இருந்தது. நாட்டின் உயர்தரப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றோரே பல்கலைக்கழக நுழைவுப் பரீட்சைக்குத் தோற்றினர்.¹⁰ அவர்களுள்ளும் முன்றில் ஒரு பங்கினரே பல்கலைக்கழகத்திற்கு செல்லும் வாய்ப்பைப் பெற்றனர். பதவிக்கு வந்த மக்கள் அரசாங்கம் இந்த நிலையை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பல்கலைக்கழகப்பட்டம் சமூக அந்தஸ்து, அரசியல் அதிகாரம், பொருளியல் பாதுகாப்பு என்பனவற்றைப் பெற்றுக் கொள் வதற்கான கருவியாகும். இதனால் பல்கலைக்கழகக் கல்வியை விஸ் தரித்தல் 1956 - 65 கால அரசாங்கங்களின் முன்னுரிமைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. இருந்த போதும் இவ்விடயம் குறித்த திட்டவட்டமான செயல் திட்டங்கள் முன்வைக்கப்படவில்லை. எழுந்தமான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன.

கல்வி அமைச்சின் ஆதரவுடன் பல்கலைக்கழகக் கல்வியைப் பெறும் மாணவர் தொகை அதிகரிக்கப்பட்டது. 1955 ஆம் ஆண்டில் 2061 மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகங்களில் படித்துக் கொண்டிருந்தனர். 1965 இல் 31,350 பேர் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றனர். இத்தொகை 15 மடங்கு அதிகரிப்பு, 10 வருட காலத்தில் நிகழ்ந்ததைக் காட்டுகிறது. ஆண்டுதோறும் பல்கலைக்கழகத்திற்கு அனுமதி பெறவோரின் எண்ணிக் கையும் இக்காலத்தில் அதிகரித்தது. 1955 இல் 658 பேர் அனுமதி பெற்றனர். 1965 இல் 6359 பேர் அனுமதி பெற்றனர். இது 10 மடங்கு உயர்வாகும். இந்த அதிகரிப்பை ஈடுசெய்வதற்காக அரசாங்கங்கள் இரண்டு ‘பிரிவேனா’ பாடசாலைகளை பல்கலைக் கழகங்களாகத் தர முயர்த்தியது. அத்தோடு பேராதனையிலும், கொழும்பிலும் வசதிகளை விஸ்தரித்தது. பல்கலைக்கழக மாணவர் எண்ணிக்கை நான்கு வருடங்களில் 400 வீதம் அதிகரித்தது. சுயமொழியில் வேண்டிய பாடநூல்கள் இருக்கவில்லை. ஆங்கில நூல்களை வாசித்து அறியக்கூடிய அளவிற்கு மாணவர்களுக்கு ஆங்கில அறிவு இருக்கவில்லை. பல்கலைக்கழக ஆசிரியர்கள் சிலர் கூட ஆங்கில நூல்களை படித்து விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியவர்களாய் இருக்கவில்லை. பல்கலைக்கழக மாணவர் தொகையை உயர்த்த வேண்டும் என்ற அரசியல் கோரிக்கையை நிறைவேற்றுவது இலகுவானது. ஆனால் மாணவர்களின் கல்வியின் தரத்தை உயர்த்துவது

எளிதான் காரியமல்ல என்பதை மாணவர்கள் புரிந்து கொண்டனர். பல்கலைக்கழகக் கல்வி என்பது விரிவுரைக் குறிப்புக்களை எழுதிக் கொள்வது என்றாயிற்று. இவ் விரிவுரைகளும் புதிய விரிவுரையாளர்களால் வழங்கப்பட்டவை. தாம் மாணவர்களாக இருந்தபோது எழுதிய குறிப்புக்களை தமது மாணவர்களுக்கு அரைகுறை அறிவோடு ஒப்புவித்தனர்.

பல்கலைக்கழகங்கள் மாணவர்களின் உணர்வுநிலையை உருவாக்குவதில் பெரும்பங்கு ஆற்றத் தொடங்கின. குறிப்பாக பல்கலைக்கழகம் சென்ற கிராமத்து மாணவர்களின் உணர்வுநிலை மாறியது. அவர்கள் இலங்கையின் அரசியல், சமூக, பொருளாதார நிறுவனங்களில் உள்ள குறைகள் பற்றிய உணர்வைப் பெற்றனர். அவர்கள் தமக்கிடையே முடிவில்லாத அரசியல் உரையாடல்களில் ஈடுபட்டனர். அதில் லட்சிய வாதமும், இருக்கும் நிலைமை பற்றிய அதிருப்தியும் வெளிப்பட்டன. அவர்கள் இருக்கும் சமூகமுறைமையை எப்படி மாற்றலாம் என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்தனர். பல இளம் விரிவுரையாளர்கள் மாணவர்களின் கருத்துக்களை ஒத்த கருத்து உடையவர்களாவர். முதுநிலை விரிவுரையாளர்களும் சிலர் இவ்வாறான சிந்தனையுடையவர்களே. இந்த மாணவர்கள் தமது கல்வியை முடித்ததும் பட்டங்களுடன் வெளியே சென்றனர். அப்போது அவர்களுக்கு ஒரு உண்மை தெரிந்தது. பல்கலைக்கழகப் பட்டம், குறிப்பாக கலைத்துறைப்பட்டம் வேலையொன்றைப் பெறுவதற்கான உத்தரவாதம் எதனையும் வழங்கமாட்டாது.

3. புதிய யுகத்தின் அரசியல்

‘பிரதம மந்திரியின் படுகொலைக்குப் பிற்பட்ட காலப் பகுதியில் அரசியல் கொந்தளிப்பு நிலவியது. ஆனால் கட்சியில் தற்காலிக சிதைவு ஏற்பட்டது. இராணுவச் சதிப்புரத்சி முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது. அரசியல் யாப்புப் படியான மக்களின் சுதந்திரங்கள் இடைக்கிடை தடைப்படுத்தப் பட்டன. பத்திரிகைகளுக்கு வாய்ப்புட்டுப் போடப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகள் தொல்லைகளுக்குள்ளாயின. இனங்களுக்கிடையே ஆழமான பிளவுகள் தோன்றின. இத்தனை பிரச்சினைகளுக்கும் மத்தியில் இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் பொதுமக்களின் பரவலான ஆதரவுடன் தொடர்ந்து செயற்பட்டன.

அரசியல் மனப்பாங்குகள், அடையாளங்கள் நிறுவனங்கள்

1956 ஆண்டுத் தேர்தலுக்கு முன்னர் இலங்கையின் வெகுஜனங்கள் அரசியல் நிகழ்வுகளையும் போக்குகளையும் தீர்மானிக்கும் சக்தி தமக்கு உள்ளதென்பதை உணரவில்லை. அக்கால இலங்கையின் சமூகம் பற்றி ஆராய்ந்த மார்சல் சிங்கர் என்பவர் மக்கள் அதிகாரத்தின் முன்னால் பயபக்தியுடன் கீழ்ப்படிந்தனர் என்று மிகச் சரியாகவே கூறியிருக்கிறார். “ஒரு சாதி, அல்லது ஒரு வகுப்பு, அல்லது ஒரு தனிநபர் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருந்தால் அது இயல்பானதொரு விடயமாகவே கருதப்படும். சமூகம் எப்போதும் அதிகார வரன்முறைக்கு உட்பட்டது. ஒரு தனி நபராலோ அல்லது ஒரு குழுவாலோ இந்த நிலைமையை மாற்றிவிட முடியாது” என்று அவர் எழுதியிருக்கிறார்.

அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து போகும் இயல்பு இலங்கை மக்களிடம் இருந்ததென்பதும் அவர்கள் இவ்வகையில் பிற மரபுவழிச் சமூகங்களை ஒத்திருந்தனர் என்பதும் உண்மையே. ஆயினும் இலங்கையில் எழுத்தறிவு உயர்நிலையில் இருந்தது.

வெகுஜன ஊடகங்கள், தொடர்பாடல் சாதனங்கள் வளர்ச்சி பெற்றிருந்தன. இதனால் எஸ்.டபிள்யூ ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க, சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க போன்ற கவர்ச்சி மிக்க தலைவர்களின் பேச்சுக்களால் அவர்கள் கவரப்பட்டனர். 1964 ஆம் ஆண்டில் நடத்தப்பட்ட ஒரு மதிப் பீட்டின்படி இலங்கையின் 25 வீத மக்கள் பத்திரிகைகளை ஒழுங்காகப்

படிப்பவர்களாகவும், ரேடியோவை கேட்பவர்களாகவும் இருந்தனர் என்று கூறப்பட்டது. குறிப்பாக நகரம் சார்ந்த மக்கள் தொடர்பாடல் சாதனங்களின் செல்வாக்கக்கு உட்பட்டவர்களாய் இருந்தனர். தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் மட்டும் ஓரளவு விதிவிலக்கானவர்களாய் இருந்தனர். 1964 இல் இலங்கையில் நான்கு தினசரிப் பத்திரிகைகள் சராசரி 50,000 விற்பனையைக் கொண்டனவாய் இருந்தன. மூன்று வாரப் பத்திரிகைகள் 100,000 ற்கு மேற்பட்ட பிரதிகள் விற்பனையாயின. இவற்றைவிட வேறு 6 தினசரிகள் கணிசமான தொகை வாசகர்களைக் கொண்டனவாய் இருந்தன. இவற்றை விட வேறு நான்கு வாரப்பத்திரிகைகளும் பிரபலமானவையாக இருந்தன. இப்பத்திரிகைகளிலும் பிறவெளியீடுகளிலும் அரசியல் நிகழ்வுகள் பற்றிச் செய்தி அறிக்கைகள் வெளிவந்தன. பத்திரிகைகளில் அரசியல் பக்கச் சார்பு இருந்தது..

மரபு வழிச் சிங்கள தேசிய வாதத்தை பயன்படுத்தி பண்டாரநாயக்கவும் அவரது ஆதரவாளர்களும் பெரும்பான்மைச் சிங்களச் சமூகத்தை பலம்மிக்க ஒரு சக்தியாக மாற்றினர். அவர்கள் டி.எஸ். சேனநாயக்கவின் மதச்சார்பற்ற, பல்லினச்சமுகம் என்ற மாதிரியை நிராகரித்தனர். மக்கள் வாத (பொப்பியலிச) இனத்துவம் சார் மாதிரியை அவர்கள் மக்களின் நலன்களுக்கு ஏற்றது எனக் கருதினர். இந்த மாதிரிச் சமூகத்தை உருவாக்க பாரானுமன்ற ஐனநாயக நிறுவனங்களை உபயோகித்தனர் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி கிராமப்புறங்களின் வாக்காளர்களதும், தாழ்த்தப்பட்ட சாதிகளதும் ஆதரவை பெற்றிருந்தது. பண்டாரநாயக்க கொண்டுவந்த தேர்தல் முறையின் திருத்தச் சட்டங்கள் இம் மக்களை தேர்தலில் அக்கறையோடு பங்குபற்றுவதற்கு உதவின. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சிக் காலத்தில் இவர்கள் தேர்தல்களின் போது சுதந்திரமாகப் பங்கு பற்ற முடியவில்லை. 1965 ஆம் ஆண்டில் டட்டி சேனநாயக்க பிரதமராக ஆகிய போது அவரது கட்சி உட்பட நாட்டின் எல்லா அரசியல் கட்சிகளும், பிரிவினரும் சிங்கள - பெளத்த தேசிய வாதத்தை ஏற்றுக் கொண்டு விட்டனர். தமிழர்கள் மட்டுமே இதனின்றும் விலகி நின்ற பிரிவினராவர்.

எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் சிங்கள பெளத்த தேசிய வாதத்தின் கோழங்களை அரசியல் மேடைகளில் முன்வைக்கத் தொடங்கியதும் அதன் வாக்குகளைக் கவரும் சக்தி குறையத் தொடங்கியது. இக்காரணத்தினால் வாக்குகளைக் கவருவதில் வேறு பல விடயங்களும் முக்கியம் பெறலாயின. வேட்பாளர்களின் ஆளுமை, அவர்களின் குடும்ப

பின்னனி, என்பனவும் முக்கியம் பெற்றன. இதனை விடக் கட்சிகளின்¹ ஒழுங்கமைப்பு, அவை வாக்காளர்களுக்கு வழங்கக்கூடிய பொருளாதார வாய்ப்புக்கள், நன்மைகள் என்பனவும் வாக்காளரைக் கவரும் விடயங்களாயின. 1962 இல் ஒரு சதிப்புரட்சி முயற்சி இடம் பெற்றதேனும் இலங்கையில் தேர்தல் முறையிலும் பாராளுமன்ற ஜனநாயகத்திலும் நம்பிக்கை இருந்து வந்தது. பிரதான கட்சிகள் தேர்தல் முறையின் விதிமுறைகளை மீறும் செயல்களில் ஈடுபடவில்லை. 1960 ஏப்பிரல், 1960 யூலை, 1965 மார்ச் ஆகிய முன்று தேர்தல்களும் அமைதியான முறையில் நடந்து சுமுகமான முறையில் அரசியல் அதிகாரம் கைமாறுவதற்கு வழிவகுத்தன.

‘எங்கள் அரசாங்கம்’ என்ற உணர்வை மக்களிடம் ஏற்படுத்திய பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்கள் புதிய ஒரு அடையாள உணர்வை உருவாக்கின எனலாம். இந்த உணர்வு மரபு வழியிலான அதிகாரத்தின் முன் பணிந்து போதலுக்கு மாறானது. சிங்களப் பெரும்பான்மையினரைச் சக்திமிக்கவர்களாக்கியது. இருந்தபோதும் 1956 - 65 அரசாங்க காலம் மரபுச் சமூகத்தின் பணிந்து போதல் என்ற பின்னோக்கிய அம்சம் ஒன்றையும் உள்வாங்கிக் கொண்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி இன்று வரை தனிநபர்களின் ஆளுமையைச் சுற்றிக் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு கட்சியாகவே இருந்து வந்துள்ளது. மரபு வழி அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து போதல் என்னும் அம்சம் அதன் தலைமைத்துவத்திலும் அரசியல் ஒழுங்கமைப்பிலும், அணிரட்டவிலும் மையமானதாக இருந்து வந்தது.

சீறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி

எஸ்.பி.எஸ். ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க தனது கட்சி ‘மத்திம பாதையை’ வழிகாட்டும் தத்துவமாக தேர்ந்து கொண்டது என்று கூறினார். புத்த சமயத்தின் சமயத்தத்துவம் மத்திய பாதை ஆகும். அத்தோடு ஐக்கிய தேசிய கட்சியின் முதலாளித்துவச் சார்புத் தத்துவத்திற்கும் மார்க்சீய தீவிர வாதத்திற்கும் இடைப்பட்டதான ஜனநாயக சோஷலிசமும் ஒரு மத்திம பாதை ஆகும். இந்த இரண்டையும் எஸ்.பி.எஸ். ஆர்.டி இணைப் பதான ஒரு கருத்தை வெளிப்படுத்தினார். இருந்தபோதும் அவரது சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி முரண்பட்ட அம்சங்களின் சேர்க்கையான ஒரு அபத்தம் ஆகும். இலங்கையின் பழமைவாத, நிலங்கைமையாளர் குடும்பங்களின் பிரதிநிதிகளையும்,² கிராமப்புற குடியான் விவசாயி களையும், சிங்கள - பெளத்தப் பழமைவாதிகளையும், மார்க்சியத் தீவிரவாதிகளையும் ஒன்று சேர்த்து கூட்டனிதான் இச் சிறிலங்கா சுதந்திரக்

கட்சி. மார்க்சிய தீவிரவாதிகள் அரசியல் அதிகாரத்தைக் பெறவும் அதன் மூலம் பொருளாதாரக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கவும் விருப்பம் கொண்டவர்களாய் சிங்கள தேசியவாதத்துடன் ஒத்துப்போகத் தயாராகினர். எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி பண்டார நாயக்க தன் கட்சிக்குள் இருந்த பிரிவினைக் குழுக்களிற்கு இடையிலான சச்சரவுகளைச் சமரசம் செய்து வைக்க முயற்சித்தார் என்பதை முன்னர் குறிப்பிட்டோம். பண்டாரநாயக்க உயிருடன் இருந்திருந்தால் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அவர் தலைமையில் போட்டியிட்டு 1960 அல்லது 1961 இல் தேர்தலில் வெற்றி பெற்றிருக்கும் என்ற கருத்தை பெரும்பாலான ஆய்வாளர்கள் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள்.

1960 ஏப்ரில் தேர்தலில் திருமதி பண்டார நாயக்க சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சிக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தார். பின்னர் 1960 யூலையில் அதற்கு பெரும் வெற்றியை ஈட்டிக்கொடுத்தார். இவை திருமதி பண்டார நாயக்கவின் தனிப்பட்ட ஆளுமைக்கு கிடைத்த வெற்றியே. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் அரசியல் எதிர்காலமும் தலைவிதியும் திருமதி பண்டாரநாயக்க என்ற தனிப்பட்ட பின்னிப் பிணைந்துள்ளது என்பதை சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தலைவர்களும் உணர்ந்து கொண்டனர். திருமதி பண்டாரநாயக்க அதிகார முறையன தலைமத்துவத்தைக் கடைப்பிடித்தார். அவர் வைத்ததே சட்டம் என்ற நிலை இருந்தது. அவரது நெருங்கிய நம்பிக்கைக்குரிய உறவினர்களும் அவரைச் சூழ்ந்து நின்று செல்வாக்குச் செலுத்தினர். ஆகலால் திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் செல்வாக்கு தான் முக்கியம். அது தனிப்பட்டது. எந்தக் கொள்கையுடனும் பிணைப்புண்டு இருப்பதனால் அவர் செல்வாக்கு உடையவராகவில்லை. இதனால் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் அனுபவம் மிக்க தலைவர்களே எதிர்ப் பேச்சுப் பேச முடியாத நிலை இருந்தது. கட்சியின் கீழ்மட்டத் தலைவர்கள் நிலை பற்றி சொல்லத் தேவையில்லை. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் தீவிர பழையவாதிகளும் அதிகாரத்தைத் தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக மார்க்சியக் கட்சிகளுடன் ஒத்துழைக்கத் தயாராகினர். இலங்கை மக்களின் வாழ்வில் தாக்கத்தை கொண்டு வரக்கூடிய சோஷலிசப் பொருளாதாரக் கொள்கைகளில் அவர்களுக்கு அக்கறை இருக்கவில்லை. அவை பற்றி எதிர்ப்பைக் காட்டாது மௌனம் காத்தனர்.

திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் தனிப்பட்ட செல்வாக்கு ஓங்கியிருந்தது. பாராளுமன்றத்தின் மீது அவர் கட்டுப்பாட்டை வைத்திருந்தார். இருந்த

போதும் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி பலமான ஒழுங்கமைப்பு உடைய கட்சியாக ஒருபோதும் விளங்கியதில்லை. அதனை ஒரு பெரும்பான்மை கட்சியென்று கூறுதலும் இயலாது. குடும்ப ஆதிக்கம் கட்சியில் நிலவியது. இதனால் திறமைமிக்க இளம் தலைவர்கள் கட்சிக்குள் சேர்ந்து கொள்வதற்கு வழி இருக்கவில்லை. இவ்வாறான திறமைமிக்க இளம் தலைவர்கள் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி மறுசீரமைக்கப்பட்டுப் புத்துயிர் பெற்ற போது அதன் தூண்கள் ஆயினர். திருமதி பண்டார நாயக்க தேர்தல்களில் வெல்லுதும் ஆட்சியிதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவது அவருக்கு தனிப்பட்ட முறையில் மக்களிடம் இருந்த செல்வாக்கோடு இன்னொரு விடயமும் காரணமாகவிருந்தது. அவர் அரசியல் கூட்டணிகளையும் தேர்தலில் போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தங்களையும் செய்து கொள்வார். அவருக்கு அசௌகரியத்தை உண்டாக்கும் வகையில் தமிழர் தரப்போடு கூட உடன்பாடுகள் செய்து கொள்ளும் தேவையும் ஏற்பட்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் கூட்டணியில் யாவரும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொது விடயங்கள் என்று சொல்வதற்கு எதுவும் இல்லாத நிலையில் கூட்டணி யைக் கொண்டு நடத்துவது பெரும் சிரமமான பணியாக இருந்தது. பொருளாரக் கொள்கைகளின் தோல்வி, பத்திரிகைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆலோசனைக்கு எதிர்ப்பு, தனிப்பட்ட குரோதங்கள் ஆகியன 1964 இல் பண்டாரநாயக்க அரசின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாயிற்று. பாரானு மன்றத்தில் கொண்டு வந்த நம்பிக்கையில்லாத தீர்மான வாக்கெடுப்பின் போது அரசாங்கம் தோல்வியற்றதால் 1965 இல் பொதுத் தேர்தல் நடைபெற்றது.

1956 இல் பெளத்த பிக்குகள் பண்டாரநாயக்கவிற்கு ஆதரவு கொடுத்தனர். பெளத்தசமய நிறுவனங்களும் ஆதரவளித்தன. பெளத்த பிக்குகளின் செல்வாக்கு பின்னர் சரிந்தது. ஆனால் பெளத்த சமயிகளும், தலைவர்களும் தீர்மான சக்திகளாக விளங்கினர். திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் அரசில் பெளத்தம் உயர்ந்த இடத்தைப் பெறுவதற்கு இவர்கள் காரணமாயிற்றனர். பெளத்த சமயத்திற்கு ஒரு அரசியல் வகிபாகம் கிடைத்தது. அரசாங்க அதிகாரிகளாக இருந்தவர்களும், கொழும்பை மையமாகக் கொண்டவர்களும், கைத்தொழில்துறை அதிபர்களும் சேர்ந்த செல்வாக்கு மிக்க அமுக்கக்குழு ஒன்று பெளத்த ‘ஜாதிகபலவேகய’ (பெளத்த தேசிய சக்தி) என்ற பெயரில் இயங்கக் கொடுத்தனர். இந்த இயக்கம் சிங்கள மொழிக்கும் பெளத்தத்திற்கும் இழைக்கப்பட்ட ‘வரலாற்றுக் குறைகளுக்கு’ நிவாரணம் தேடுவதை இலக்காகக் கொண்டது. 1962 ஆம் ஆண்டின் இராணுவச் சதியின்

தோல்வி இந்த இயக்கத்தைப் பலப்படுத்தியது. இந்த இயக்கம் அரசாங்கத் தின் கல்விச் சீர்திருத்தத்திற்கு ஆதரவு வழங்கியது. கொழும்பு நகரின் ரோமன் கத்தோலிக்கர்களான ஆங்கிலம் பேசும் உயர் குழுவின் அரசியல் செல்வாக்கைக் குறைப்பதற்கு இவ்வியக்கம் காரணமாயிற்று. 1965 ஆம் ஆண்டை அண்மிக்கும் போது இந்த இயக்கத்தின் செல்வாக்குக் குறையத் தொடங்கியது. இயக்கத்தின் இலக்குகள் அடையப்பெற்றதும், ஜக்கிய தேசியக்கட்சி, சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி என்ற இரு கட்சிகளும் இயக்கத்தின் கருத்துக்களை ஆதரித்ததும் இதன் செயற்பாடுகள் முடிவுக்கு வந்ததற்கு காரணமாகும்.

மார்க்சியக் கட்சிகள்

ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் முக்கிய எதிரியாக சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி பரிணாமம் பெற்றதை முன்னர் எடுத்துக் கூறினோம். இதற்குப் பிரதான காரணம் பல கிளைகளாகப் பிளவுபட்ட இடதுசாரிக்கட்சிகள் மக்களின் நம்பிக்கையைப் பெற்ற தவறியதே ஆகும்.

இடதுசாரித் தலைவர்கள் ஆங்கிலம் கற்றவர்கள்; கொழும்பை மையாகக் கொண்டிருந்தவர்கள். கிராமப்புறங்களின் வறியவர்களான பொத்த சிங்கள மக்களுடன் பிணைப்புக்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ள இவர்களால் இயலவில்லை. இவர்களிடம் வர்க்க பேதமற்ற சமூகம் பற்றிய கற்பனை இருந்தது. தொழிலாளர்களதும் விவசாயிகளதும் ஆட்சியை அமைக்க வேண்டும் என்று இவர்கள் கனவு கண்டனர். பிரித்தானிய பல்கலைக்கழகங்களில் படித்த போது, நூல்கள் மூலமாகவும் விவாதங்கள் மூலமாகவும் தம் சிந்தனையையை வளர்த்துக் கொண்ட இவர்கள் இலங்கையின் யதார்த்த நிலையுடன் தொடர்பு அற்றவர்களாக இருந்தனர். உட்பிளவுகளும் சண்டைகளும் இவர்களை மேலும் பலவீன முறச் செய்தன. இச் சண்டைகளால் குழப்பமடைந்த இவர்களது ஆதரவாளர்கள் அந்தியப்பட்டவர்களாய் ஆகினர். தமது உண்மையான எதிரிகள் தமக்குப் போட்டியாக உள்ள பிற இடதுசாரிகளே என்றும் ஜக்கிய தேசியக் கட்சியோ அல்லது சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியோ அல்ல என்றும், இவர்கள் எண்ணத் தலைப்பட்டனர்.

பண்டாரநாயக்க அரசாங்க ஆட்சியின் கீழ் மார்க்சியக் கட்சிகள் விளிம்பு நிலைக்கு ஒதுக்கப்பட்டனர் என்று சிலர் வாதிப்பதுண்டு. இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் மார்க்சியத் தலைவர்கள் முக்கிய செல்வாக்கைச் செலுத்தினர். அவர்களது கொள்கைகள் பொருளாதார

முக்கியத்துவம் உடையன. இந்த உண்மையை மேற்கூறிய வாதம் கருத்தில் கொள்வதில்லை. இடதுசாரிகள் அதிகாரத்தைப் பிடிப்பதற்காக சிறுபான்மையினர் உரிமைகள் பற்றிப் பேசாது விட்டனர்; சிறுபான்மையினரைக் கைவிட்டனர். சிறுபான்மை உரிமைகள், மொழிக்கொள்கை, சமயம் ஆகியன பற்றி 1940 க் களிலும் 1950 க் களிலும் அவர்கள் கூறியவற்றிற்கு மாறாக நடந்து கொண்டனர். ஜக்கிய தேசியக் கட்சியைக் தோற்கடித்தல், பண்டார நாயக்கவின் ஜனநாயக சோஷலிசம் என்ற தெளிவற்ற திட்டத்தை அமுல் செய்தல் என்ற இரண்டு விடயங்களுக்கு மாக தமது முன்னைய கொள்கைகளைக் கைவிட்டனர். ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் இடையே இனப்பிரச்சினை தொடர்பாக கருத்து வேறுபாடுகள் மறைந்தன. இரண்டு கட்சிகளும் ஒரே கருத்தையே கூறின. தமிழர்கள் விரக்தியற்றவர்களாய் விலகி நின்றனர். மிதவாத மார்க்சியத் தலைவர்கள் இப்பின்னணியில் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியுடன் கூட்டுச்சேர்வதன் நன்மைகளை உணர்ந்தனர். தமக்கிருந்த வாக்குக் பலத்தையும், தொழிற்சங்கப் பலத்தையும் உபயோகித்து அமைச்சரவைப் பதவிகளைப் பெறவும் பொருளாதாரக் கொள்கையைத் தீர்மானிக்கவும் சந்தர்ப்பத்தைப் பெற்றனர். சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் பழையவாதிகளான முக்கியஸ்தர்கள் பலர் பொருளாதாரக் கொள்கை விடயத்தில் அக்கறையற்றவர்களாய் இருந்தனர்.

எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க போன்ற கவர்ச்சிமிக்க, மக்கள் வாதத் தலைவர்கள் அரசியல் அரங்கில் தோன்றியதும் அரசியல் போட்டிக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் எதிர்க்கட்சிகள் அரசியலில் இருந்து ஒதுங்குவதும், மறைவதும் உண்டு. இவ்வாறாக பல அபிவிருத்தி யடைந்து வரும் நாடுகளில் எதிர்க்கட்சிகள் பலமிழுந்து அழிவைத் தழுவின. இலங்கையில் இவ்வாறு நிகழவில்லை. 1956 தோல்வியில் இருந்து மீண்ட ஜக்கிய தேசியக்கட்சி 1960 இலும் 1965 இலும் கணிசமான அளவில் முன்னேறியது. பின்னர் 1977 இல் அதற்கு மிகப்பெரும் வெற்றி கிடைத்தது. ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் மீண்டெழும் ஆற்றல் இலங்கையில் ஜனநாயக நிறுவனங்களைப் பாதுகாக்க உதவியது. அக்கட்சியால் தாக்குப்பிடிக்க முடிந்தது. காரணம் கட்சியின் உயர் தலைவர்கள் தோல்விகளில் இருந்து படிப்பினைகளைக் கற்றனர். கருத்தியல் ரீதியில் நெகிழிச்சியுடையவர்களாய் இருந்தனர். தனிநபர் ஆளுமைகளுக்கு முதன்மை கொடுத்து, நிறுவன அமைப்புக்களைக் கட்டமைத்தனர். கட்சிக்குப் புதியவர்களைச் சேர்த்துப் புது இரத்தம்

பாய்ச்சினர். கட்சிக்கு புத்துயிர் அளித்தவர்களில் அரசியல் சாணக்கியம் மிக்கவரான யே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன முதன்மையானவர். அவரது வாழ்க்கை வரலாற்றாசிரியர் கூறியிருப்பது போல் ‘யே.ஆர்.ஜெயவர்த்தன ஆர்.ஏ.பட்லின் கூற்றொன்றை ஏற்று அதன்படி செயற்பட்டார் எனலாம்.’ கட்சி அரசியலிற்கு முதன்மையான குறிக்கோள் அதிகாரம். அரசியலிற்கு அது மிக மிக அவசியமானது. யே.ஆர் அதிகாரத்தைக் குறியாகக் கொண்டு செயற்பட்டவர்.

1956 இன் தேர்தல் தோல்வியை அடுத்து ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர்கள் ஒரு விசேட குழுவை நியமித்தனர். இக்குழு கட்சியின் தோல்விக்கான காரணங்களை ஆராய்ந்து சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளைச் சிபார்சு செய்தது. கட்சியின் கொள்கைப் பிரகடனம் மக்களின் அபிலாசை களைப் பிரதிபலிப்பதாய் இருக்கவில்லை என்பதைக் குழு சுட்டிக் காட்டியது. அடுத்து கட்சியின் தலைமைத்துவத்திற்கும் மக்களுக்கும் இடையில் பெரிய இடைவெளி இருந்தது இதற்குத் காரணம் கட்சியின் நிறுவன அமைப்பின் குறைபாடு தான் என்று கூறியது. கட்சியின் கீழ்மட்டத் துடன் தலைமைக்குத் தொடர்பு விட்டுப் போனதும் காரணம் என்று குறிப்பிட்டது. ஐ.தே.கட்சி இறுக்கமான கட்டமைப்புடைய கட்சியாக மாற்றப்பட வேண்டும். டி.எஸ் சேனநாயக்க சில முக்கியஸ்தர்களின் நெகிழிச்சியான கூட்டணி என்ற வகையிலேயே கட்சியின் தாபன ஒழுங்கை உருவாக்கினார், தேர்தல்களில் வெற்றி பெறுவதற்கு அது உதவாது என்றும் குழு கூறியது.

1960 இல் மீண்டும் உயிர்த்தெழுந்த சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்ற சம்பவமானது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் யே.ஆர் ஜெயவர்த்தனவைச் செயல்படத் தூண்டியது. கட்சியைப் புனரமைக்க வேண்டும் என்று அவர் டட்டி சேனநாயக்கவைக் கேட்டுக் கொண்டார். டட்டி இவ்விடயத்தில் அதிக நாட்டம் அற்றவராகவே இருந்தார். மீண்டும் ஒரு குழு அமைக்கப்பட்டது. கட்சித் தலைவர்கள் தேர்தலுக்குப் பிந்திய நிலைமையை ஆராய்ந்தனர் இக்குழுவின் தலைவராக யே.ஆர். ஜெயவர்த்தன செயற்பட்டார். 1956 இல் குழு கூறிய பல விடயங்களை இக்குழுவும் மீண்டும் வற்புறுத்தியது. குழுவின் சிபார்சுகள் இந்தத் தடவை அக்கறையோடு அமுல்படுத்த வேண்டும் என்ற முனைப்பும் காணப்பட்டது. கட்சித்தலைவர்கள் இதுவரை காட்டி வந்த மேட்டிமைத் தனத்தைக் கைவிடவேண்டும். கட்சி சாதாரண மக்களை அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சிங்கள மொழி மூலம் படித்தவர்கள், தேசிய

உடையை அணிபவர்கள் ஆகியோரைக் கட்சி கவர்ந்திழுக்க வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் படிமம் மாறவேண்டும் என்று குழு வாதிட்டது. நாடு முழுதும் கட்சிக் கிளைகள் அமைக்கப்பட வேண்டும், தீவிர பிரச்சார நடவடிக்கைகளை முன்னெடுக்க வேண்டும், கட்சியின் நிதிநிலையை மேம்படுத்த வேண்டும் என்ற திட்டங்களையும் முன்வைத்தது. 1961 இல் கட்சியின் 12 வது மாநாடு நடைபெற்ற போது கட்சிக்குப் புதிய யாப்பு ஒன்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது. குழு செய்த ஆலோசனைகள் பலவும் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தாபன அமைப்பில் பல முன்னேற்றங்களைச் செய்தது. பலம் மிக்க தலைவர்கள் பலர் கட்சியில் புதிதாகச் சேர்ந்து கொண்டனர். குறிப்பாக சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் இருந்து விலகிய பலர் சேர்ந்து கொண்டனர். இவர்களில் ஐ.எம்.ஆர்.இரியகொல்ல ஒருவராவர். இவர் பெளத்த சமயிகள் மத்தியில் செல்வாக்கும் இறுக்க மான தொடர்பும் உள்ளவர். சிங்களமொழியில் நன்கு சொற்பொழிவு ஆற்றும் வல்லமை உடையவர். இன்னொருவர் ஆர்.பிரேமதாச். இவரும் கவர்ச்சி மிக்க பேச்சாளர். 1949 இல் தொழில் கட்சியில் உறுப்பினராக இருந்து பின்னர் ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு வந்து சேர்ந்தவர். கட்சியின் கீழ்த்தடில் இருந்து படிப்படியாக மேலே உயர்ந்தார். நில உடைமை யாளர்களான கொய்கம சாதியைச் சேராத பிரேமதாச், ஐ.தே.கட்சியின் உயர்நிலைக்கு வந்தமை அக்கட்சியின் கதவுகள் சாதாரண மக்களுக்கு திறக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும், கட்சிக்குள் புதிய இரத்தம் பாய்ச்சப் பட்டுள்ளது என்பதையும் எடுத்துக் காட்டியது.

சமஷ்டிக் கட்சி

எல்.பி.என்டி.ஆர்.டி.பண்டார நாயக்க அரசியல் அரங்கிற்கு வெற்றி யுடன் வந்ததும், அவர் உத்தியோக மொழிச் சட்டத்தை இயற்றியதும், தமிழர்களின் அரசியலில் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. ஐ.ஐ.து து பொன்னம்பலத்தின் தமிழ்க்காங்கிரஸ் சிங்கள அரசியல் தலைவர்களோடு ஒத்துழைக்கும் போக்கை கடைப்பிடித்தது. இக்கொள்கையை நிராகரித்து எஸ்.ஜே.வி செல்வநாயகத்தின் சமஷ்டிக் கட்சியின் கீழ் தமிழ்மக்கள் ஒன்றுபட்டனர். அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளுக்கு பலமான எதிர்ப்பைக் காட்டுவதற்குத் தமிழ் மக்கள் சமஷ்டிக் கட்சியைத் தேர்ந்து கொண்டனர்.

சிங்கள அரசியல் வாதிகள் சமஷ்டிக் கட்சியை தீவிரவாதக் கட்சியாகச் சித்திரித்தனர்; சிங்கள மக்களும் பெரும்பான்மையினர் அவ்விதமே

கருதினர். அரசியல் விஞ்ஞானி ஏ.ஜே.வில்சன், சமஷ்டிக் கட்சியை மத்திய தர வகுப்பின் கட்சி என்றும், தனது இலக்குகளை சமாதான வழிகளின் மூலம் பெறுவதை நோக்கமாகக் கொண்டது என்றும் கூறுகிறார். அரசியலமைப்புக்கு உட்பட்ட வழிகளில் செயற்படும் நோக்கமுடையது என்றும் கூறுகிறார். வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் கூட சமஷ்டிக்கட்சி நல்ல தாபன அமைப்பைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் வாக்குகளைக் கவரக்கூடிய போட்டியாளர் இல்லாதது சமஷ்டிக்கட்சி தாபன அமைப்பில் கவனம் செலுத்தாததற்கு காரணமாக இருக்கலாம்.

சமஷ்டிக்கட்சி தேர்தலில் வேட்பாளர்களாக உள்ளுரில் செல்வாக்கையும், தொடர்பு வலைப்பின்னலையும் கொண்டுள்ள முக்கிய நபர்களை தெரிவு செய்தது. இந்த வேட்பாளர்கள் இந்துக்களாயும், பழையவாதி களாயும், வேளாள சாதியினராயும் இருந்தனர். இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தின் இறுக்கமான வர்க்க அமைப்பை ஆதரித்த பழையவாதிகளாவர். ஐக்கிய தேசியக் கட்சி போன்ற கட்சி வலையமைப்பைச் சமஷ்டிக்கட்சி கொண்டிருக்கவில்லை. திறமை மிகுந்த இளைஞர்களை கட்சிக்குள் சேர்த்துக் கொள்ளும் செயற்திட்டம் கட்சியில் இருக்கவில்லை. ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பிரேமதாச போன்றோ அல்லது விடுதலைப்புலிகள் தலைவர் பிரபாகரன் போன்ற இளந்தலை முறைத் தலைவர்களை இருந்து உள்ளீர்த்துக் கொள்ளவில்லை.

“தமிழர்களின் மரபுவழித்தாயகம்” என்ற தீவிரவாதக் கோஷமும், தென்னிந்திய மாநிலமான தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களும் பிரிவினைக்கோரிக்கை பற்றிய அச்சத்தைச் சிங்கள மக்களிடம் ஏற்படுத் தியது. சமஷ்டிக்கட்சி சிறந்த தாபன அமைப்பைக் கொண்டிருக்க வில்லை. அது சமாதான வழிகளிலேயே செயற்பட்டது. இருந்தபோதும் மேற்குறித்த அச்சம் சிங்கள மக்களிடம் இருந்தது. சமஷ்டிக் கட்சியின் தலைவர்களின் கருத்துப்படி தமிழர்களின் ‘மரபுவழித்தாயகம்’ தமிழர் இராச்சியம் நிலை கொண்டிருந்த வடபகுதியை மட்டுமன்றி கிழக்கு மாகாணத்தையும் உள்ளடக்கியதாகும். கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழரசர் ஆட்சி, அதிகாரம் தொடர்ச்சியற்றதாக இருந்தது. அதனைவிட கிழக்கில் முஸ்லிம்களும், சிங்களவர்களும் வசிக்கின்றனர். தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட அரசியல் மாற்றங்களும் இக்காலத்தில் முக்கியம் பெற்றன. அங்கே காங்கிரஸ் கட்சியைப் பதவியில் இருந்து நீக்கி திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் பதவிக்கு வந்தது. ‘தமிழர் உரிமைகள்’ பற்றிப் பேசிய தி.மு.க வெளிப்படையாகவே

இனவாத அரசியல் பேசும் கட்சியாக இருந்தது. தமிழ்நாடு சட்டப் பேரவையிலும், அரசியல் பிரசார மேடைகளிலும் தி.மு.க அரசியல் வாதிகள் கனல் கக்கும் பேச்சுக்கள் மூலம் தமிழர் உரிமைகள் பற்றி பிரச்சாரம் செய்தனர். இலங்கையில் உள்ள பிரஜா உரிமையற்ற தமிழ் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் உரிமைகள் பற்றியும் பேசினர். பிரதேச சுயாட்சி, அதிகாரப் பரவலாக்கல் என்பன பற்றிய மிதவாத நோக்கிலான் ஆலோசனைகள் கூட இப்பின்னணியில் சிங்களவர்களின் பார்வையில் திரிபுபடுத்தப்படும் நிலையிருந்தது.

சமஷ்டிக் கட்சித் தலைவர்களின் கூற்றுக்களையும், தமிழ் மக்கள் டையே உருவாக்கியிருந்த மன்றிலையினையும் உற்று நோக்கும் பொழுது தமிழர் பிரச்சினை தொடர்பாக நீண்டகால எல்லையில் எவ்விதமான முன்னேற்றமும் ஏற்படப் போவதில்லை என்ற நிலையே வெளிப்பட்டுத் தோன்றியது. கட்சித்தலைவர்கள் பாரானுமன்ற நடவடிக்கைகள் ஊடாகவும், சமாதான வழிகளிலான போராட்டங்கள் மூலமும் தமிழர் களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்று கருதினர். நாடு முழுமையிலும் வாழும் தமிழர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதோடு, தமிழர் கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் பிரதேச சுயாட்சியைப் பெறவேண்டும் எனவும் கருதினர். சமஷ்டிக்கட்சி தந்திரோபாய முறை யிலான சில வெற்றிகளை ஈட்டியது. இருந்தபோதும் தமிழர்களிற்கு சலுகைகள் எதனையும் பெற்றுக்கொடுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் கையாண்ட அரசியல் வழிமுறைகள் நியாயப்படுத்தப்பட முடியாதன வாயின. சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் சிங்களத் தேசியவாதத்தின் சக்தியை கவனத்தில் எடுத்துக் கொண்டார்களேயன்றிச் சமஷ்டிக் கட்சி யைப் பற்றிப் பொருட்படுத்தவில்லை. தமிழ் இளைஞர்களின் தீவிரவாத இயக்கம், தமிழ்த் தலைவர்களின் கையாலாகாத் தனத்தை எடுத்துக் காட்டியது. தலைவர்கள் தமிழர் உரிமைகளை பற்றி அல்லாது தமது தனிப்பட்ட நலன்களையும் சலுகைகளையும் பற்றியே அக்கறை கொண்டவர்கச் என்று இளைஞர்கள் குற்றஞ் சாட்டினர்.

தொழிற்சங்கங்களின் அரசியல் வகிபாகம்

சுதந்திரத்தின் பிந்திய காலத்தில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் தலைவர் கள் தொழிற்சங்க இயக்கத்திற்கு ஆதரவு கொடுக்கவில்லை. இதற்கு மாறாக எஸ்.டி.பி.ஏ.ஏ.ஏ.பண்டாரநாயக்க இடதுசாரித் தலைவர்களைப் போன்று, தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்குத் தனது தீவிர ஆதரவை வழங்கினார். அவர் தொழிலாளர்களுக்குச் சார்பான சட்டங்களை நிறை

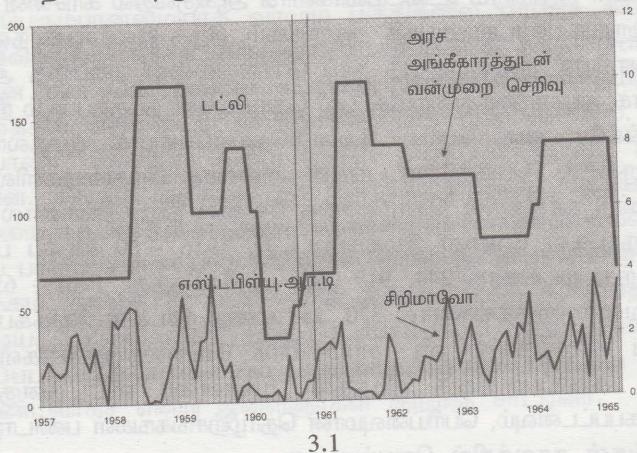
வேற்றினார். அவர் காலத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் அங்கத்துவம் நான்கு மடங்காக அதிகரித்தது. புதிதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட அரசாங்க கூட்டுத் தாபனங்களில் தொழிற்சங்கங்கள் ஆரம்பிக்கப்படுவதை அரசாங்கம் ஊக்குவித்தது. அத்தோடு தொழில் அதிபர்களோடு பேர்ம் பேசுதலையும், ஊக்குவித்தது. தமக்கு அங்கீகாரத்தை வேண்டி நின்ற தொழிற்சங்கங்களிற்கு அரசாங்கம் ஆதரவும் கொடுத்தது. தொழிலாளர்களின் முறையிடுகளை விசாரித்து நீதி வழங்குவதற்காகத் தொழில் நியாய சபைகளை அரசாங்கம் நியமித்தது. வேலை கொள்வோருடன் உள்ள தொழிற்பினக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு வேண்டிய சட்டஉதவியை தொழிற்சங்கங்களிற்கு வழங்க அரசாங்கம் முன்வந்தது. அரசாங்கத்தின் கொள்கையைக் கொண்டு தொழிற்சங்கங்கள் சில உண்மைகளைத் தெரிந்து கொண்டன. வேலைநிறுத்தங்களில் அரசாங்கம் தலையிடப்போவதில்லை எனத் தொழிற்சங்கங்கள் கருதின. அரசியல் வேலை நிறுத்தங்களையோ பொதுவாழ்வைப் பாதிக்கும் வேலை நிறுத்தங்களையோ அரசாங்கம் சட்டங்கள் மூலம் கட்டுப்படுத்தப் போவதில்லை எனவும் கருதின.

தொழிலாளர்களைத் தொழிற்சங்கங்களில் சேருவதை ஊக்குவித்து அவர்களை அதிகாரம் உடையவர்களாக ஆக்குவதில் கரிசனை உடைய தாய் இருந்த பண்டாரநாயக்க அரசாங்கம், இந்த இலட்சியம் நடைமுறையில் அரசியல் நன்மையைத் தரப் போவதில்லை என்பதை அறிந்தது. குறிப்பாக அரசாங்கத்துறையில் பல தொழில்கள் நடத்தப்படும் நிலையில் அரசாங்கமே ஒரு பெரிய வேலைகொள்வோராக (முதலாளியாக) மாறியிருந்தது. பெருந்தோட்டங்கள் அல்லாத பிறதுறைகளில் 1951 - 55 ஆண்டு காலத்தில் தொழிற்சங்க வேலை நிறுத்தங்களால் 42, 611 மனித நாட்கள் வேலை இழக்கப்பட்டது. 1956 - 60 காலப் பகுதியில் இது ஐந்து மடங்காக 244, 919 ஆக அதிகரித்தது. 1961 - 65 காலத்தில் வேலைநிறுத்தங்களால் 370, 257 மனித நாட்கள் இழக்கப் பட்டன. முந்திய காலங்களை விட சராசரியாக வேலைநிறுத்தங்கள் மூன்று மடங்கு காலப்பகுதிக்கு நீடித்தன. முன்னரை விட நன்கு ஒழுங்கமைக்கப்பட்டனவும், பெரியனவுமான தொழிற்சங்கங்கள் பண்டாரநாயக்க சாங்கங்கள் காலத்தில் செயற்பட்டன.

1956 க்கு முன்னர் உள்ள காலப்பகுதியில் தொழிற்சங்கங்களின் உறுப்பினர்களில் 75 வீதத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் பெருந்தோட்டத்துறைத் தொழிலாளராக இருந்தனர். தொண்டமானின் இலங்கைத் தொழிலாளர்காங்கிரஸ் (CWC) பெரிய தொழிற்சங்கமாக இருந்தது. பெருந்தோட்டத் தொழிலாளர்களிடம் அப்போது அதிகாரபலம் இருந்தது. ஏனெனில்

தேயிலை ஏற்றமதியில் நாட்டின் பொருளாதாரம் தங்கியிருந்தது. இருந்த போதும் சிங்கள அரசியலின் மைய நீரோட்டத்தில் இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸிற்கு இடம் இருக்கவில்லை. 1956 ற்குப் பின்னர் தொழிற்சங்க இயக்கத்தின் பலம் அதிகரித்தது. அரசாங்கத்தின் பொறுப் பில் நிர்வகிக்கப்பட்ட தொழில்களில் வேலை செய்த தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கங்களில் இணைந்திருந்தனர். வேலை நிறுத்தங்கள் மூலம் பொருளாதார நெருக்கடியை ஏற்படுத்தும் சக்தி தொழிற்சங்கங்களுக்கு இருந்தது. 1956 க்கு பிற்பட்ட காலத்தில் தொழிற்சங்க உத்தியோகத்தாக்களின் செயற்பாடுகள் வெளிப்படத்தாக எங்கும் காணப்பட்டது. அவுவலகங்களிலும், அரசாங்க கூட்டுத்தாபனங்களின் கிளைகள், விற்பனை நிலையங்கள் போன்றவற்றிலும் தொழிற்சங்க அங்கத்தவர்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் காலத்தில் தொழிற்சங்கங்களின் அங்கத்துவம் பலமடங்கு அதிகரித்தது. சங்கங்களின் செல்வாக்கும் கூடியது. இருந்தபோதும் தொழிற்சங்கங்களின் தாபன அமைப்பிலும் அவற்றின் தலைமைத்துவத்திலும் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை.

உரு. 3.1 அரசாங்க ஆதாவடைய வன்முறையும், வன்முறைமோதலும்

தொழிற்சங்கத்தலைமை ஒரு சில பெரிய தலைவர்கள் கையில் இருந்தது. ஒரே தொழில் துறையில் இரண்டு முன்று தொழிற்சங்கங்கள் செயற்பட்டதால் போட்டியிருந்தது. இதனால் தலைவர்களிற்கு பொறுப்புச் சொல்லும் தேவை இருந்தது. இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ்

மிகப்பெரிய தொழிற்சங்கமாக இருந்தது. இதனை விட நான்கு பெரிய தொழிற்சங்க சம்மேளனங்கள் இருந்தன. இவற்றில் 300,000 தொழிலாளர்கள் அங்கத்தவர்களாக இருந்தனர். இச் சம்மேளனங்கள் மார்க்சியக் கட்சிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருந்தன. இவற்றை விட நான்கு தொழிற்சங்கங்கள் தனித்து இயங்கின. விடச் சராசரி 50 பேர்களை அல்லது அதற்கும் குறைந்த எண்ணிக்கையினரைக் கொண்ட பல தொழிற்சங்கங்கள் இருந்தன. அவை செல்வாக்கு அற்றவை.

சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தேர்தல் வெற்றிகள் இலங்கை மக்களின் அரசியல் விழிப்புணர்வைக் காட்டியது. இதனை விட தொழிற்சங்கங்களின் அங்கத்துவம் நான்கு மடங்காக அதிகரித்ததும் ஓர் உண்மையை எடுத்துக் கூறுகிறது. இலங்கை மக்கள் தொழில் நிர்வாகிகளையும், அரசியல் வாதிகளையும் பொறுப்புக் கூறுவேண்டியவர்களாக்கினர். பொது விடயங்களில் தட்டிக் கேட்கும் மனப்பாங்கு உடையவர்கள் ஆகினர். இலங்கையில் சிவில் சமூகம் (Civil society) விழிப்படைந்து வந்தது. பலமுள்ள தொழிற்சங்கங்கள், பொத்த சமய அழுத்தக் குழுக்கள் என்பன அதற்கான அடையாளங்கள். ரோபேர்ட் கேர்ணி (Robert kearney) என்ற ஆய்வாளர் கூற்று வருமாறு

“தொழிற்சங்க இயக்கம் அரசியல் பக்கச் சார்பு உடையது என்று விமர்சிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் தொழிலாளர் இயக்கம் அரசியலில் போட்டியை உருவாக்கியது; தேர்தல்களில் மக்களின் உண்மையான பங்கேற்பு நிகழ்ந்தது. சமகால இலங்கையின் போற்றத்தகு சாதனைகளில் இது குறிப்பிடத்தக்கது.”

மக்களின் அரசியல் பங்கேற்பு பொருளாதாரத்தின் முகாமைத்து வத்தைப் பாதிக்க முடியும். பலமுள்ள தொழிற்சங்கங்கள் நிர்வாகிகள் மீதும், அரசியல் தலைவர்கள் மீதும் அழுத்தத்தை பிரயோகித்தன. இலங்கையின் அரசு கட்டுப்பாட்டில் உள்ள பொருளாதாரம், நீண்டகால எல்லையில் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மைகளை வழங்குவதற்கு இது உதவியதா அல்லது தடையாக அமைந்ததா என்பதைத் திட்டவட்டமாகக் கூறமுடியாது.

அரச அங்கீகாரமுடைய வன்முறை

1956 இன்பின்னர் அரச அங்கீகாரமுடைய வன்முறை அதிகரித்துச்

சென்றது. இந்த விடயத்திலும் வேறுபல அம்சங்களிலும் 1956 இல் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க தேர்தலில் வெற்றி பெற்றமை இலங்கை வரலாற்றில் ஒரு முக்கிய திருப்பம் ஆகும். அரசாங்கத்தின் மொழிக்கொள்கை ஒரு அடிப்படை மனித உரிமை மீறல் என்றே தமிழ் மக்களால் கருதப்பட்டது. தமிழ்ப்பகுதிகளில் பண்பாட்டு அடிப்படையில் வேறுபாடு இருந்தது. அங்கே அரசாங்கம் சிங்கள மொழியையும், தேசிய சின்னங்களையும் புகுத்திய போது தமிழர்கள் அதனை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அரசாங்கம் மறைமுகமாக வன்முறை நடவடிக்கை களையும் அடிக்கடி மேற்கொண்டது. இவற்றைக் கட்டுப்படுத்தாமல் கண்முடிக் கொண்டு அரசாங்கம் செயற்பட்டது. ‘மக்களின் பிரதமர்’ என்று அழைக்கப்பட்ட எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க தனது எதிரிகள் மீது வன்முறையை உபயோகிப்பதில் தயக்கம் காட்டியவராக இருந்தார். இவ்விடயத்தில் அவர் முன்னைய பிரதமர் சேர்.யோன் கொத்தலாவலவில் இருந்து வேறுபட்டவர். 1952 ஆம் ஆண்டில் கலவரம் செய்தவர்களை அடக்கும்படி டட்டி சேனநாயக்க பொலிசாருக்குக் கட்டளையிட்டார். அதன் எதிர்மறை அரசியல் விளைவுகளை அவர் ஞாபகப்படுத்தினார். எதிர்ப்பு ஊர்வலங்கள் நடைபெற்ற வேளைகளில் பண்டாரநாயக்க உறுதியாக நடவடிக்கை எடுப்பதற்குப் பதிலாக விட்டுக் கொடுப்பவராக நடந்து கொண்டார். இதன் விளைவாக எதிர்ப்பைக் காட்டினால். அரசாங்கம் பின்வாங்கி விடும் என்றும், ஏதாவது ஒரு கொள்கையை அரசாங்கம் அமுல் செய்ய முனையும் போது எதிர்ப்பைக் காட்டி அதனைத் தடுத்து விடலாம் என்பதை ஒரு உபாயமாகக் கொள்ளலாம் என்றும், அரசாங்க எதிர்ப்புச் சக்திகள் கருத ஆரம்பித்தன. திருமதி பண்டாரநாயக்க தனக்கு எதிராக ஆஸ்பாட்டங்களில் ஈடுபடுவெர்கள் மீது கடுமையாகவே நடந்து கொண்டார். அரசாங்கத்திற்கு எதிரான எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் தொடர்ந்தன. சிலவேளைகளில் இவ்வெதிர்ப்பு வன்முறை வடிவத்தையும் பெற்றது. இதனால் பதிலுக்கு அரசாங்கமும் வன்முறை நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளத் தூண்டப்பட்டது. திருமதி பண்டாரநாயக்க பிரச்சினைக்குரிய கொள்கைகளை பலவிடயங்களில் முன்னெடுத்துச் சென்றார். இதனால் மோதல் நிலை ஏற்பட்டது. அவசர கால விதிகளை அரசாங்கம் உபயோகித்தது. பத்திரிகைச் சுதந்திரத்திலும் தலையிட்டது. எதிர்ப்பாளர்கள் மோதல் நிலையை உருவாக்காத சந்தர்ப்பங்களிலும் கூட அரசாங்கம் கடும்போக்கைக் காட்டியது.

உரு. 3.2 இல் அரச ஆதரவுடனான வன்முறையின் குறிகாட்டி தரப் பட்டுள்ளது. அரசியல் யாப்பின் படியான உரிமைகளை தற்காலிகமாக

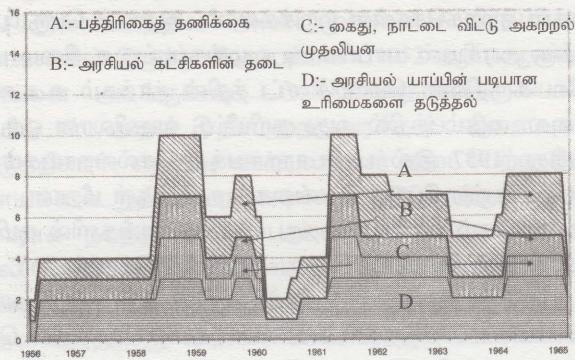
நிறுத்தி வைத்தல், ஆட்களைக் கைது செய்தல், தடுத்து வைத்தல், ஆட்கொலை, கட்சிகளின் செயற்பாடுகளை கட்டுப்படுத்தல், பத்திரிகை களின் தணிக்கை ஆகிய வன்முறைச் செயல்கள் இந்தக் குறிகாட்டியில் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளன. இந்தக் குறிகாட்டிகளுக்கு பின்னணியாக உள்ள சம்பவங்களை நாம் விபரிக்கும் போது இந்த உரு பயனுடைய தாக இருக்கும்.

உத்தியோக மொழிச் சட்டம் கொண்டுவரப்பட்ட போது அரசு ஆதரவு டனான வன்முறை முதன்முதலாக அதிகரித்த அளவில் இடம் பெற்றது. இச் சட்டத்தினைக் கொண்டு வந்தமை அரசியல் யாப்பின்படி உறுதிப் படுத்தப்பட்ட உரிமைகளை நாட்டின் ஒருபகுதி மக்களுக்கு மறுத்தல் என்ற வகையினாலும் என்று நான் வகைப்படுத்தியிருக்கிறேன். இதனைச் சில சிங்களவர்கள் ஏற்றக்கொள்ள மறுக்கலாம். ஆனால் பெரும்பாலான தமிழர்கள் தமக்கு அரசியல் யாப்பின்படி வழங்கப்பட்ட உரிமை பறிக்கப் பட்டுள்ளதாகவே கருதினர். மொழிச் சட்டத்தின் தாக்கம் உடனடியாக வெளிப்படவில்லை. ஆரம்பத்தில் அது குறியீட்டு வடிவிலான ஒரு தாக்க மாகவே இருந்தது. 1957 இல் பண்டாரநாயக்க சௌல்வநாயகம் பேச்சு வார்த்தைகள் நடைபெற்ற போது இலங்கைத் தமிழர்கள் மீதான அடக்கு முறைகளை அரசாங்கம் பிரயோகித்தது. அத்தருணங்களில் தமிழர்கள் பொதுவாகவே மோதல்களைத் தவிர்த்த ஒதுங்கிக் கொண்டனர். தமிழ்த் தலைவர்கள், பாரானுமன்றத்தில் தமிழர் உரிமைகள் பற்றி வாதாடிய போதும் பெரும்பான்மையினத்தவரின் உணர்வுகளை கருத்தில் கொள்ள வேண்டியதை உணர்ந்திருந்தனர். செயற்படுத்தக்கூடிய உடன்பாடு ஒன்றை ஏற்படுத்திக் கொள்வதில் பிரதமருக்கு உள்ள தகைமை பற்றித் தமிழ்த் தலைவர்கள் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தனர். 1958 ஆம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் வன்முறைச் சம்பவங்கள் அதிகரித்துச் சென்றன. இவ் வேளையில் பாதுகாப்புப் படைகள் அரசாங்கத்தின் ‘உச்சஅளவு பொறுமை காத்தல்’ கொள்கையைப் பின்பற்றின.

1958 மே மாதத்தில் இனக்கலவரம் வெடித்த பொழுது பிரதமர் அவசரகால நிலையைப் பிரகடனம் செய்யும்படி ஆள்பதி நாயகத்தைக் கேட்டுக் கொண்டார். இந்தக் கோரிக்கை காலம் பிந்தியே விடுக்கப்பட்டது. அவசரகால நிலையைப் பிரகடனம் செய்தவுடன் நிலைமாறியது. அச்சட்டத்தின் பாதுகாப்பின் கீழ் அரசாங்க பாதுகாப்புச் படைகள் உச்ச அளவு பொறுமை காத்தல் கொள்கையைக் கைவிட்டன. அரசாங்க ஆதரவுடனான வன்முறை பிரயோகிக்கப்பட்டது. சுதந்திரத்திற்குப் பிந்திய

இலங்கையில் அரசு வன்முறையின் உபயோகம் உயர்மட்டத்தை இவ்வாண்டில் அடைந்தது. சிங்களப் பகுதிகளிலும், தமிழ்ப்பகுதிகளிலும் இராணுவமும் பொலிஸும் ஒழுங்கையும் கட்டுப்பாட்டையும் கொண்டு வந்தனர். சமஷ்டிக்கட்சி தடைசெய்யப்பட்டது. அதன் தலைவர்கள் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டனர்.

பாதுகாப்புப் படைகள் விரைவில் அமைதியைக் கொண்டு வந்தன. எனினும் அரசாங்கம் அவசரகால நிலையை நீக்கி அரசியல் அமைப்பின் படியான சுதந்திரங்களை வழங்க விரும்பவில்லை. தனது எதிர்ப்பாளர் களையும் விமர்சகர்களையும் கட்டுப்படுத்துவதற்கு அவசரகாலநிலை சிறந்த கருவி என்பதை அரசாங்கம் உணர்ந்தது.

உரு 3.2 அரசு அங்கீராமுடைய வன்முறையின் பகுதியாகவுள்ள கூறுகள்

1958 மேமாதம் அவசர காலநிலை பிரகடனம் செய்யப்பட்டது. இது அடுத்த ஆண்டு மார்ச் மாதம் நீக்கப்பட்டது. இந்த இடைக்காலத்தில் எதிர்க்கட்சிகளின் நடவடிக்கைகள் பொலிசாரின் கண்காணிப்புக்கு உள்ளாயின. அவர்களுக்கு தொல்லை கொடுக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சி அரசியல்வாதிகள் சிலர் கைதுசெய்யப்பட்டனர். முன்னாள் பிரதமர் கொத்தலாவலவின் கடவுச்சீட்டு பறிமுதல் செய்யப்பட்டது. அவர் வெளி நாடு செல்வதை தடைசெய்தனர். பண்டாரநாயக்க பதவிக்கு வந்த காலம் தொடக்கம் வலதுசாரிகள் இடதுசாரிகள் என்ற இருதரப்பினரும் பத்திரிகைகள் வழியாக அரசாங்கத்தை காரசாரமாக விமர்சித்து வந்தனர். இப்போது பத்திரிகைத் தணிக்கை மூலம் இதற்கு தடைவிதித்தனர்.

அவசரகால நிலைமை நீக்கப்பட்ட பின்னர் அரசாங்கத்தின் தொல்லை களில் இருந்து எதிர்க்கட்சிகளிற்கும் பத்திரிகைகளிற்கும் ஓரளவு விடுதலை கிடைத்தது. எனினும் அரசாங்க நெருக்குதல் முழுமையாக ஒழியவில்லை.

பண்டாரநாயக்க படுகொலையைத் தொடர்ந்து அவசரகாலநிலை மீண்டும் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இது ஜனவரி 1960 வரை நீடித்தது. எதிர்க்கட்சிகளிற்கு தொல்லை கொடுத்தல், பத்திரிகைத் தணிக்கை என்பன முன்னர் போன்று இருக்கவில்லை. பொதுத்தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. பதவியில் இருந்த காபந்து அரசாங்கம் அரசியல் நோக்கங்களிற்காக அவசரகாலநிலையைப் பயன்படுத்துவதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவசரகாலநிலை நீக்கப்பட்டதும் அரசாங்க அங்கீகாரத் துடனான வன்முறை 1956 க்கு முற்பட்ட குறைந்த மட்டத்திற்குத் திரும்பியது. 1960 பொதுத்தேர்தல், டட்டிசேன நாயக்கவின் சிறுபான்மை அரசின் குறுகிய பதவிக்காலம், 1960 யூன் - யூலை பொதுத்தேர்தல் பிரச்சாரம் நடந்தகாலம் என்பவற்றின் போது அரசாங்க அங்கீகாரத் துடனான வன்முறை குறைந்த மட்டத்திலேயே இருந்தது.

திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சியின் போது அரசாங்க அங்கீகாரத்துடனான வன்முறை மீண்டும் உயரத் தொடங்கியது. புதிய அரசாங்கம் பதவி ஏற்று இருவாரங்கள் கழிந்த பின்னர் அமெரிக்காவின் 'டைம்' சஞ்சிகையின் 1000 பிரதிகள் பறிமுதல் செய்யப்பட்டன. புதிய பிரதமர் பற்றி இகழும் தொனியில் இச்சஞ்சிகை கட்டுரையொன்றை வெளியிட்டதால் இந்நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது. இந்த நிகழ்வைத் தொடர்ந்து அப்போதைய நிதிமந்திரியான பீலிகல் டயஸ் பண்டாரநாயக்க சுங்கப் பகுதி அதிகாரிகளுக்கு ஒரு கட்டளை பிறப்பித்தார். வருங் காலத்தில் நாட்டுக்குள் வருவிக்கப்படும் அமெரிக்க சஞ்சிகைகள் யாவும் விற்பனைக்கு அனுமதிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் தனக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு தனது தனிப்பட்ட அனுமதி பெறப்பட வேண்டும் என்பதே அக்கட்டளை ஆகும். உள்நாட்டுப் பத்திரிகைகளை பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரம் இல்லாமல் தணிக்கை செய்யமுடியவில்லை. இருந்த போதும் அரசாங்க அதிகாரிகள் பத்திரிகைகள் மீது அச்சுறுத்தல் விடுக்கத் தொடங்கினர். குறிப்பாக ஏரிக்கரைப் பத்திரிகைகள் மீது அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்பட்டது. எத்தகைய விமர்சனம் ஏற்கப்படலாம், அதன் வரம்புகள் எவை என்பன குறித்து உத்தியோக பூர்வமாகவும், வேறு வழிகளிலும் அறிவுறுத்தல்கள் விடுக்கப்பட்டன. 1960 டிசம்பர் மாதம் முதல் இலங்கை வாணொலி

பி.பி.சியின் செய்திகளை மறுஒலிபரப்புச் செய்வதை நிறுத்தியது. நீண்ட நாள் நடைமுறையில் இருந்த பி.பி.சி மறுஒலிபரப்பு நிறுத்தப்பட்டபின் உள்ளாட்டுச் செய்திகளுக்கு முதன்மை கொடுக்கும் வகையில் செய்தி அறிக்கை இலங்கை வாளொலி ஊடாக வெளியிடப்பட்டது.

தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் மீதான அரசின் அழுத்தமும் அதிகரிக்கலாயிற்று. புதிய பிரதமர் தேர்தலுக்கு முன்னர் செய்து கொள்ளப்பட்ட உடன்பாட்டை மதிக்கத் தயாராக இல்லை என்பதைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் உணர்ந்து கொண்டனர். இந்த உடன்பாட்டின்படி பண்டாரநாயக்க - செல்வநாயகம் ஓப்பந்தத்தின் முக்கிய சர்த்துக்களை அமுல் செய்வதற்கு சம்மதம் தெரிவிக்கப்பட்டிருந்தது. சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் தேர்தல் வெற்றிக்கு உதவிய இந்த இணக்கப்பாட்டை மீறிய அரசாங்கம் எல்லா அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும் சிங்களத்தைப் பேசவேண்டும் என்றும், 1961 ஜனவரி முதலாம் திகதி தொடக்கம் உத்தியோக மொழிச்சட்டம் அமுலாக்கப்படும் என்றும் கூறியது. பாடசாலைகளைத் தேசியமய மாக்கும் திட்டத்தையும் அரசின் அதிகாரத்தை உபயோகித்து செயற் படுத்தியதோடு சட்டத்தின் உதவியுடன் பாடசாலைகளின் சொத்துக்கள் கல்விக்கப்பட்டன. இப்பாடசாலைகளில் பெரும்பான்மை யானவை கிறிஷ்டவர்களுடையவை என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டியது.

காலப் போக்கில் இலங்கையர்களுக்கு ஒரு உண்மை தெளிவாகியது. அரசாங்கம் பத்திரிகைகளுக்கு சுதந்திரத்தை வழங்க விரும்பவில்லை. தனிநபர் சுதந்திரங்களையும் கட்டுப்படுத்தவும், அரசியல் எதிரிகளுக்குத் தொல்லை கொடுக்கவும் முனைந்தது. குதிரைப் பந்தயம் பற்றி செய்திகள் வெளியிடுதலைத் தடைசெய்யும் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது. சர்வதேச மாநாடுகளில் பங்குபற்றும் பங்குபற்றுநர்களுக்கு அனுமதி வழங்கும் ‘விசேடமாநாடு அலகு’ ஒன்று தாபிககப்பட்டது. 1956 - 60 காலப்பகுதி பற்றி எழுதியவை ஏற்கப்படமுடியாதவை என்ற காரணத்தைக் காட்டி பாடநால் ஒன்று தடைசெய்யப்பட்டது.³ 1963 ஜனவரி - பெப்பரிவரி காலத்தில் நிகழ்ந்த போக்குவரத்துச் சபை வேலைநிறுத்தம் பற்றிய செய்திகளை வெளியிடுவதை அரசாங்கம் தடைசெய்தது. 1962 ஆகஸ்ட் 3 ம் திகதிய ‘டைம்’ சஞ்சிகையின் பக்கம் ஒன்றில் ஏற்கப்பட முடியாத விடயங்கள் பற்றி எழுதப்பட்டுள்ளதாகக் கூறி அப்பக்கம் நீக்கப்பட்டது. ‘டைம்’ பத்திரிகையின் டிசம்பர் 1964 இதழ் தடுத்து வைக்கப்பட்டது. இதனைவிட புதிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள் இறக்குமதி செய்வதைப் பற்றிய சிபார்சுகளை சட்ட அதிபதிநாயகம் மீளாய்வு செய்ய வேண்டும்

என்று கூறப்பட்டது. வெளிநாட்டு செய்தி ஊடகங்களின் செய்தி அறிக்கைகள் யாவும் இலங்கை வானோலியினால் தணிக்கை செய்யப்பட்டன. ‘பிறநாடுகளின் அரசியல் கொள்கைகள், கருத்துக்கள் பற்றி அவமதிப்புச் செய்யும் முறையிலான’ அரசியல் திரைப்படங்களை தடைசெய்யவும் முடிவு செய்யப்பட்டது. 1964 ஆம் ஆண்டின் ‘பத்திரிகை மசோதா’ பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை மேலும் கட்டுப்படுத்துவதை நோக்கமாகக் கொண்டது. அரசாங்கத் தலைவர்களில் பெரும்பான்மையினர் நாட்டின் பத்திரிகைகள் தமது நலன்களுக்கு எதிரானவை என்றே கருதினர் பத்திரிகை மசோதா தோற்கடிக்கப்பட்டதால் அரசாங்கம் வீழ்ச்சியடைந்தது. 1965 இல் பொதுத்தேர்தல் நடத்தப்பட்டது.

நாட்டில் முன்பிருந்த சுதந்திரங்கள் பல பறிபோயின. அவற்றுள் பத்திரிகைச் சுதந்திரமும் ஒன்று. மருத்துவம், பொறியியல் ஆகிய துறைகளில் பயிற்சி பெற்ற எவராவது நாட்டை விட்டுச் சென்று வெளிநாடுகளில் பதவிகளை ஏற்பதைக் கட்டுப்படுத்தும் விதிகள் வெளியிடப்பட்டன. அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும், கூட்டுத்தாபனங்களின் உத்தியோகத் தர்களும் வெளிநாடு செல்வதாயின் பிரதமரின் அனுமதியைப் பெற வேண்டும் என்ற விதி கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் பின்னர் இலங்கை மாணவர்கள் வெளிநாட்டுக் கல்வி நிறுவனங்களிற்குப் படிப்புக்காக விண்ணப்பம் செய்வது தடைசெய்யப்பட்டது. முன்று இடைத்தேர்தல்கள் நடைபெற்ற போது எதிர்க்கச்சிகள் கட்சிக் கொடிகள் உபயோகித் தலையும், துண்டுப் பிரசரங்கள் விநியோகிப்பதையும், பொதுக் கூட்டங்களை நடத்துவதையும் அரசாங்கம் தடை செய்தது. தமிழ்த் தேசியவாதக் கருத்துடைய இந்தியாவின் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு (தி.மு.க) ஆதரவுடைய கருத்துக்களைக் கொண்ட முன்று கட்சிகள் தடை செய்யப்பட்டன.

சமஷ்டிக் கட்சியின் எதிர்ப்பு, சிவில் ஒத்துழையாமை எதிர்ப்பியக்கம், வடக்குக் கிழக்கில் தொடர்ந்த அமைதியின்மை ஆகியவற்றின் மத்தியிலும் சிங்களவர்களுக்குச் சாதகமானவையும் தமிழர்களுக்கும் பாரபட்சம் காட்டுவனவுமான மொழி தொடர்பான பிரமாணங்கள் அமல் செய்யப் பட்டன. வரலாற்று ரீதியாகச் சிங்களவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதிகள் இதற்கான நியாயமாகக் காட்டப்பட்டன. ஏற்கனவே ஆசிரியர் பதவிகளில் இருந்தோர் அல்லாத பிற தமிழ் விண்ணப்பதாரிகளை ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்கு அனுமதிப்பதை கல்வித் தினைக்களம் தடைசெய்தது. 1948 ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தின் பின்னர் அரசாங்க சேவையில்

சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டோர், இலங்கைப் பிரஜைகள் என்பது தொடர்பான ஆவணங்களைச் சமர்ப்பிக்கத் தவறுமிடத்து மூன்றுமாத அறிவித்தலின் பின்னர் பதவியில் இருந்து நீக்கப்பட்டனர். பொதுச் சேவையின் சில பதவிகளுக்கு ஆட்களை நியமிக்கு முன்னர் குறித்த நபர் சிங்கள மொழித் தகுதிப் பரீட்சையில் தேர்க்கூடியவரா, அதற்குரிய தகுதி அவரிடம் உள்ளதா என்பது கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டது. (பின்னர் கொண்டு வரப்பட்ட திருத்தம் இந்த விதியை ஒரளவுக்குத் தளர்த்தியது) அலுவலகங்களில் பணிபுரிவோர் தொடர்ந்து ஆங்கிலத்தை தொடர் பாடலில் உபயோகிக்கிறார்களா என்ற விடயத்திலும் அரசாங்கம் கரிசனை காட்டியது. உத்தியோக மொழி ஆணையாளர் ஒரு அறிவித்தல் ஒன்றை விடுத்தார் அதன்படி ஆங்கில மொழியில் கடிதங்களையும், உத்தியோக அறிக்கையையும் பிறிதொரு உத்தியோகத் தருக்கு அனுப்புவர்கள் பற்றிய பெயர் விபர அட்டவணை ஒன்று பேணப்படும் என்று இந்த அறிவித்தலில் கூறப்பட்டது (பொதுக் கூட்டுத் தாபனங்களின் உத்தி யோகத்தர்களுக்கும் இந்த விதிமுறை ஏற்படுத்தயதாகும்.).

அரசியல் அமைப்பின் படியான சுதந்திரங்கள் 11 மாத காலம் நடைமுறையில் இருந்தன. பின்னர் 1964 மார்ச் மாதம் 6 ஆம் திகதி மீண்டும் அவசரகால நிலை பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. இத்தடவை வேலை நிறுத்தம் ஒன்றைத் தடைசெய்வதற்காக அரசாங்கம் முதன்முதலாக அவசரகால நிலைமையைப் பிரகடனம் செய்தது. மின்சாரப் பொறியியலாளர்களும், தொழில்நுட்ப உத்தியோகத்தர்களும் நாடு தழுவிய வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் ஒன்றை அறிவித்த வேளை அவசர கால உத்தரவு அறிவிக்கப்பட்டது. திருமதி பண்டார நாயக்கவின் ஆட்சிக்காலத்தின் போது வேலை நிறுத்தங்களும், தொழிற்சங்க ஆர்ப்பாட்டங்களும் நாட்டில் அமைதியின்மையை ஏற்படுத்தியிருந்தன. அவசரகாலச் சட்டத்தின்படி வேலை நிறுத்தங்கள் தடைசெய்யப்பட்டன. ஆரம்பத்தில் இந்த உபாயம் பயனைத் தந்தது. மின்சாரம், பொதுப் போக்குவரத்து, நீர்விநியோகம், தபாற்சேவை, மருத்துவமனைகள், வங்கிகள் முதலிய 11 துறைகளில் வேலை நிறுத்தங்கள் தடைசெய்யப்பட்டுள்ளதாக அரசாங்கம் அறிவித்தது. (காலப்போக்கில் தடைவிதிக்கப்பட்ட இந்தத் துறைகளில் தடையையும் மீறி வேலைநிறுத்தங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.) அவசரகால நிலைமையைப் பயன்படுத்தி அரசாங்கம் மீண்டும் பத்திரிகைத் தணிக்கையை அழுல் செய்தது. மந்திரிசீபையின் தீர்மானங்களைப் பற்றிச் செய்தி வெளியிடு வதிலும் தணிக்கை கொண்டுவரப்பட்டது. 1965 மார்ச் மாதம் ட்டலி சேனநாயக்க பிரதமரானார். திருமதி பண்டாரநாயக்க பதவி இழந்தார்.

அதுவரை காலமும் அவசரகாலச் சட்டவிதிகள் அமுலில் இருந்து வந்தன.

பாதுகாப்புப் படைகள்

எஸ்.டி.பி.இ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்கவும், சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவும் மொழிக் கொள்கையை தமிழர் விருப்பத்திற்கு மாறாகத் தினிப்பதற்கும், சிங்கள தேசிய அடையாளங்களையும் குறியீடுகளையும் புகுத்தவும் அரசு அங்கீகாரத்துடன் கூடிய வன்முறையைப் பயன்படுத்தின் என்பதை மேலே விபரித்தோம். சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் ஆட்சிக் காலத்தின் அரைப்பகுதிக்காலம் அவசரகாலநிலை நடைமுறையில் இருந்தது. தனது அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்த அவர் அவசரகால நிலையை ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தினார். கிறிஷ்டவ பாடசாலைகளை சுவீகரித்தல், அவற்றின் சொத்துக்களைச் சுவீகரித்தல், அந்நிய நாட்டுச் சஞ்சிகைகளைப் பறிமுதல் செய்தல், இலங்கையின் பத்திரிகைகளைத் தணிக்கை செய்தல், அவற்றைத் தேசியமயமாக்கல், தனது அரசியல் எதிரிகளுக்கு தொல்லை கொடுத்தல், தமிழர்கள் வாழும் வடக்குக் கிழக்கு மாகாணங்களை இராணுவ ஆட்சிக்குள் கொண்டு வந்து நிர்வகித்தல் ஆகியவற்றை அரசாங்கம் பலாத்காரத்தை உபயோகித்து அல்லது பலாத்காரம் உபயோகிக்கப்படும் என்று பய முறுத்தி நிறைவேற்றியது. பிரதமரின் கையாளான பீலிக்ஸ் டயல் பண்டாரநாயக்க 1961 ஆம் ஆண்டு சோவியத் யூனியன் சென்று திரும்பியபோது இலங்கையில் ‘சர்வாதிகாரத்தையும் கொஞ்சம் உபயோகிப்பது’ நல்லது என்று குறிப்பிட்டார்.

இலங்கையின் பொலிகம் இராணுவமும் அளவில் சிறியனவாய் இருந்தன. அவற்றின் ஆட்பலம் குறைவாக இருந்தது. பிரித்தானியாவின் அரசியல் சார்பற்ற இராணுவம் - பொலிஸ் என்ற மரபு இலங்கையில் அன்று வேருண்றியிருந்தது. இந்தப் பின்னணியில், சோவியத் யூனியனதும் கிழக்கு ஜோப்பாவினதும் சர்வாதிகார அரசுகளின் மாதிரியில் சர்வாதிகாரப் பாதையில் இலங்கை செல்லக்கூடிய சாத்தியம் அன்று குறைவாகவே இருந்தது. அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் இனவாதப் பிரச்சினைகளை அதிகரிக்கச் செய்தன. தொழிற்சங்கங்கள் தீவிரவாத நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டன. இருந்தபோதும் அரசாங்கம் பாதுகாப்புப் படைகளின் பலத்தை அதிகரித்தது. அரசாங்கத்தோடு முரண்பட்டு நின்ற மக்கள் பிரிவினர் மீது வன்முறையை பிரயோகிக்கும் திட்டத்தை அரசாங்கம் முன்னெடுக்க வில்லை அரசாங்க அங்கீகாரத்துடனான வன்முறை

செயல்வலு அற்றதாகவும் அதுவே மோதல்நிலை அதிகரிப்பதற்கு ஏது வாக்காம் என்ற ஆபத்தும் இருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

1956 - 1960 காலப்பகுதியில் பொலிஸ்படையின் ஆட்பலம் 9000 த்தில் இருந்து 10,000 ஆக அதிகரித்தது. இவர்களுள் 7800 ஆட்கள் பொலிஸ் கொன்ஸ்ரபிள், பொலிஸ்சாரதி ஆகிய கீழ்நிலை பதவிகளில் இருந்தனர். இவர்களிற்கு ஆயுதங்கள் வழங்கப்படவில்லை. கீழ்மட்டப் பதவிகளில் உள்ளோருக்கு போதிய பயிற்சி வழங்கப்படவில்லை. அவர்களின் சம்பளங்களும் குறைவு. சாதாரண குழ்நிலைகளில் அமைதி யைப் பேணும் பணியில் பொலிசார் திறமையை வெளிப்படுத்தினர். அதிகாரத்திற்குப் பணிந்து போகும் தன்மையுள்ள, வன்முறையற்றதாய் இலங்கைச் சமூகம் விளங்கியதால் பொலிசின் பணி இலகுவானதாக இருந்தது. ஆனால் 1958 ஆம் ஆண்டில் நிகழ்ந்தது போன்ற பேரளவு வன்முறைகளைக் கட்டுப்படுத்தும் ஆற்றல் பொலிஸ் படையிடம் இருக்க வில்லை. எஸ்.டபிள்யூ.ஆர். டி. பண்டார நாயக்க ஆட்சியில் அதிகாரத்தின் முன் பணிவு, பொலிசிற்கு மதிப்பளித்தல் என்ற இரண்டு பண்புகளும் குறையத் தொடங்கின. ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலங்கள் நடைபெற்ற போது சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசியல்வாதிகள் பொலிசாரைக் கண்டித்த தோடு தலையீடு செய்யாமல் விலகி நிற்குமாறும் பணிப்புரை விடுத்தனர். கலகம் செய்யும் கும்பல்கள் சொத்துக்களைக் கொள்ளளியிட்டபோது கூட இவ்வாறான பணிப்புரை விடுகூக்கப்பட்டது. குழப்பங்கள் நிகழ்ந்த போது உச்ச அளவிலான பொறுமையைக் காத்தல் என்னும் கொள்கை பொலிசார் மனதில் தலையீடு செய்வதற்கு அச்சத்தை உண்டாக்கியது. தாம் ஏதாவது விசாரணை ஆணைக்குமுனின் முன் நிறுத்தப்படவேண்டி ஏற்படலாம் என்ற பயம் அவர்களிடம் இருந்தது.

எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி பண்டார நாயக்க பொலிஸ் படையை சிங்கள மயப்படுத்த எடுத்த முயற்சியை ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்குச் சார்பான முதுநிலை பொலிஸ் அதிகாரிகள் விரும்பவில்லை. அந்த அதிகாரிகள் அரசியல் சார்பற்ற பொலிஸ் சேவையை இலட்சியமாகக் கருதியவர்கள். பொலிஸ் படையின் மிக உயர்பதவியான பொலிஸ்பதி நாயகம் பதவிக்கு, பொலிஸ் சேவையில் அனுபவம் இல்லாத குடிமகன் ஒருவரை எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க நியமித்தார். இவர் சிங்கள தேசிய வாதியாகவும், அரசியல் ரீதியில் நெருங்கிய தொடர்பு உடையவராயும் இருந்ததால் நியமனத்தைப் பெற்றார். முதுநிலைப் பொலிஸ் அதிகாரிகள் இன்னொரு முறைப்பாட்டையும் கூறினர். பொலிசின் தலையீட்டை கோரி

நிற்கும் பிரச்சினைகளை பிரதமமந்திரி உருவாக்குவார். பின்னர் பொலிசின் நடவடிக்கைக்கு ஆதரவு கொடுக்காமல் கைவிட்டு விடுவார். திருமதி பண்டாரநாயக்க பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டது உயர் பொலிஸ் அதிகாரி களின் ஒழுக்கக் கட்டுப்பாட்டுணர்வை மேலும் பாதித்தது. பிரதமர் சிறிமாமோ தனது அதிகாரங்களை பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்க விற்கு கையளித்தார். காலஞ்சென்ற எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க போன்று, சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவும் பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டார நாயக்கவும் பொலிசாருக்குப் பிரச்சினைகளைத் தரும் கொள்கைகளைத் தொடருவதாக கருதப்பட்டனர். அத்தோடு இவர்கள் இருவரும் அனுபவம் இல்லாதவர்களாகவும், ஆனவை மிக்கவர்களாகவும் இருந்தனர் என்றும் கருதப்பட்டது. பல உயர் பொலிஸ் அதிகாரிகள் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவிற்கு எதிரான 1962 சதிப்புரட்சியில் சம்மந்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தனர்.

தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த பகுதிகளில் பொலிஸ் கடமை சார்ந்த பிரச்சினைகள் சிக்கலானவையாக இருந்தன. இப்பகுதிகளில் சிறியதொரு பொலிஸ்படையே இருந்தது. சிங்களப் பொலிசாரே பெரும்பான்மையாக இருந்தனர். சாதாரண பொலிஸ் கடமைகளை அவர்களால் சமாளிக்க முடியும். ஆனால் மக்களின் ஆதரவைப் பெறாத அரசாங்கக் கொள்கைகளை அமுல் நடத்தும் போது எழும் சிவில் குழப்பங்களைக் கட்டுப்படுத்துவது கடினம். உள்ளூர் மக்களின் ஆதரவு இருந்தால் தான் பொலிஸ் கடமையைக் கிறப்பாக ஆற்ற முடியும். யாழ்ப்பாணத்திலும், தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த கிழக்கு மாகாணத்திலும், சிங்களப் பொலிசார் கடமையில் அமர்த்தப்பட்டனர். இச்சிங்களவர் பெரும்பான்மை சிங்களக் கிராமப் பகுதிகளில் இருந்து வந்தவர்கள். அவர்களுக்கு தமிழ் மொழி தெரியாது, தமிழர் பண்பாடு பற்றியும் தெரியாது. தமிழ்ப் பகுதிகளில் வேலை செய்வதிலும் விருப்பம் இல்லாதவர்களாய் இவர்கள் இருந்தனர். இலங்கைத் தமிழர்கள் அதிகாரத் திற்குப் பணிதல், மதித்தல் என்னும் பண்பைக் கொண்டவர்கள். ஆனால் இக்காலத்திலும், இதற்குப் பின்னரும் பொலிசாரை ஒரு ஆக்கிரமிப்பு படையின் ஆட்களாகவே கருதினர். இந்தச் சூழ்நிலையில் ‘பொலிசாரின் கொடுமை’ ஒரு பிரச்சினையாக உருவாகியது. பொலிசாரின் கொடுமைக் கான சாத்தியமும் இருந்தது. கற்பனையும் சேர்ந்து கொள்ள இடம் இருந்தது. பொலிஸ் படையில் சில தமிழர்கள் இருந்தனர். மேல்நிலை உத்தியோகத்தர்கள் சிலரும் இருந்தனர். இவர்கள் இருந்ததால் பிரச்சினைகள் ஓரளவு குறைந்தன. காலப்போக்கில் இந்நிலையும் மாறியது.

தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில், குறிப்பாக யாழ்ப்பானத் தில் நிலைமை மோசமாகிக் கொண்டிருந்தது. பொலிசாரின் நிலை மிகுந்த சிக்கல் நிறைந்தது. அவர்கள் வேறு இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், அவர்களின் எண்ணிக்கை குறைவு, வளங்களும் குறைவு. அவர்களின் மனதுதியும் தளர்ந்து போயிருந்தது. தமிழர் பெரும்பான்மையாக உள்ள பகுதிகளில், அப்பகுதி மக்களால் ஏற்கப்படாத, சட்டபூர்வ மற்றவை, அடக்குமுறையானவை என்று கருதிய கொள்கைகளை நடை முறைப்படுத்த வேண்டியிருந்தது.

இலங்கையின் பொலிஸ்படை பற்றி மேலே நான் கூறியவற்றில் பல விடயங்கள் இலங்கை இராணுவத்திற்கும் பொருந்தும். இராணுவத்தில் 6000 ஆட்கள் சேவையாற்றினர். இராணுவத்தைப் பொறுத்தவரை சில வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இராணுவத்தில் பிரித்தானிய மரபுகள் மேலோங்கி இருந்தன. குறிப்பாக பீரங்கிப் படையில் இப்பண்பு இருந்தது. இராணுவத்தின் உயர்நிலை அதிகாரிகள் பலர் சான்ட் கேர்ஸ்ட் (Sandhurst) இராணுவப் பள்ளியில் பயிற்சிபெற்றவர்களாய் இருந்தனர். அவர்களில் பலருக்கு 2ம் உலகயுத்த அனுபவமும் இருந்தது. பொலிசை விட இராணுவத்தில் மீது மக்களின் மதிப்பு உயர்வாக இருந்தது. இராணுவத்தின் ஊழலும் குறைவு எனவும் கருதப்பட்டது. இராணுவத்தின் பயிற்சியின் தரமும் உயர்வாக இருந்தது. பொலிசர் போன்று அன்றாடம் பாதுகாப்பு கடமைகளில் அவர்கள் ஈடுபட வேண்டிய தேவை இல்லை. சிவில் குழப்பங்கள் ஏற்பட்ட போது இராணுவம் சேவைக்கு அழைக்கப் படும். அவர்கள் மிக விரைவிலேயே நிலைமையை கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்து விடுவார். 1958 இனக் கலவரத்தை இராணுவம் தான் கட்டுப்படுத்தியது.

இராணுவத்தில் பல்சமூகத்தினர்களும் இருந்தார்கள். நீண்டகாலமாக நிலவிய இந்தப் பண்பை மாற்றி இராணுவத்தைச் சிங்கள மயமாக்கும் அரசாங்கத்தின் அமுதங்கள் இருந்தன. இராணுவத்தின் உயர் அதிகாரிகள் இராணுவத்தை இனவாதம், அரசியல் மயமாக்கல் என்பனவற்றிற்கு உட்படுத்துவதை எதிர்த்தனர். எஸ்.டி.பிள்டீ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க இணங்கிப் போகக் கூடியவர். அவர் இராணுவத்தைச் சிங்கள மயமாக்கும் தனது திட்டத்தை முன்னுரிமையானதாக கருதவில்லை. 1956 - 1959 க்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் 25 இராணுவ உத்தியோகத்தர்களுக்கு கட்டளைத்தர பதவிநிலை வழங்கப்பட்டது. அவர்களுள் அரைப்பங்கினர் சிறுபான்மை இனத்தவர்கள், அவர்களில் 8 பேர் தமிழர்களாக இருந்தனர்.

சிங்களவர்களில் பெரும்பான்மை உயர்சாதியினர். ஆங்கிலம் பேச வோராகவும் கிறிஷ்டவர்களாகவும் இருந்தனர். பெளத்தர்கள் குறைவு, பண்டாரநாயக்கவின் மக்கள் வாதத்திலும், சிங்கள - பெளத்த தேசிய வாதத்திலும் இராணுவ உயர் அதிகாரிகள் பலர் ஆர்வம் காட்டாது போனதில் வியப்பில்லை. பொலிசை விட இராணுவத்தில் பண்டாரநாயக்கவின் தேசியவாதக் கொள்கைகளுக்கு மாறான மனோபாவம் கூடுதலாக இருந்தது. கீழ்ப் படிநிலைகளில் இருந்த உத்தியோகத்தர்கள் சிலரும் திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் உறவினரும் கேர்ணலுமான றிச்சார்ட் ஏ.உடுகம் போன்ற முதுநிலை உத்தியோகத்தர்கள் சிலரும் இதற்கு விதிவிலக்காக இருந்தனர்.

1962 சதிப்புரட்சியில் தொடர்பு பட்டவர்கள், இராணுவத்தின் அரசியல் சார்பற்ற தன்மையையும் தொழிலர்தன்மையையும் (Professional Character) பேணவேண்டும் என்ற நோக்கம் கொண்டிருந்தனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சதிப்புரட்சியின் தோல்வி இராணுவத்தை சிவில் நிர்வாகத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்தை வலுப்படுத்தியது. பெரும்பாலான அபிவிருத்தியடைந்து வரும் நாடுகளில் இராணுவத்தினர் அரசியலில் முக்கிய வகிபாகம் மேற்கொள்ளும் நிலை இருந்த குழிநிலையில், இராணுவத்தின் மீது கட்டுப்பாடு வேண்டும் என்ற கருத்து வலுப்பட்டது. இராணுவ சதிப்புரட்சியில் ஈடுபட்டோர் என்ன கருதினரோ அதற்கு மாறான நிலை ஏற்பட்டது. சதிப்புரட்சி முயற்சியின் பயனாக சிறிமாவோ பண்டார நாயக்க மனதில் ஓர் எண்ணம் நன்றாகப் பதிந்து கொண்டது. அரசியல் ரீதியில் நம்பக்கூடிய சிங்கள பெளத்தர்கள் இராணுவத்தில் இருக்க வேண்டும் என்று அவர் கருதினார். இதற்கேற்ப அவர் கேர்ணல் உடுகமவை இராணுவ நிர்வாகத்தின் தலைமை அதிகாரி பதவியில் நியமித்தார். நம்பத் தகுந்தவர்கள் அல்லாதோர் எனக் கருதப்பட்ட உத்தியோகத்தர்கள் சேவையில் இருந்து இளைப் பாற்றப்பட்டனர். 1963 தொடக்கம் 1969 வரையுள்ள காலத்தில் கட்டளைத் தர அதிகாரி பதவியில் நியமனம் பெற்றவர்களில் பத்தில் ஒன்பது பகுதியினர் பெளத்த சிங்களவர்களாக இருந்தனர். 1960 இன் பின்னர் கடேற் உத்தியோகத்தாளாகத் தெரிவு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு சிங்கள உத்தியோகத்தரும் சான்ட்கேர்ஸ்ட் பயிற்சிக்கு அனுப்பப்பட்டனர். இலங்கையின் இராணுவம் (சிங்கள பெளத்த) இனத்துவப் படையணியாக மாற்றம் பெற்றது.

வடக்கு கிழக்கு பகுதிகளில் சமஷ்டிக் கட்சியால் தொடக்கப்பட்ட ஆர்ப்பாட்டங்களை அடக்குவதற்காக அரசாங்கம் இராணுவம் ஆட்சியை அப்பகுதியில் கொண்டுவந்து இனவாத அமைப்பு அல்ல என்றும், இராணுவத்தை அங்கே அனுப்பியது. அப்போது பெரும்பாலான தமிழர்கள் இராணுவத்தின் பக்கச் சார்பற்ற தன்மையிலும் அது இனவாத அமைப்பு அல்ல என்றும், கடமையைப் பக்கச் சார்பன்றிச் செய்யும் என்றும் நம்பினார் கள். சிங்கள அரசியல்வாதிகள் தமிழர்களுக்கு “பாடம் படிப்பிக்க வேண்டும்” என்று கூறியபோதும் இராணுவத்தின் செயற்பாடு இந்த நம்பிக்கையை காப்பாற்றுவதாக இருந்தது. இருந்தபோதும் இராணுவத்திற்கும் இறுதிச் சந்தர்ப்பம் இதுவாக இருந்தது. இதற்குப் பிந்திய காலத்தில் சிங்களவர்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட இராணுவம், தமிழர் பெரும்பான்மையினராக உள்ள வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிக்கு அனுப்பப்பட்டது. அந்த இராணுவம் ஒத்துழைக்க மறுத்த ஒரு மக்கள் தொகுதியைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. மக்கள் எதர்ப்புணர்வைக் கூட வெளிப்படுத்தினர். அவர்களோடு தோடர் பாடல் செய்தல் மிகவும் கடினமாகியது. இராணுவம் தன் கடமையை பலாத்காரத்தைப் பயன் படுத்தி அல்லது பலாத்காரம் பயன்படுத்தப்படும் என்ற அச்சத்தை ஏற்படுத்தி நிறைவேற்ற வேண்டியிருந்தது.

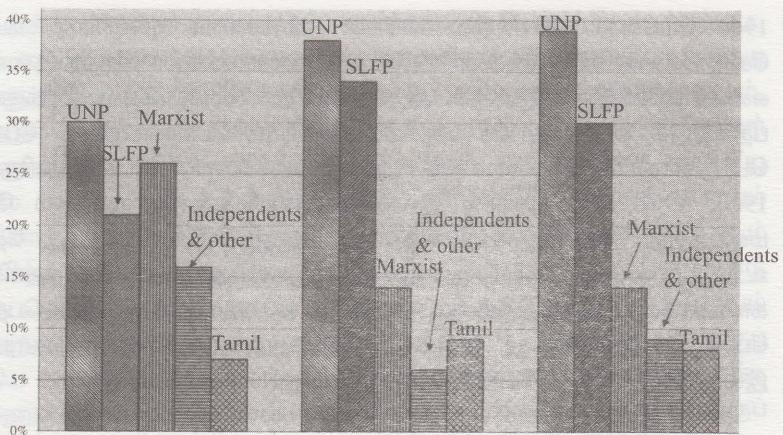
அரசியலும் - தேர்தல்களம்

1956 ஆண்டுத் தேர்தல் வாக்காளர்கள் தாம் வாக்களிக்கும் போது யாருக்கு வாக்களிக்கப் போகிறோம்? எந்தக் கொள்கைக்காக வாக்களிக்கப் போகிறோம் என்பன பற்றிய தெளிவான பார்வையை பெறுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் வழங்கியது. ஆனாமைகளும், கொள்கைகளும் பற்றிய தேர்வுக்குச் சந்தர்ப்பம் வழங்கப்பட்டது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு மக்கள் ஆதரவு கொடுத்தனர். பண்டாரநாயக்க தேர்தலில் தெளிவான மக்கள் ஆணையைப் பெற்றார். மொழிக் கொள்கையிலும், பொருளாதாரக் கொள்கையிலும் அடிப்படை மாற்றங்களைக் கொண்டு வருவதற்கு மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றார். பண்டாரநாயக்க உபிருடன் இருந்திருந்தால் 1960 அல்லது 1961 இல் அவர் மீண்டும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கக் கூடும். அல்லது ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் டட்லி சேனநாயக்கவினை மக்கள் தேர்ந்திருக்கவும் கூடும். ஐக்கிய தேசியகட்சி 1958 அளவில் சிங்கள பொத்த தேசியவாதத்தை தீவிரமாக ஆதரித்ததை கட்சியாக மாற்றம் பெற்றிருந்தது. ஆதலால் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சி, ஐக்கிய தேசியக் கட்சி என்ற இரு கட்சிகளையும் இனவாதம் என்ற விடயம் கொண்டு வேறுபடுத்திப் பார்க்கும் நிலை இருக்கவில்லை.

1960 அல்லது 1961 இல் சிங்கள வாக்காளர் முன்னால் உள்ள கேள்வி பண்டாரநாயக்கவா அல்லது சேனநாயக்கவா சிறந்த தலைவர் என்பதாகவே இருந்திருக்கும். அத்தோடு தேசிய மயமாக்கல், இறக்குமதி பதிலீட்டுக் கைத்தொழில் ஆக்கம், கலப்புப் பொருளாதாரம் போன்ற பொருளாதாரக் கொள்கைகள் பற்றியும் வாக்காளர்கள் பரிசீலித்திருப்பர். 1960, 1961 வருடங்களில் இலங்கையின் பொருளாதாரநிலை மோச மடைந்தது. இவ்விரு வருடங்களிலும் ஆளுக்கான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி வீழ்ச்சியடைந்தது. இவ்வாண்டுகள் அரசியல் கொந்தளிப்புக் காலமாகவும் இருந்திருக்கும். ஆகையால் 1956 இல் வெற்றி பெற்றது போல் 1960 அல்லது 1961 இல் பண்டாரநாயக்காவால் தேர்தலில் இலகுவில் வெற்றி பெற்றிருக்க முடியாது.

பண்டாரநாயக்க கொல்லப்பட்டதும், அவரின் விதவை மனைவி சிறிமாவோ பண்டார நாயக்கவின் ஆச்சரியத்துக்குரிய அரசியல் பிரவேசமும், நிலைமையில் எதிர்பாராத மாற்றங்களை ஏற்படுத்தின். 1960 மார்ச், யூலை பொதுத்தேர்தல்களில் சிங்கள வாக்காளர்களுக்கு புதியதொரு விடயம் தேர்வுக்குரியதாயிற்று. அவர்கள் பிரபலம் மிக்க அரசியல் ஆளுமைகள் பற்றியும், ஒன்றோடு ஒன்று மாறுபட்ட பொருளியல் சித்தாந்தங்கள் பற்றியும் யோசிக்க வேண்டியதில்லை, பண்டாரநாயக்க விட்டுச் சென்ற மரபு என்று ஒன்று உள்ளது. அதைத் தேர்ந்து கொள்ள ஸாமே என்ற விடயம் முன்னிற்றது. பண்டாரநாயக்கவின் மனைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசியல் அரங்கில் அறியப்படாத பேர்வழி ஆயினும், பண்டாரநாயக்க விட்டுச் சென்ற மரபின் உணர்வு பூர்வமான பிரதிநிதியாக விளங்கினார். வாக்காளர்கள் சிறிமாவோவைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்.

1965 இல் இந்த நிலை மாற்றம் பெற்றது. சிறந்த ஆளுமையுடைய தலைவர் யார்? சிறந்த கொள்கைகள் எவை? என்ற கேள்விகளை வாக்காளர்கள் மீண்டும் கேட்கும் தருணம் வந்தது. பண்டார நாயக்க படுகொலையின் உடனடித் தாக்கம் என்ற காரணி அப்போது செயற்படவில்லை. தேசிய மயமாக்கல், பதிலீட்டுக் கைத்தொழிலாக்கம் ஆகிய கொள்கைகள் பற்றி 1965 இன் வாக்காளர்களுக்குப் பத்து வருட அனுபவம் இருந்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்க மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த அரசியல்வாதியாக ஆகியிருந்தார். இருந்தபோதும் அவரிடம் அவரது கணவர் பண்டாரநாயக்கவிடம் இருந்தவையான வாக்காளரைக் கவரக்கூடிய சில இயல்புகள் காணப்படவில்லை.

உரு 3.3 பொதுத்தேர்தல் முடிவுகள்: மொத்த வாக்குகளின் வீதாசாரம்

உரு 8.3 1960 மார்ச், 1960 யூலை, 1965 ஆகிய மூன்று பொதுத் தேர்தல்களில் பிரதான அரசியல் கட்சிகள் பெற்ற வாக்குக்களை ஒப்பீடு செய்யும் வரைபடமாகும். இந்த மூன்று தேர்தல்களிலும் ஐ.தே.கட்சி பிறக்ட்சிகளை விடக் கூடிய வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தது. ஐ.தே.கட்சி ஆதிக்கம் நிலவிய முந்திய காலத்தில் போன்றே இந்த மூன்று பொதுத் தேர்தல்களின் போதும் கட்சி பெற்ற வாக்குகள் தொகைக்கும் அதற்குக் கிடைத்த பாரானுமன்ற ஆசனங்களுக்கும் இடையில் இடைவெளி இருந்தது.

தேர்தலுக்கு முந்திய ‘போட்டித் தவிர்ப்பு ஒப்பந்தங்களும்’, தேர்தல் முடிந்ததும் ஆட்சியமைப்பதற்கான பேரம்பேசுதலும், இரண்டு முக்கிய ஆளுமைகளில் யார் தெரிவு செய்யப்படுவார் என்பதைத் தீர்மானிக்கும் காரணிகளாக இருந்தன.

1960 இல் ஜக்கிய தேசியக்கட்சிக்கு கிடைத்த வாக்குகள் ஓரளவுக்கு அதிகரித்தன. இந்த அதிகரிப்புக்குக் காரணம் எதிர்க்கட்சிகள் பிளவு பட்டிருந்தமையும், அவற்றிற்கு பலமான தலைமைத்துவம் இன்மையும் ஆகும். சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கு பலம்மிக்க தலைவர் ஒருவர் இருக்கவில்லை. காபந்து பிரதமராக பதவி வகித்த அக்கட்சியின் முக்கியஸ்தர் பிளியுதகநாயக்க கட்சியில் இருந்து விலகி தனிக்கட்சி யொன்றை ஆரம்பித்தார். எதிர்க்கட்சிப் போட்டியாளர்களான மார்க்சிஸ்டு

கள் பலதொகுதிகளிலும் வேட்பாளர்களை நிறுத்திப் போட்டியில் இறங்கினார். மொத்தவாக்குகளின் 25 வீதத்தை மார்க்சிஸ்டுகள் பெற்றனர். இதன் மூலம் நகரப் பகுதிகளில் மார்க்சிஸ்ட் சார்பு வாக்காளர்களும், சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி சார்பு வாக்காளர்களும் பிளவுபட்டு நின்றனர். ஐக்கிய தேசியக்கட்சியும், சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியும் பெற்ற வாக்குகளின் வீதாசாரத்தை விட, அவை பெற்ற பாராளுமன்ற ஆசனங்களின் வீதாசாரம் கூடியதாக இருந்தது. மார்க்சியக் கட்சிகள் குறைந்தளவு பாராளுமன்ற ஆசனங்களையே பெற்றன.

டட்லி சேனநாயக்க பிரதமராக நியமிக்கப்பட்டார். ஜந்து வருட காலத்திற்கு ஒரு ‘முதலாளித்துவ’ ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தலைவர் பிரதமராக இருக்கப் போகிறார்; அதிகாரம் அவர் கைக்குப் போகிறது என்பது சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தலைவர்களையும், மார்க்சியத் தலைவர்களையும் யோசிக்க வைத்தது. அரசியல் அதிகாரத்தை தக்க வைக்கும் நடைமுறை உபாயங்களை விடுத்து, கருத்தியல் வேறுபாடு கள், தனிப்பார் ஆளுமை சார்ந்த போட்டிகளுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பது ஆபத்தானது என்பதை இவர்கள் உணர்ந்தனர். பாராளுமன்றத்தில் இருந்த எதிர்க்கட்சிகள் யாவும் ஒன்று சேர்ந்து டட்லி சேனநாயக்க அரசாங்கத்தை நம்பிக்கை வாக்கெடுப்பின் போது தோற்கடித்தன. இதனால் 1960 இல் இரண்டாவது பொதுத்தேர்தல் யூலை மாதம் நடைபெற்றது. இரண்டாவது தேர்தலில் கட்சிகளின் தந்திரோபாயம் 1956 ஆம் ஆண்டை ஒத்ததாக இருந்தது. ஐக்கியதேசியக்கட்சி தனித்து நின்று ஒன்றுபட்ட எதிர்க்கட்சிகளை தேர்தலில் எதிர் கொண்டது. எதிர்க்கட்சிகள் ‘போட்டித்தவிர்ப்பு’ முறையில் வேட்பாளர்களைத் தேர்ந்து கொண்டன. இதன்மூலம் தமது பாராளுமன்றப் பலத்தை அதிகரித்துக் கொண்டன. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சிக்கும் அதன் கூட்டாளிக் கட்சி களுக்கும் தேர்தலில் வெற்றி கிடைத்தது. அரசியல் அனுபவம் அற்ற வராயினும் திருமதி பண்டாராநாயக்க பெரும்பான்மை பலத்துடன் ஆட்சியைக் கைப்பற்றினார்.

திருமதி பண்டார நாயக்கவின் தேர்தல் வெற்றியின் முக்கிய விளைவுகள் சிலவற்றில் வர்த்தகத்தையும், தொழில்களையும் வேகத்துடன் தேசிய மயமாக்கியமை ஒன்றாகும். உள்நாட்டு உற்பத்திகளை ஊக்கு விக்கவும், கரைந்து வரும் அந்நியச் செலாவணிச் சொத்துக்களைப் பாதுகாக்கவும் கருதி, அரசாங்கங்கள் உயர்வரிகளை விதித்து இறக்குமதி களைக் கட்டுப்படுத்தியன. இதன் பாதக விளைவுகள் பலவாக இருந்தன.

திருமதி பண்டார நாயக்க பொருளாதாரக் கொள்கைகள் குறித்து முதன்மையான அக்கறையை செலுத்தினார் என்று கூறமுடியாது. இலங்கைப் பொருளாதாரத்தின் சிக்கலான பிரச்சினைகள் பற்றித் தெரிந்து கொள்வதற்கான அனுபவமும், பயிற்சியும் அவருக்கு இருக்கவும் இல்லை. இருந்தபோதும் தனது அரசாங்கத்தின் அதிகாரத்தைப் பெருக்குவதற்கு வேண்டிய கொள்கைகளை முன்வைத்த அமைச்சர்களை ஆதரிப்பதற்கு திருமதி பண்டாரநாயக்க தயாராக இருந்தார். இந்த அமைச்சர்கள் திருமதி பண்டார நாயக்கவின் தேர்தல் வெற்றி இலங்கை பொருளாதாரத்தை இடதுசாரிப் பாதையில் எடுத்துச் செல்வதற்குக் கிடைத்த ஆணையாகும் என்று விளக்கம் கொடுத்தனர். 1960 மார்ச், யூலை ஆகிய இரு மாதங்களிலும் நடைபெற்ற தேர்தல்களின் முடிவுகளை நுனுக்கமாக ஆராய்ந்தால் இப்படியான விளக்கம் ஆதாரமற்று என்பது தெரிய வரும். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி, தொழில்துறை சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைக் கொண்டது. அரசு கட்டுப் பாட்டில் அமையும் பொருளாதாரத்தை அது கொள்கையாக இன்று வரை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இவ்வாறான சுதந்திரமான சந்தைப் பொருளாதாரக் கொள்கையை ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்கள் சுதந்திரம் அடைந்த காலம் தொட்டு இன்றுவரை கூறி வந்துள்ளன. இனப்பிரச்சினை விடயத்திலும் ஐக்கியதேசியக் கட்சி, சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியையும் விட தீவிரப் போக்கை வெளிப்படுத் தியது. இருந்தபோதும் பொருளாதாரக் கொள்கைகள் விடயத்தில் (இடைக்கிடை காட்டிய வாய்ச்சொல் ஜாலம் தவிர்த்து) அக்கட்சி இடது சாரிப் பக்கம் சாய்ந்ததாகக் கொள்ள முடியாது. தேர்தல் முடிவுகளின் படி ஐக்கிய தேசியக்கட்சி பெருமளவு பாரானுமன்ற ஆசனங்களைப் பெறவில்லை என்பது உண்மையே. ஆயினும் அதற்குக் கிடைத்த வாக்குகளின்படி வாக்காளர்கள் ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் மிதவாதப் பொருளாதாரக் கொள்கையை ஆதரித்தனர் என்பதைக் காணலாம். இக்கொள்கைகளுக்குப் பலமான ஆதரவுத் தளம் ஒன்று இருந்துள்ளது. 1960 யூன் தேர்தலில் சிறிமாவோ வெற்றி பெற்ற போதும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆகக்கூடிய வாக்குகளைப் பெற்ற கட்சியாக விளங்கிய தோடு, முன்னரை விட 10 வீதம் அதிகரித்த வாக்குகளையும் பெற்றது. 1965 தேர்தலில் ஐக்கிய தேசியக் கட்சி தேர்தலில் வெற்றி பெற்றது. மீண்டும் அது ஆகக் கூடியவாக்குகள் பெற்ற கட்சியாக முன்னணியில் நின்றது. கட்சிக்குக் கிடைத்த மொத்த வாக்குகளும் ஓரளவு அதிகரித்திருந்தன. இத்தடவை ஐக்கிய தேசியக் கட்சிக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்கு காரணமாக அமைந்த காரணிகளுள் தேர்தலுக்கு முன்னர் அக்கட்சி

அமைத்துக் கொண்ட தந்திரோபாயக் கூட்டணி முக்கியமானது. தேர்தலின் பின்னரும் பாராளுமன்றத்தில் ஜக்கிய முன்னணி ஒன்றை அமைத்துச் செயற்பட்டது.

இனப்பிரச்சினை விடயத்தில் முன்னணி, மார்க்சியக் கட்சிகளையும் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியையும் ஒத்த கொள்கையை நோக்கிச் சாய்ந்தது. இருந்தபோதும் அவை 'முதலாளித்துவம் அல்லாத மாற்றுவழி' என்ற பொருளாதாரக் கொள்கை வழியாக தன்னைச் சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியில் இருந்து வேறுபடுத்திக் கொண்டது. மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகளின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்கள் பெரும்பாலான தனியார் துறைத் தொழில் களைத் தேசிய மயமாக்குவதை ஆதரித்தன. குறிப்பாக வங்கிகள், பெருந்தோட்டங்கள் ஏற்றுமதி, இறக்குமதி இரண்டையும் அரசாங்கமே நேரடியாக நிர்வகிக்க வேண்டும் என்றும் கூறின. ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு தொழிற்சங்களில் செல்வாக்கு இருக்கவில்லை. ஆனால் மார்க்சிஸ்ட் கட்சிகள் தொழிற்சங்க இயக்கம் மீது செல்வாக்கை கொண்டிருந்தன. இருந்தபோதும் தமது கொள்கைகளுக்கு பொதுமக்களின் பரவலான ஆதரவை அக்கட்சிகளால் பெற்றுமிடியவில்லை. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியிடன் உள்ள உறவை மார்க்சிஸ்டுகள் 1960 தேர்தலின் போது புதுப்பித்துக் கொண்டனர். ஜக்கிய தேசியக் கட்சிக்கு மாற்றான ஒரு வழியை மக்கள் முன் வைக்கலாம் எனக் கருதினர். தேர்தல் முடிவுகள் இடதுசாரிகளை பதவியில் அமர்த்துவதற்கு வாக்காளர்கள் தயாராக இல்லை என்பதை எடுத்துக் காட்டன. அடுத்து வந்த தேர்தல்கள் மார்க்சியக் கட்சிகளின் செல்வாக்குச் சரிந்து செல்வதை எடுத்துக் காட்டன. எனினும் மார்க்சியத் தலைவர்களும் அவர்களுடைய கூட்டாளி களும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளை தீர்மானிக்கக்கூடிய அமைச்சுப் பதவிகளைப் பெற்றுக் கொள்வதில் வெற்றி கண்டனர். மார்க்சியக் கட்சிகளின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனங்களில் கூறப்பட்டவற்றிற்கும் திருமதி பண்டார நாயக்கவின் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளிற்கும் அதிக வேறு பாடுகள் இருக்கவில்லை. தேசியமயமாக்கல், பொருளாதாரத்தின் மீது அரசின் கடுமையான கட்டுப்பாடு என்ற கொள்கைகளில் இலங்கை மக்களுக்கு அதிருப்தி வளர்ந்து கொண்டு சென்ற ஒரு காலகட்டத்தில் இலங்கையின் பொருளாதாரம் அரசு கட்டுப்பாடுக்குள் மேலும் மேலும் சென்று கொண்டிருந்தது. பொருளாதார விடயங்களில் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசாங்கம் சாதித்தவைக்கும் மக்களின் தேவைகள் விருப்பங்களுக்கும் இடையில் இடைவெளி இருந்தபோதும் பெரும்பான்மை யான சிங்களமக்கள் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க அரசின் காலத்தில்

ஜனநாயக நிறுவனங்கள் மக்களின் தேவைகளுக்கு ஏற்ப பதிற்குறி வழங்கியதையிட்டு திருப்தியடைந்தனர் என்றே கருதலாம். 1956 இல் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியும் அதன் தலைவர் எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கவும் பெற்ற வெற்றி மொழிக் கொள்கை, சமயக் கொள்கை தொடர்பாகக் கட்சிக்கும் அதன் தலைவருக்கும் கிடைத்த வெற்றியாகும். இது இலங்கையின் அரசியலையே முழுமையாக மாற்றியது. சிங்களவர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் அரசியல் வெற்றிக்கு மேற்கூறிய இருவிடயங்கள் பற்றிய கொள்கையும் மிக முக்கியமான முன்தேவைகளாயின. ஐக்கிய தேசியக் கட்சி காலத்தில் தொடங்கப்பட்ட சமூகநலத் திட்டங்கள் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி அரசாலும் தொடரப்பட்டது மட்டுமல்லாமல், அவை விஸ்தரிக்கப்பட்டன. சுதேச மொழிகளின் கல்வி வளர்க்கப்பட்டது. ‘சிங்களம் மட்டும்’ கொள்கையும் அமுல்படுத்தப்பட்டது. கிராமப்புற சிங்கள இளைஞர்கள் தமக்கு முந்திய தலைமுறையினர் அனுபவித்திராத பல சலுகைகளையும், நன்மைகளையும் பெற்றனர். அவர்களது எதிர்பார்ப்புகள் உயர்ச்சி பெற்றன. உயர்ச்சி பெற்ற எதிர்பார்ப்புகளின்படி பதவிகளையும், உற்பத்தி விளைத்தின் அதிகரிப்பையும் வழங்குவதற்கு இலங்கையின் பொருளா தாரத்தால் இயலாது என்ற உண்மை புரிவதற்குச் சிறிது காலம் பிடித்தது. பண்டாரநாயக்க கொண்டு வந்த அமைதிப்புரட்சி தற்காலிகமானது. அவரது அரசியலின் குறைகள் வெளிப்பட்டபோது அல்லது அவரது படுகொலையுடன் இந்தப்புரட்சி முடிவுக்கு வந்தது. இதன் முடிவில் சிங்களவர் மத்தியில் பரவலாக ஏமாற்றமும், விரக்கதியுனர்வும் மேலோங்கின. புரட்சியின் தாக்கம் முடிவுக்கு வரும் நிலையில் தான் பண்டாரநாயக்கவின் மரணத்துடன் அவர் ஒரு தியாகியானார். சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க தனது ஆளுமைக் கவர்ச்சி, திறமை ஆகியவற்றால் கட்சியை ஒன்றினைத்தார். சிங்கள வாக்காளர்களும் யூலை 1960 தேர்தலில் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தினர் பண்டார நாயக்கவின் தூரநோக்கு, அவரின் இலட்சியம் என்பனவற்றில் மக்களிற்கு உள்ள நம்பிக்கை மீண்டும் உறுதி செய்யப்பட்டது. மறைந்த தலைவரின் இலட்சியங்களைத் தளராத உறுதியுடன் அடுத்த ஜந்து வருடங்களுக்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடிய தலைவராக சிறிமாவோ பண்டாரநாயக விளங்கினார்.

சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க வகுத்தளித்த பாதையில் இருந்து விலகிச் செல்லும் சாத்தியம் இருக்கவில்லை என்று கூறமுடியாது. மத்திய

திட்டமிடல் மூலம் கட்டுப்படுத்தவில் நம்பிக்கையற்றவர்களும், இலங்கையின் பொருளாதாரத் தேக்கநிலை, வேலையின்மை என்பனவற்றால் அதிருப்தி அடைந்தவர்களும், டட்லி சேனநாயக்கவின் தலைமைத்துவத் தால் நாட்டைப் பாதுகாக்க முடியும் என்று நம்பினர். அவர்களுக்கு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சிறந்த மாற்றுவழியாகத் தென்பட்டது. 1960 க்கள் காலத்தில் ஐக்கியதேசியக்கட்சி சிங்கள தேசியவாதத்தைப் பேச்த தொடங்கி விட்டது. அதன் மேட்டிமைத்தனம் ஓரளவுக்கு மறைந்து, சாதாரண மக்களின் கட்சியாக அது தோற்றும் பெறலாயிற்று. பாராளு மன்ற விவாதங்களின்போது ஐக்கிய தேசியக்கட்சித் தலைவர்கள் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகளை திறமையாக விமர்சித்தார்கள். கட்சியின் ஸ்தாபன ஒழுங்கமைப்பு வலுப்படுத்தப்பட்டது. ஆனாலும் கவர்ச்சி மிக்க இளம் தலைவர்கள் பலர் கட்சியில் சேர்க்கப்பட்டனர். ஐக்கிய தேசியக்கட்சி சிங்களவர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் சிறந்த மாற்றுக்கட்சியாகவும், கணிப்புக்குரிய அரசியல் சக்தியாகவும் விளங்கியது.

1965 தேர்தல் முக்கியமான திருப்பம். தனிப்பட்ட முறையில் பிரபலம் பெற்றவரான அரசியல் தலைவரான சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க போன்ற ஒருவர் கூட மக்களுக்கு பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டியவர் என்பதை இத்தேர்தல் நிருபித்தது. இவரின் தோல்விக்கான காரணங்கள் ஏற்கனவே கூறப்பட்டவை. பொருளாதாரத்துறையின் அடைவு மட்டம் திருப்தியற்ற தாக விருந்தது. அரசாங்கம் பத்திரிகைச் சுந்தரித்தை பறிக்க முயற்சித்து அவமானப்பட்டிருந்தது. தொழிலாளர் அமைதியின்மை தொடர்ந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் தாபன ஒழுங்கமைப்பு பலவீனமாக இருந்தது. இவை யாவற்றிற்கும் மேலாக எதிர்க்கட்சிகளின் தேர்தல் பிரசாரம் திறமைக்கதாக இருந்தது. சிறிலங்கா சுதந்திரக் கட்சியின் 10 வருட ஆட்சிக்கு ஒரு முடிவும் மாற்றமும் தேவை என்று சிங்கள மக்கள் விரும்பினர். 1965 இன் ஆட்சி மாற்றம் பெரும்பான்மையினரான சிங்கள மக்களுக்கு இன்னொரு செய்தியையும் கூறியது. இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்களின் இயக்க ஆற்றல், உடையவை என்பதுவே அச்செய்தி ஆகும். 1956 இலும் 1960 இலும் நிகழ்ந்தது போல் 1965 இலும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் பற்றியும் அதன் தலைவர்களின் செயல்கள் பற்றியும் மக்கள் சுதந்திரமான முறையில் தங்களது விருப்பை யோ, அதிருப்தியையோ வெளிப்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் மாமனாராகிய வில்லியம் கோபல்லவ ஆள்பதி நாயகமாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தார். தேர்தல் முடிவுகளின்படி டட்லி

சேனநாயக்கவை பிரதமராகத் தெரிவுசெய்தார். வாக்காளர்களின் தெரிவு அரசியலில் தீர்மான சக்தி என்பது மீண்டும் ஒரு தடவை நிறுபண மாகியது.

தமிழர் பிரச்சினை - ஜனநாயக நிறுவனங்களின் தோல்வி

சிங்களவர்களின் விருப்பங்கள் தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதில் வெற்றி கண்ட ஜனநாயக நிறுவனங்கள் சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சியின் பத்து வருட ஆட்சியில் தமிழர் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் படுதோல்வி யடைந்தன. இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்களினால் தமிழர் களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்ட செய்தி வேறுவிதமானதாக இருந்தது. சிங்களவர் பெரும்பான்மையினராக உள்ள பகுதிகளில் சிங்கள தேசிய வாதம் பேசுவது பாரானுமன்றத் தேர்தலில் வெற்றி பெறுவதற்கான முன்னிபந்தனை என்பது நடைமுறையில் நிறுபணமாயிற்று இதனால் பாரானுமன்றம் என்ற ஜனநாயக நிறுவனமும், சாதாரணமான அரசியல் செயல் முறையும் தமிழர் நலன்களை கவனிப்பதற்கோ பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்கோ உதவமாட்டாது என்பதும் நிறுபணமானது. அந்நிறுவனத்தின் மதிப்பு இல்லாது போயிற்று. இதன் விளைவாக தீவிரவாத சமஷ்டிக் கட்சிக்கு ஆதரவு தமிழ் மக்கள் மத்தியில் பெருகியது. இலங்கையின் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாக்களிக்கும் போது இன அடையாளம் என்பதே வாக்காளர்களின் முக்கிய வழிகாட்டியாக அமைந்தது.

1960 ஆம் ஆண்டில் சிறிலங்கா சுந்திரக்கட்சியும், ஐக்கிய தேசியக் கட்சியும் தமிழ்ப்பகுதிகளின் தேர்தல் தொகுதிகளில் வேட்பாளர்களை நிறுத்தவில்லை. இத்தொகுதிகள் தமிழ்க்கட்சிகளுக்கு தாரை வார்த்தைக் கொடுக்கப்பட்டன. 1960 மார்ச் 1960 யூலை, 1965 ஆகிய முன்று தேர்தல் களிலும் வடக்குக் கிழக்கின் 13 தொகுதிகளில் 10 தொகுதிகளில் சமஷ்டிக்கட்சி வெற்றிபெற்றது. மீதி முன்று ஆசனங்கள் தனி அங்கத்தவர் களுக்கும் (02) ஜி.ஐ.பொன்னம்பலத்தின் தமிழ்காங்கிரஸ்க்கும் (01) கிடைத்தன. கிழக்கு மாகாணத்தில் வாக்களிப்பு இன அடிப்படையில் நடைபெற்றது. இம்மாகாணத்தில் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் மாவட்டங்களில் சமஷ்டிக் கட்சி அமோக வெற்றியீடியது. அம்பாறை மாவட்டம் கிராமப்புறச் சிங்களவர்கள் அதிகம் வாழும் பகுதியாகும். இங்கு சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி வெற்றி பெற்றது. மூஸ்லிம்கள் வாழும் பகுதி களில் வெவ்வேறு கட்சிகளின் சார்புடைய மூஸ்லிம் வேப்பாளர்கள் தெரிவாயினர். இவ்வாறாக பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் தமது குறை களின் நிவாரணத்தை கருதி சமஷ்டிக் கட்சியை ஆதரித்தனர். பாரானு மன்றத்தின் ஊடாகவும், பாரானுமன்றத்திற்கு அப்பாலான வழிகளிலும்

தமிழர் உரிமைகளைப் பெறும் முயற்சிகள் தொடர்ந்தன. சமஷ்டிக் கட்சியின் தலைவர்கள் இலங்கை சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னிருந்த காலம் முதல் அரசியலில் இருந்து வந்த வழமைகளையும் விதிகளையும் அனுசரித்து வந்தனர். பண்டாரநாயக்க அரசாங்கங்களின் காலத்தில் அவர்களின் அரசியல் வழிமுறைகள் படுதோல்வியைத் தழுவின. தமிழர் களின் வாழ்வில் மாற்றம் ஏற்படவில்லை. அடிப்படையில் வேறுபட்ட புதியவழிமுறைகளைக் கொண்ட அரசியல் தலைமை ஏற்பட்டால் ஒழிய இலங்கை அரசை வளைந்து கொடுக்கச் செய்யமுடியாது என்று தோன்றி யது. அல்லது பெரும்பான்மைச் சமூகத்தின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்து முற்றாக வடக்குக் கிழக்கை விடுவிப்பதே தமிழர்களுக்கு உள்ள வழி யென்ற நிலை தோன்றியது.

முடிவுரை

1965 இன் பொதுத்தேர்தல், இலங்கையின் வரலாற்றின் 10 ஆண்டுகால அரசியல் வரலாற்றினை முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. எஸ்.டபிள்யூ. ஆடி.யும் அவரது மனைவி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவும் இக்காலத்தின் அரசியலில் ஆதிக்கம் செலுத்திய இரு பெரும் ஆளுமைகளாகத் திகழ்ந்தனர். இப்பத்து ஆண்டுகளிலும் குறிப்பிடத்தக்க அரசியல், சமூக, பொருளாதார மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. சிங்கள - பொத்த தேசிய வாதத்தை உபயோகித்து அரசியல் சக்திகளை ஒன்று திரட்டிய பண்டார நாயக்க இலங்கையின் மேட்டிமைக் குழுவினரின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த அரசியல் பொருளாதார முறைமையை மாற்ற முயன்றார். தனது அரசியல் எதிரிகளைத் தோற்கடிப்பதற்கு 24 மணித்தியாலங்களுக்குள் சிங்களம் மட்டும் சட்டத்தை கொண்டுவருவேன் என்னும் கோஷத்தை முன் வைத் தார். இதன் மூலம் இலங்கையின் பிரதமர் பதவியைப் பெற்று அதிகாரத் திற்கு வந்தார். பிரதமராக வந்தவுடன் மொழிக் கொள்கை விடயத்தில் சமரசம் தேவையென்பதைப் பண்டார நாயக்க உணர்ந்தார் என்பதற்கு ஆதாரங்கள் உள்ளன. இலங்கைத் தமிழர்களை அந்நியப் படுத்தாமல் இலங்கைச் சமூகத்துடன் இணைப்பதற்கும் அதே வேளை தமது ஆதர வாளர்களைத் திருப்திப்படுத்தவும் பண்டார நாயக்க முயற்சித்தார். முரண் படும் இருபிரிவுகளுக்கிடையில் ஒரு நடுவூழியைக் காணும் அவரது முயற்சி தீவிரவாத சக்திகளின் படுகொலைச் சதித்திட்டத்திற்குத் தூண்டு தலாக அமைந்தது. பொருளாதாரத்துறையில் பண்டார நாயக்கவின் நடுவூழி ‘ஜனநாயக சோஷலிசம்’ என்னும் வடிவத்தைப் பெற்றது. இது மார்க்சியக் கட்சிகளின் கடும்போக்கு சோஷலிசத்திற்கும், ஜக்கிய தேசியக் கட்சியின் வர்த்தக தொழில் சார்புக் கொள்கைக்கும் இடைப்பட்ட தாக

இருந்தது. இருந்தபோதும் அவரது பொருளாதாரக் கொள்கைகள் நடை முறையில் முழுமை பெறமுன்பே அவர் 1959 இல் கொலை செய்யப் பட்டார். மொழிக் கொள்கை, சமயக் கொள்கை என்பன பெருமளவுக்கு அவரால் நிறைவேற்றப்பட்டன.

பண்டாரநாயக்க விட்டுச் சென்ற இலட்சியத்தை முன்னெடுப்பேன் என்று கூறியதால் சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்க 1960 யூலை தேர்தலில் வெற்றி பெற்றார். திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் தளராத உறுதியும், துணிவும் இலங்கை அரசியலில் அவரை வியப்புக்குரிய தலைவராக கியது. அனுபவம் இல்லை என்ற குறையை உயர்பதவி யொன்றில் வெற்றியாகச் செயற்படத் தேவையான வேறுபல சிறப்பு இயல்புகள் மூலம் அவர் நிறைவு செய்தார். தனது அரசியல் அதிகாரத்திற்கு வரக்கூடிய ஆபத்துக்கள் எவை? அரசியல் அதிகாரத்தை வலுப்படுத்த என்ன வழிகள் உள்ளன, என்பதை அறிந்து அவற்றில் கவனக் குவிப்பைச் செய்தல், உறுதியான முடிவுகளைச் செய்தல் என்பன அவரின் வெற்றிக்கு உதவின. எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி. பண்டாரநாயக்க இலங்கையை முன்னேற்றப் பாதையில் கொண்டு செல்வதற்கான பொது வேலைத் திட்டத்தை வகுத்தார். திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் காலத்தில் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி ஆரம்பித்து வைத்த அடிப்படை மாற்றங்கள் முழு நிறைவை எய்தின. அவர் எண்ணியிருந்த திட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு முன்னேறிக் கொண்டிருந்தன. அத்திட்டங்கள் அவர் எண்ணிய வடிவத்தில் அல்லாமல் சிறிது மாற்றங்களுடன் கூட நிறைவேற்றப்பட்டன. இவற்றுள் மொழி, சமயம், பொருளாதாரம், நிர்வாகம் என்பன தொடர்பான கொள்கைகள் ஒன்றி ணைந்து இலங்கை அரசினை சிங்கள - பொத்த தேசிய வாதத்தின் பாதுகாவல் தளமாக மாற்றியது. பெரும்பான்மைச் சமூகத்திற்கு அரசு பாரபட்சமான முறையில் நன்மைகளை வழங்கியது. தேர்தல் முறை சீர்திருத்தம் காரணமாக கிராமப்புறத் தேர்தல் தொகுதி களில் வாக்காளர் பங்கேற்பு அதிகரித்து, திரள் திரளாக மக்கள் வாக் களிப்பு நிலையங்களிற்குப் போய் வாக்களிக்கும் காலம் வந்தது. இந்த மாறிய சூழ்நிலையில் சிங்கள - பொத்த தேசியவாதம் நன்றாகப் பயன்பட்டது. டி.என்.சேனநாயக்கவின் மதச்சார்பற்ற பல்லின மக்களின் அரசு என்ற மாதிரி இனிமேல் ஒருபோதும் தேர்தலில் வாக்குகளைப் பெறுவதற்கும், வெற்றிக்கும் உதவமாட்டாது என்பது தெளிவாயிற்று. சிறிமா பண்டாரநாயக்கவின் ஆட்சியின் முடிவில் எங்கும் சிங்கள ஆதிக்கம் வெளிப்படையாகக் தெரிந்தது. சிவில் சேவை, அரசாங்கம் நிர்வகித்த வர்த்தக தொழில் நிறுவனங்கள், இராணுவம், பொலிஸ் யாவற்றிலும் சிங்களமே ஆதிக்கம் செலுத்தியது அரசாங்க அடையாளச் சின்னங்களும்

சிங்களத்திலேயே அமைந்தன.

சுதந்திரச் சந்தைப் பொருளாதாரமாக விருந்து அரசுகட்டுப்பாட்டுப் பொருளாதாரமாக இலங்கை மாறியது இன்னொரு முக்கிய மாற்றம். இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழிலாக்கம் என்றும் கொள்கை அரசாங்க கட்டுப்பாட்டுக்கு இன்னும் வலுச் சேர்த்தது. தேசியமயமாக்கலும், இறக்கு மதிக்கட்டுப்பாட்டுக் கொள்கையும் குறுங்காலத்தில் பல நன்மைகளைக் கொண்டு வந்தன. இந்த அரசியல், பொருளியல் நன்மைகள் நீண்ட கால எல்லையில் எதிர்மறை விளைவுகளாக மாறின. பொருளாதாரத்தின் செயற்திறன், பொருளாதார வளர்ச்சி, வர்த்தக நிலுவையும், வெளிநாட்டு நாணய இருப்பும் என்பன எதிர்மறையான போக்கைக் காட்டின. இதன் விளைவு யாதெனில் இலங்கையின் இளைஞர்களின் எதிர்பார்ப்புக்களான வேலை வாய்ப்புக்களும், பொருளாதார வாய்ப்புக்களும் நிறைவேற்ற முடியாதனவாயின. பண்டாரநாயக்கவின் மக்கள் வாதம் தோற்றுவித்த இந்த எதிர்பார்ப்புக்கள் கானல் நீராயின. அத்தோடு பொருளாதார வளர்ச்சிக்குக்குறைவு, இன முறைகள் நிலையை அதிகரித்தது. பொருளாதார நன்மைகளின் அளவு குறைந்து போக, குறைந்து போகும் நன்மைகளை சிங்கள மக்கள் சிறுபான்மையினருடன் பங்கிட்டுக் கொள்ள வேண்டியிருந்தது. ஆனாருவருக்கான வருமானம் உயர்ச்சியடையாமல் தேக்க முற்றது ; வேலையின்மை அதிகரித்தது. இதனால் மக்கள் மத்தியில் உருவான விரக்தி உணர்வை சிறுபான்மை மக்கள் மீது திருப்பி விடுவதில் அரசியல்வாதிகள் வெற்றிகண்டனர். மொழி, கல்வி, சமயம், வேலை வாய்ப்புக்களைப் பொதுத்துறையில் வழங்குதல் ஆகிய விடயங்களில் அரசாங்கமும் பாரபட்சமாக நடந்து கொண்டது. இச்சூழ்நிலையில் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் மோசமடைந்தன. பொருளாதார வளர்ச்சி இருந்திருந்தால் தமிழர்களுக்குப் பாரபட்சம் காட்டும் அரசியல் அழுத்தம் இருந்திருக்காது.

தமிழர்களுக்கு எதிராகப் பாரபட்சம் காட்டுதலும் குறைந்திருக்கும், எதிர்மறையான பொருளாதார சமூக விளைவுகள், தேசியமயமாக்கல், இறக்குமதிப் பதிலீட்டுக் கைத்தொழிலாக்கம் என்பன காரணமாக ஏற்பட்டன. இவை ‘நீண்டகால’ எதிர்மறை விளைவுகள் என்று கருதப் பட்ட போதும், 1965 இல் திருமதி பண்டாரநாயக்க தோல்வியைக் கழுவுவதற்கு முன்னாலே வெளிப்பட்டுத் தோன்றின. திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் தேர்தல் தோல்விக்கும் இவை காரணமாயின.

இலங்கை அரசில் இருந்து தமிழ் மக்கள் அந்நியப்பட்டுப் போதல் இக்கால கட்டத்தின் மூன்றாவது முக்கியமான மாற்றமாகும். சிங்கள அரசியல் வாதிகளின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் இருக்கும் கொழும்பு நகரில் மையம் கொண்டுள்ள அரசு சிங்கள நிகழ்ச்சி நிரல் ஒன்றை அமுல் செய்கிறது, இந்த அரசுக்கு சட்டமுறையான நியாயப்பாடு எதுவும் கிடையாது என்றும் தமிழ் மக்கள் கருதினார்கள். இந்த உணர்வுகள் மேலும் மேலும் வலுவடைவதற்கும் போதிய காரணங்கள் இருந்தன. அரசாங்கம் தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளுக்கு சிங்கள வர்கள் பெரும்பான்மையினராக உள்ள இராணுவத்தையும், பொலிஸ் படையையும் அனுப்பி தனது அதிகாரத்தை அங்கு நிலைநாட்ட முயன்றது. இராணுவமும் பொலிஸ் தமிழ் மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்கத் தவறிவிட்டன, அவை தென்பகுதியில் கலக்கக்காரர்களான சிங்களவர்களோடு கூட்டுச் சேர்ந்து தமிழர் மீது தாக்குதலை ஏவி விட்டன என்ற கருத்தும் தமிழர்களிடம் பதிந்திருந்தது.

1965 இல் உத்தியோக மொழிச் சட்டம் பற்றிய பாரானுமன்ற விவாதத்தின் போது பாரானுமன்ற உறுப்பினர் எம்.சிவசிதம்பரம் இரண்டு மொழிகள் ஒருநாடு. ஒரு மொழி இருநாடு என்ற உண்மை நிதர்சனமாகி வருவதாகக் கூறினார். இலங்கையில் ‘இருநாடுகள்’ தோன்றிவிட்டன என்ற கருத்தை சிங்களசமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டாது. ஏனெனில் ஆயுதபலம் கொண்டு அதனைத் தடுத்து நிறுத்தும் பலம் உள்ள வரைக்கும் அப்படியான பேச்சுக்கு அர்த்தம் இல்லை. அத்தோடு பிரிந்து போதல் என்பது தமிழ் மக்களின் ஒரு சிறு தீவிரவாதப் பிரிவினரின் கருத்தே அன்றி தமிழ்மக்களின் கோரிக்கையாக உருவாகவில்லை என்றே கூறவேண்டும். இருந்தபோதும் நாடு இன அடிப்படையில் இரண்டாகப் பிளவுற்றிருந்தது. பத்தாண்டுகளுக்கும் மேலான வாய்த் தகராறும், பாரப்சமான கொள்கைகளும் இருவேறு அரசியல் முறைமைகளை நாட்டில் ஏற்படுத்தியிருந்தன. தென்பகுதியில் சிங்களவரின் ஆதிக்கத்தில் உள்ள அரசியல் முறைமை பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயகமாக உருவாகி யிருந்தது. ஆனால் இலங்கைத் தமிழர்கள், குறிப்பாக வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் வாழுந்தோர் இப் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயக முறையில் இருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்டனர். தமிழர்களால் அர்த்தமுள்ள பங்கேற்பைச் செய்ய முடியவில்லை. இலங்கை அரசாங்கத்தின் நிறுவனங்கள் இந்த அரசியல் முறைமையின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தன. தமிழர் பெரும்பான்மையினராக வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பகுதிகளில் பிரதிநிதித்துவ ஜனநாயக முறையின் செயல்முறையும் இயங்கிக் கொண்டு

ருந்தது. ஆனால் கொழும்பில் இருந்த அரசின் மீது இதற்கு செல்வாக்கு இருக்கவில்லை. இலங்கைத் தமிழர்களின் அரசியல் தமிழர்களுக்கு எதிரான பாரசட்சமான நடவடிக்கைகள், சிறுபான்மையினர் உரிமைகளை பாதுகாக்கவேண்டிய புதிய அரசியல் யாப்பு என்ற விடயங்களில் மட்டும் கவனம் செலுத்துவதாக இருந்தது.

நான்காவது முக்கியமாற்றம் மக்களின் நடத்தையில் ஏற்பட்ட மாறுதல் ஆகும். சட்டத்தையும் ஒழுங்கையும் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு வழங்கப்பட்ட பாதுகாப்புப் படைகளுக்கு மக்கள் மதிப்பளிக்காமல் நடந்து கொண்டனர். இந்தப் போக்கைத் தெளிவாக அடையாளம் காண்பது கடினம். இருப் பினும் அரசு அங்கீராரமுடைய வன்செயல் நடவடிக்கையின் போது ஏற்பட்ட அரசியல் மோதல் நிலை பற்றிய தகவல்களைக் கொண்டு இதனை அறியலாம். இந்த மாற்றம் என் நிகழ்ந்தது? இதற்கு எஸ்.டபிள்யூ. ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்க முக்கியபொறுப்பை ஏற்க வேண்டும். அரசியல் பிரச்சாரகர் என்ற முறையிலும் பிரதமர் என்ற முறையிலும் அவர் அரசியல் ஆர்ப்பாட்டங்களில் மக்கள் ஈடுபடுவதை, குறிப்பாக சிங்களவர், ஈடுபடுவதை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடியதும் விரும்பத்தக்கதுமானது என்றும் தனிநபர்களும் குழுக்களும் அரசியல் ரீதியில் தம் கோரிக்கைகளையும் கருத்துக்களையும் வெளிப்படுத்துவதற்கு இது நியாயமான சரியான வழி என்றும் கருதினார். ‘உச்ச அளவிலான பொறுமை’ கடைப்பிடிக்கப்பட வேண்டும் என்று பொலிஸுக்குக் கட்டளையிட்டதும், ஆர்ப்பாட்டக்காரர் களுக்கு உற்சாகம் தரும் முறையில் நடந்து கொண்டதும் கவனிப்புக் குரியது. மக்கள் அரசாங்கத்தின் ஆட்சியில் பொதுஒழுங்கை மீறுதல் தெளிவாக வரையறுக்கப்படாத எல்லைவரை சரியானது என்ற கருத்து உருவாக்கப்பட்டது. அது ஏற்கக்கூடியது; அரசியல் ரீதியில் நன்மையானது என்ற கருத்து உருவானது. திருமதி பண்டாரநாயக்க இதனை யொத்த சலுகைகளை வழங்கவில்லை. சில வேளைகளில் அவர் கடும் நடவடிக்கைகளை எடுத்தார். நியாய பூர்வமான ஜனநாயக எதிர்ப்புக் களையே அடக்கினார். இருந்தபோதும் அவரால் அதிகரித்துச் செல்லும் வேலை நிறுத்தங்களையும், ஆர்ப்பாட்டங்களையும் கட்டுப்படுத்த முடிய வில்லை. இவை அவரது கணவர் காலத்தில் தொடக்கம் கொண்டு, நீடித்துச் சென்றன. எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி பண்டாரநாயக்க காலத்தில் அரசியல் அணிதிரட்டல் மிகுந்த வேகத்தில் இடம்பெற்றது. மக்களின் மனப்பாங்கு மாறியது. இதன் விளைவுகளை திருமதி பண்டாரநாயக்க எதிர்கொண்டார்.

தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் பாதுகாப்புப்படை களுக்கு பணிந்து போகும் தன்மை, அடக்கம் என்பன குறைவடைந்து சென்றது. ஆனால் இதற்கான காரணங்கள் வேறுபட்டவை. இலங்கையின் மையநீரோட்ட அரசியல் நிறுவனங்களில் இருந்து தமிழர்கள் அந்நியப் பட்டிருந்தனர். வேலைநிறுத்தங்களும் போராட்டங்களும் அங்கு தோன்றக் காரணம் மக்கள் மத்தியில் எழுந்த அதிருப்தி உணர்வாகும். இலங்கைத் தமிழர்களால் ஏதாவது எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகள் செய்யப்பட்டால் அவற்றை சுகித்துக் கொள்ளும் மனப்பான்மை இருக்கவில்லை. இவற்றின் பயனாக எதிர்ப்பை நடத்தியவர்கள் நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் முடியவில்லை. இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் மீது சிங்களவர் களின் பிடி இறுகியபோது பாரபட்சமான சட்டங்கள் பல்கிப் பெருகின. வேலைநிறுத்தங்களையும் ஆர்ப்பாட்டங்களையும் மட்டும் அர்த்தம் உள்ள ஒரு வழியாகத் தமிழ் மக்கள் கருதினர். அரசியல் வெளிப்பாட்டுக்கு இவைகளே அவர்களுக்குக் கருவிகளாக இருந்தன. அரசியல் மய மாக்கல், இனவாதம் ஊடுருவதல், பொலிஸ் சிறந்த முறையில் பதிற்குறி வழங்காமை, என்பனவும் தமிழர் பகுதிகளில் அரசியல் சூழலை பாதித் தன. வேலை நிறுத்தங்கள், ஆர்ப்பாட்டங்கள் என்பன பொருளாதார நடவடிக்கைகளைத் தடுத்தல், என்பனவும் இவற்றோடு இடைக்கிடை வன்முறைகள் இடம்பெறுவதும் இலங்கையின் சாதாரண நிலைமை என்றாயிற்று.

இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பித்தில் 1948 - 1965 காலப்பகுதியின் மோதல்களின் போக்கு பற்றி இருவெள்விகளை எழுப்பினோம். முதலாவது கேள்வி மோதல்கள் தீவிரம் பெற்றது எப்படி என்பது. இரண்டாவது தீவிரம் பெற்ற மோதல்களை நியாயமான எல்லைக்குள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வைத்திருந்த செயல்முறை யாது? என்பது. முதலாவது கேள்விக்கான பதில் இலகுவானது. நாட்டை இனவாத அடிப்படையில் பிளவுபடுத்தும் கொள்கைகள், குழப்பங்களையும் வன்முறைகளையும் அனுமதித்தலும் பின்னர் அவற்றை அதிகாரப்பலம் கொண்டு ஒடுக்குதலும் ஆகிய முரண்பட்ட தந்திரங்களின் சேர்க்கையான அரசுச் செயற்பாடு என்பன வன்முறை மோதல்களைத் தோற்றுவித்தன. பின்னர் அவற்றைத் கட்டுப் படுத்துவது இயலாததாயிற்று. அன்மைக்காலப் போக்குகளை அவதானித்த பின்னர் முந்திய காலத்தின் தெளிவான வேறுபாட்டை கூறமுடிகிறது. முன்பு இனவன்முறைச் சம்பவங்களைவிட, மார்க்கிஸ்ட் சார்புடைய தொழிற்சங்கங்களின் போராட்டங்களால் எழுந்த வன்முறை மோதல் அதிகளவு இடம் பெற்றது. அத்தோடு இவை சிங்களவர்

பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக மக்கள் செறிந்து வாழும் நகரப்பகுதிகளில் ஏற்பட்டன. வடக்குக் கிழக்கில் இவை இடம்பெறவில்லை. மார்க்சியத் தொழிற்சங்கங்களே இவ்வாறான வன்முறைப் போராட்டங்களை நடத்தக் கூடிய சக்தியைக் கொண்டிருந்தன. அரசாங்கம் வன்முறைகளை அனுமதித்தது. பாதுகாப்புப் படைகள் சக்தியற்றனவாகத் தோற்றின. இந்நிலையில் தொழிற்சங்கங்கள் வேலைநிறுத்தங்களிலும் ஆர்ப்பாட்டங்களிலும் ஈடுபட்டன. அதே வேளை இவை கட்டுப்பாட்டு எல்லையை மீறாமலும் பார்த்துக் கொண்டன. தொழிற்சங்கங்கள் அழுத்தம் கொடுக்கும் போது அரசாங்கங்கள் பின் வாங்கிச் செல்லும், அதனை அடக்கும் சக்தி அரசாங்கத்திடம் இல்லை என்பது தலைவர்களுக்குத் தெரியும். தமிழ்ப் பகுதிகளில் மக்களின் கோபமும் அதிருப்தியும் அதிகரித்தது. இருந்த போதும் அரசாங்கத்தின் கொள்கைகள் இளைஞர்களை அவ்வளவாகப் பாதிக்கத் தொடங்க வில்லை. அவர்களை தீவிரவாத நடவடிக்கைகளை நோக்கித் தள்ள வதற்குரியநிலை இருக்கவில்லை. தீவிரவாத உணர்வுகளை கிளரச் செய்தலும் இளைஞர்களை அனைதிரட்டலும் தாமதப்பட்டது. இத்தாமதம் தான் வன்முறை மோதலைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கக் காரணமாயிற்று.

ஜனநாயக நிறுவன அமைப்புக்கள் காலப்போக்கில் ஒரு நாட்டிற்குத் தேவையான மாற்றங்களைக் கொண்டு வரும் என்பது பரவலான நம்பிக்கைகளில் ஒன்று. வன்முறை மோதல்கள் கட்டுப்பாட்டில் வைத் திருக்கப்படுவதன் செயல்முறை பற்றிய விளக்கங்களில் இதுவும் ஒன்று. இலங்கை ஒருக்கட்சி முறைச் சர்வாதிகார நாடாக மாறவில்லை. சிற்மாவோ சர்வாதிகார ஆட்சியாளராக மாறவில்லை. ஜனநாயகத்தையும் பொறுப்புக்கூறல் முறையையும் அவர் தூக்கி வீசவில்லை. பத்தாண்டுகால எல்லையுள் பல மோசமான சம்பவங்கள் இடம் பெற்றன. பிரதமர் படுகொலை செய்யப்பட்டார்; ஆனால் கட்சியில் பிரிவினைகள் தோன்றின இராணுவச் சதிப்புரட்சி முயற்சி நடந்தது, அரசியலமைப்பின் படியான சுதந்திரங்கள் இடைக்கிடை தடைசெய்யப்பட்டன, பத்திரிகைகளின் மீது தணிக்கை பிரயோகிக்கப்பட்டது. எதிர்க்கட்சிகள் தொல்லைகளுக்கு ஆளாகின. நாட்டில் இனவாதம் மேலோங்கியது. இருந்தபோதும், பரவலான ஆதரவுடன் இலங்கையின் ஜனநாயக நிறுவனங்கள் தொடர்ந்து செயற்பட்டன. தமிழர் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில் கூட சாதாரண குழிமக்களும் தேர்தல்களில் மிகுந்த உத்வேகத்துடன் போட்டியிட்டனர். தேர்தல் முடிவுகள் இலங்கையில் கொள்கை மாற்றங்

களுக்கும், தலைமைத்துவத்தின் மாற்றத்திற்கும் வழிவகுத்தன. முன்னணி எதிர்க்கட்சி, இரண்டு தேர்தல்களில் தோல்வியற்ற பின்பு, தாபன ஒழுங் கமைப்பில் மாற்றம் செய்து, மீண்டும் எழுச்சி பெற்றது. அதுமட்டுமன்றித் தனது மேட்டிமைத் தனத்தை நீக்கி, சிங்கள மக்களின் கருத்துக்களுக்கு செவிசாய்த்துப் பதிற்குறி வழங்குவதாகத் தன்னை மாற்றிக் கொண்டது. இலங்கை ஒரு ஜனநாயக நாடாகத் தொடர்ந்திருந்ததும், சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவின் கொள்கைகளுக்கும் அவரது தலைமைத்துவத் திற்கும் மாற்றுவழி ஒன்றை காட்டக்கூடிய எதிர்க்கட்சி இலங்கையில் இருந்தமையும், 1965 இல் அரசாங்கத்தை மாற்றியமைப்பதற்கு பிரஜை களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிட்டியது. அத்தோடு அதற்கு முந்திய பத்தாண்டு களாக நடைமுறைப்படுத்திய கொள்கைத் திட்டங்களின் வேகத்தைத் துறைப்பதற்கும், சில விடயங்களில் தலைகீழாக மாற்றுவும் முடிந்தது. திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் கூட்டணி தோற்கடிக்கப்பட்டது. டட்லி சேனநாயக்கவின் ஐந்து வருட ஆட்சி 'நடுவழி'ப் பாதையைத் திறந்து விட்டது. பின்னர் 1970 இல் இலங்கை வாக்காளர்கள் இன்னொரு மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தனர். திருமதி சிறிமாவோ பண்டாரநாயக்கவை மீண்டும் பதவியில் அமர்த்தினர். அவருடைய அரசாங்கம் இனவாதக் கொள்கைகளையும் பொருளாதாரக் கொள்கைகளையும் 1956 - 1965 காலத்தில் அமுல்படுத்தியதை விட மிகவும் கடுமையான முறையில் வேகத்துடன் அமுல்படுத்தியது. இந்த மாற்றம் என்ன திசையில் சென்றது அதன் விளைவுகள் யாவை என்பதை இத்தொடரில் வெளிவரவுள்ள இன்னொரு நூலில் விரிவாகக் குறிப்பிடுவோம்.

அடிக்குறிப்புக்கள்

அத்தியாயம் 1

1. இந்தியா, பாகிஷ்தான் சமஸ்தான அரசுகள் என்பன பிரித்தானியப் பேரரசின் முடியில் சுடர்விடும் இருத்தினங்களாக 1947 ஆகஸ்ட்ரு முற்பட்ட காலத்தில் கருதப்பட்டன. யுத்த பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட முதலாவது ‘இன வன்முறை மோதல்’ இந்தியா - பாகிஷ்தான் பிரிவினையின் போது ஏற்பட்டது. பல்லாயிரம் அப்பாவி மக்களைப் பலிகொண்ட இந்த இனமோதல் ஒரு சோகக்கதை. பிரித்தானியர் ஆட்சி மேட்டிமைத்தனம், இனவாதம் என்பனவற்றின் கலப்பான சர்வாதிகாரம். அங்கே ஆளப்படுவோரின் சொல் ஆளுவோர் காது களிற்கு கேட்காது. இனக்கலவரத்திற்கும் பல காரணங்கள் இருந்தன வேனும் பிரித்தானிய ஆட்சி அதற்கான பின்புலத்தை வழங்கியது.
2. சிலோன் டெயிலிநியஸ் 20 செப்.1948:3, தடைமல் ஓவ்சிலோன் 4 யூலை 1949:10 என்பனவற்றைப் பார்க்க. குருநாகல் மாவட்டத்தில் நிகழ்ந்த ஒரு சம்பவங்கள் ஒரு வருடம் கழிந்த பின்னர் பத்திரிகையில் செய்தியாக வெளியிடப்பட்டன. நீதி மன்ற வழக்கில் கம்யூனிஸ் கட்சி ஆள் ஒருவரை கொலை செய்தாரென ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆள் ஒருவருக்கு தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. கொலைக்கு அரசியல் நோக்கம் இருந்தமை விசாரணையில் நிருபிக்கப்பட்டது.
3. பார்க்க டெயிலிநியஸ் 1 யூலை, 1954:1
4. பார்க்க கே.எம்.டி.சில்வா (1981:133 ff அத்துடன் 1988:449, ff) ‘அமைச்சரவையின் யாப்பு வரைவு’ இலங்கைத் தேசிய காங் கிரசின் குழுவொன்றினால் வரையப்பட்டது. யே.ஆர் ஜயவர்த்தன. யே.ஏ.எல்.குரே ஆகியோர் இக்குழுவுக்கு தலைமை தாங்கினர்.
5. பார்க்க ஹூலுகல் ல (2000) அத் 20 விசேடமாக) பேராதனை பல்கலைக்கழகம் ஆசியாவிலேயே மிகச்சிறந்த கல்வி நிலைய மாக அக்காலத்தில் திகழ்ந்தது. ஜெனிங்ஸ் இப் பல்கலைக் கழகத்தின் உபவேந்தராக இருந்தார். சேந்நாயக்க முறைசார் கல்வியைப் பெறாதவர் ஆகையால் அரசியல் யாப்பை வரைவதில் அதிகம் பங்களிப்பு செய்ய முடியவில்லை என அவரது வாழ்க்கைச் சரித்தின் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டார். இருப்பினும் சேந்நாயக்க பிற்றின் ஆலோசனையைப் பெற்றிருக்கலாம் ஆனால் அவர் முக்கிய பாகம் ஏற்றுக் செயற்பட்டார் என ரிச்சார்ட்ஸ் கூறுகிறார்.

6. பார்க்க கே.எம்.டி.சில்வா (1986:31) செனற்சபையின் அரைப் பங்கினர் பிரதிநிதிகள் சபையால் தெரிவு செய்யப்படுவர். மீதமுள்ள அரைப் பங்கினரை ஆஸ்பதிநாயகம் நியமிப்பார். சிறுபான்மையினரின் பாது காப்பைக் கருதி ஆறு இடங்களின் நியமனம் ஒதுக்கப்பட்டது. ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரின் பிரதி நிதித்துவம் போதியதல்ல எனக் காணப் படுமிடத்து அரசுத் தலைவர் இந்நியமனங்களை செய்ய முடியும்.
7. பார்க்க கே.எம்.டி. சில்வா (1986:152-154) முதலாவது தேர்தல் தொகுதி நிர்ணய ஆணைக்குமு 86 தனி அங்கத்தவர் தொகுதி களையும், முன்று இரட்டை அங்கத்தவர் தொகுதிகளையும், மூன்று அங்கத்தவர் தொகுதியாக கொழும்பு மத்திய தொகுதியையும் வரையறை செய்தது.
8. பார்க்க. மேலது:130 சோல்பரி அரசியல் யாப்பின் பிரிவு 29(2) இதற்கான ஏற்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது.
9. இலங்கையின் சமூகவாழ்வில் பண்டாரநாயக்க குடும்பம் வகித்த செல்வாக்கை Relative merits: A personal Memoir of the Bandaranaike family of Sri Lanka (1986) என்ற தலைப்பில் யல்மின் குணரத்தின எழுதிய சுயசரித நினைவு மீட்டல் பாணியில் எழுதிய நூல் உணர்வு பூர்வமாகச் சித்தரிக்கிறது.
10. பார்க்க Manor (மனர்) (1989:168)
11. பார்க்க Wriggins (றிஜின்ஜஸ்) (1960:250)
12. படாடோபம் மிக்க சேர்.யோன் கொத்தலாவல இன்னொரு வேட் பாளராவர். இவர் டட்லி சேனநாயக்கவிற்கு அடுத்துப் பிரதமரானார்.
13. பார்க்க Manor (மனர்) (1989:220) இலங்கையின் தேர்தல்கள் பற்றிய விபரமான புள் எலிவிபரங்களுக்கு பார்க்க வேண்டிய நூல் ஜி.பி.எஸ்.எச்.டி.சில்வா எழுதிய A statistical survey of Elections to the Legislatures of Sri Lanka, 1911 1977 (1979) டாக்டர் டி.சில்லாவின் நூண்ணிதாக ஆய்ந்து தொகுத்த நூல் எனது நூலின் ஆக்கத்தின் போது பெரிதும் உதவியது.
14. பார்க்க றிஜின்ஜஸ் (1960:130) மார்க்சிஸ்ட் தலைவர்களில் பலர் லண்டன் பொருளியல் கழகத்தில் படித்தவர்கள், ‘அவர்களுக்குத் தான் பொருளாதாரம் என்றால் என்ன என்பதைப் பற்றித் தெரியும்’ என்று பலர் கருதினர். இலங்கை வரலாற்றின் அடுத்த கட்டத்தில் அவர்களுக்கு தம் கோட்பாடுகளை நடைமுறைப்படுத்தும் சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டது.

15. பார்க்க சினோட்கிறாஸ் (1966:84) 1940 - 44 காலத்தில் 1000 ஆட்களுக்கு இறப்பு 19.7 ஆக இருந்தது. இது 1950 - 54 காலத்தில் 11.6 ஆக வீழ்ச்சியற்று. நூல்மு பரவலைத் தடுத்தல், சுகாதார முன்னேற்றம் என்பன இறப்பு வீதத்தின் வீழ்ச்சிக்கு உதவின.
16. ஜயவர்த்தன நிதி அமைச்சர் பதவியைத் துறந்தார். அவருக்கு விவசாய அமைச்சர் பதவி வழங்கப்பட்டது. ஜயவர்த்தனவிற்கு பயன்மிக்க அனுபவங்களாக இவை அமைந்தன.
17. பீஸ்ள் (1982) 1980 வரையான தகவல்களைத் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார். மத்தியவங்கியின் அறிக்கைளில் மிக அண்மைக் காலம் வரையான தகவல்கள் உள்ளன.
18. றிஜின்ஸ் Ceylon: Dilemmas of a new Nation (இலங்கை: புதியதொரு தேசம் எதிர்நோக்கிய இக்கட்டுகள்) என்ற சிறந்த நூலை 1960 இல் எழுதினார். மார்ஷல் சிங்கர் எழுதிய (1960) Emerging Elite (மேற்கிளம்பும் உயர் குழாம்) குறிப்பிடத்தக்க இன்னொரு நூல். பிற நூல்களை விட ஆழமான பார்வை வீச்சைக் கொண்ட இவ்விரு நூல்களும் 1956 ஆம் ஆண்டின் பின் வெளி யாயின.
19. பார்க்க றிஜின்ஸ் (1960:113) காலனித்துவ கட்டத்தில் ஜக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியில் 11 - 12 அமைச்சர்கள் இருந்தார்கள் இவர்களில் மூவர் மட்டும் ‘கொய்கம்’ அல்லாத சாதியினராக இருந்தனர்.
20. பார்க்க றிஜின்ஜஸ் (1960:15) இதுசாரிகளிடையே இருந்த பல்வேறு குழுக்கள், பிளவுகள் பற்றிய விபரங்கள் தரப்பட்டுள்ளன.
21. பார்க்க றிஜின்ஸ் மேலது. என்.எம்.பெரரா 1950 க்களில் கொழும்பு நகரின் மேயராக இருந்தார். பின்னாளில் ஜனாதிபதியாகிய ஆர்.பிரேமதாச அக்காலத்தில் என்.எம்.பெரராவின் செல்வாக்குக்கு ஆட்பட்டவராக இருந்தார். நோயல் கல்லூரியின் பழைய மாணவரான கொல்வின் ஆர்.டி. சில்வா மதிப்பு மிக்க சட்டத்தரணியாகவும், சிறந்த பேச்சாளராகவும் விளங்கினார். கம்யூனிஸ்ட் தலைவர் பீட்டர் கெனமன் இங்கிலாந்தில் படித்தவர். பொதுமேடைகளிலும், பாரானு மன்றத்திலும் மிகச் சிறந்த பேச்சாளராக மினிரந்தார்.
22. களனி விகாரையின் பிரதம குருவான மாபிடகம புத்தரஹித்த தேர் இவர்களில் ஒருவர். பண்டாரநாயக்க படுகொலையில் இவர் சம்பந்தப்படுத்தப்பட்டார்.

23. ஐ.பி.எஸ்.எச்.டி.சில்வா நூலில் 1978 வரை அமைச்சப் பதவிகளை வகித்தோர் பற்றிய தகவல்கள் முழுமையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. சேனநாயக்க அமைச்சரவையில் பொன்னம்பலம் அமைச்சரானார். சிற்றம்பலமும் தனி அங்கத்தவர் அமைச்சராக சேர்ந்தார்.
24. பார்க்க கே.எம்.டி.சில்வா (1986:210-216, 1987) இப் பிரதேசத்தில் வாழும் முஸ்லிம்களின் முதல் மொழி தமிழ் ஆகும். இருப்பினும் அவர்கள் தம்மைத் ‘தமிழர்’ என்று அடையாளப்படுத்துவதில்லை.
25. 1947 தேர்தலில் ஜக்கிய தேசியக்கட்சி 38 வீத வாக்குகளைப் பெற்றது. 1952 இல் இக்கட்சி பெற்ற வாக்குகள் 41 வீதம் ஆகும்.

அத்தியாயம் 2

1. இலங்கையில் ஆண்களின் ‘தேசிய உடை’ வெள்ளை நிறஶாரமும் மணிக்கட்டு வரை நீண்ட மேல் அங்கியுமாகும். எனது இலங்கை நண்பர்கள் சிலர் இதனை ‘அரசியல்வாதியின் உடை’ என்று கூறுவதுண்டு.
2. பார்க்க மனர் (1989) இலங்கை அரசாங்கம் அளித்த பல வாக்குறுதிகள் போன்று இதுவும் நிறைவேற்ற முடியாத வாக்குறுதி யாகவே இருந்தது. ஜக்கிய தேசியக்கட்சியின் தூண் எனக் கருதப் பட்டவரும், ஆள்பதி நாயகமும் ஆக இருந்த சேர் ஒவிவர் குணத்திலக ரோமன் லிபியில் எழுதப்பட்ட சிங்களத்தைக் கூட வாசிப்பதற்குரிய சிங்கள மொழி அறிவு இல்லாதவர்.
3. பண்டாரநாயக்கவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய யேம்ஸ் மனர் (1989) நல்லநோக்கத்தோடு செயற்படுவர், பலவீனம் மிக்கவர், அந்தந்த வேளை எது தேவையெனப்படுகிறதோ அதனைச் செய்பவர், அரசியல் மதிநுட்பமும் திறனும் இல்லாதவர் என்றும் அவரின் சிக்கலான ஆளுமைப் பண்புகளை விபரிக்கிறார்.
4. பண்டாரநாயக்க உயிரோடு இருந்திருந்தாலும் 1960 இல் தேர்தல் நடத்தியிருத்தல் அவசியமாக இருந்திருக்கும்.
5. திருமதி பண்டாரநாயக்கவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதிய செனிவிரத்தின பிரதமர் பற்றிய விமர்சனப் பார்வையை வழங்க வில்லை. எனினும் பயனுள்ள தவல்கள் நூலில் உள்ளன. திருமதி பண்டாரநாயக்க இலங்கையின் ‘சாதாரண மக்கள்’ பற்றி அக்கறை யுடையவராய் உள்ளார் என்னும் போது சிங்களவர்களான சாதாரண மக்கள் பற்றியே அக்கறை

கொண்டிருந்ததாக அனுமானிக்க வேண்டியுள்ளது. பழைய கண்டிய அரசுப் பகுதிகளில் கணிசமான தமிழ்த் தோட்டத் தொழிலாளர்கள் வாழ்ந்தனர். திருமதி பண்டாரநாயக்க தமிழ் சிறுபான்மை மக்கள் பற்றிக் கரிசனை உடையவராக இருந்தாரா என்பதைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் எதுவும் நூலில் இல்லை. வடக்குக் கிழக்கின் இலங்கைத் தமிழர்களதும், இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களதும் பிரச்சினைகள் அவரது இளமைக்கால வாழ்வின் போது, ரத்வத்த குடும்பத்தின் அன்றாட வாழ்வில் உரையாடலுக்குரிய விடயமாகும் தகுதி பெற்றிருக்கும் என்று கருத முடியாது. இவ்விடயம் அவர் கல்வி கற்க சென்ற பிரிட்ஜஸ் கல்லூரியிலும் பேசப்பட்ட விடயமாகவும் இருந்திருக்காது.

6. பார்க்க கே.எம்.டி.சில்வா (1981:525) 1959 இல் தேர்தல் தொகுதி களின் எல்லை நிர்ணயம் மீசுச் செய்யப்பட்டது. இதன் பின்னர் நாட்டின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 26 வீதத்திரான கண்டி யர்கள் பாரானுமன்றத்தின் 42 வீத ஆசனங்களைப் பெற்றனர்.
7. பார்க்க கே.எம்.டி.சில்வா (1986) தமிழ்மொழி (விசேட ஏற்பாடுகள்) சட்டம் 1958 கலவரத் தின் பின்னர் பாரானுமன்றத் தால் எஸ்.டபிள்யூ.ஆர்.டி.பண்டாரநாயக்கவின் முயற்சியால் நிறை வேற்றப்பட்டது. இச்சட்டத்தின் கீழ் பிரமாணங்களை யாத்துச் சட்டத்தை அமுல் செய்யவேண்டியிருந்தது. டட்லி சேனநாயக்க ஆட்சியின் போது 1966 இல் பிரமாணங்கள் யாக்கப்படும் வரை இச்சட்டம் அமுலாக்கப்படுவதை தாமதித்த திருமதி. பண்டாரநாயக்க காலம் கடத்தினார்.
8. இலங்கையின் அயலுறவுக் கொள்கையில் தொடர்ச்சி இருப்பதாக கே.எம்.டி.சில்வா குறிப்பிடுகிறார். நிசங்கா (1984) கொடிக்கார் (1982) என்போர் பண்டாரநாயக்கவின் அயலுறவுக் கொள்கை முன்னைய ஜக்கிய தேசியக்கட்சி அரசாங்கக் கொள்கையில் இருந்து வேறு பட்டிருந்ததை அழுத்திக் கூறுவார்.
9. தேயிலைத் தோட்டங்கள் அந்நியக் கம்பனிகளின் நிர்வாகத்தில் இருந்தன. இங்கு ஒரு வகுப்பறை பாடசாலைகள், ஒரு ஆசிரியரை மட்டும் கொண்டு இயங்கின. தோட்டத் தொழிலாளர்களின் பிள்ளை களுக்கு மிகவும் அடிப்படையான ஆரம்பக் கல்வியை வழங்கு வதே இப்பாடசாலைகளின் நோக்கம். 1961 ஆம் ஆண்டில் 1200 ஆசிரியர்கள் தோட்டப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்பித்தனர். தோட்டப் பாடசாலைகளின் மாணவர் தொகை அவ்வாண்டு 80,000 ஆகும். ஆசிரியர் மாணவர் விகிதம் தேசிய சராசரி 1.32 ஆகவும் தோட்டப் பாடசாலைகளில் 1.67 ஆகவும் இருந்தன.
10. கொழும்புநகரின் றோயல் கல்லூரி புற நகர் கல்கிசையில் உள்ள

சென்ற் தோமஸ் கல்லூரி, கண்டி நகரின் ரினிட்டிக் கல்லூரி. கொழும்பு மகளிர் கல்லூரி, திருமதி பண்டாரநாயக்க படித்த சென்ற் பிரிட்ஜுட்ஸ் கன்வெண்ட் என்பன அன்று முதல் இன்று வரை இலங்கையின் மிகச் சிறந்த பாடசாலைகளாக இருந்து வந்துள்ளன.

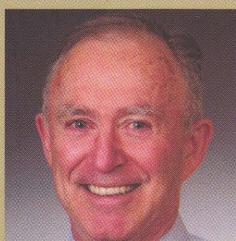
அத்தியாயம் 3

1. இலங்கையின் அரசியல் கட்சிகள் பற்றிய விபரங்களை றிஜின்ஸ் (1960) வில்சன் (1974) ஆகியோர் நூல்களில் காண்க. Kearney (1971) இலங்கையின் தொழிற்சங்கங்கள் பற்றி விரிவாக எழுதி யுள்ளார்.
2. பண்டாரநாயக்க - ஒபயசேகர குடும்பம் மரபுவழி மேலோர் குழுவை பிரதிநிதித்துவம் செய்தது. இலங்கையின் மிகவும் பிற்போக்கான குடும்பங்களில் ஒன்றான இக்குடும்பம் பிரிட்டிஷ் ஆட்சியாளர்களுடன் காலனித்துவ காலகட்டத் தில் ஒத்துழைத்து உதவியது என்று கே.எம்.டி.சில்வாவும், றிஜின்சும் (1994:3-4) குறிப்பிடுகின்றனர். யல்மின் குணரத்தின் (1986) இக்குடும்பம் பற்றி சிறிது வேறுபட்ட விளக்கத் தைத் தருகிறார்.
3. சிலோன் டெப்லி நியஸ், யூலை 14, ஆகஸ்ட் 1962. எஸ்.எவ்.டி. சில்வா எழுதிய இலங்கை வரலாறும் உலக வரலாறும் என்ற பாடநால். ஆட்சேபத்திற்குரிய பகுதி நீக்கப்பட்டு மீளப் பிரசரிக்கப் பட்டது.

ஜோன் றிச்சார்ட்சன் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ‘நஞ்சுட்டப்பட்ட கவர்க்கம்’ என்ற தலைப்புடைய நாலின் 6ஆம், 7ஆம், 8ஆம் அத்தியாயங்களின் மொழிபெயர்ப்பாக இந்நால் அமைந்துள்ளது. கண்டியிலுள்ள இனத்துவக் கற்கைக்கான சர்வதேச நிறுவனம், 2005 ம் ஆண்டில் ஆங்கில நாலைப் பிரசரித்தது (Paradise Poisoned: Learning About Conflict, Terrorism and Development from Sri Lanka's Civil Wars, International Centre for Ethnic Studies, Kandy, 2005) ஆங்கில நாலை எட்டுப் பகுதிகளாகப் பிரித்து தமிழிலும், சிங்களத்திலும் மொழி பெயர்க்கும் திட்டத்தின் கீழ் 2008 ஆம் ஆண்டில் முதலாவது நாலும், 2011 ஜனவரியில் இரண்டாவது நாலும் வெளிவந்தன. இப்பிரசரம் இத்தொடரில் முன்றாவதாகும். ஒப்பிட்டாவில் அமைதியான ‘நம்பிக்கையின் மலர்ச்சி’ க் காலத்தின் (1948-1965) அரசியல் இந்நாலில் ஆழமாகவும், விரிவாகவும் ஆராயப்படு கிறது.

போரின் படிப்பினைகள் 1 திலங்கை உள்நாட்டுப் போரின் செலவுகளும் தாக்கங்களும் பொருளாதார கிழப்புகளும்

போரின் படிப்பினைகள் 2 நெருக்கடியின் பாதை 2011

ஜோன் றிச்சார்ட்சன்: அமெரிக்க பல்கலைக் கழகங்களின் சர்வதேச சேவைக்கான பள்ளியில் சர்வதேச அபிவிருத்தி பேராசிரியராகவும், அதே பல்கலைக்கழகத்தின் கற்பித்தலுக்கான சிறப்பு மையத்தின் இயக்கு நாராகவும் பணியாற்றுகின்றார். இதற்கு முன்னர், அரசுறிவியல் துறை தொடர்பாய் கேஸ் வெஸ்ரேன் றிசேவ் பல்கலைக்கழகத்தில் பதவி வகித்திருந்ததோடு, இலங்கையிலுள்ள கொழும்பு பல்கலைக் கழகம் மற்றும் அமெரிக்காவிலுள்ள மசசூட்ஸ் தொழில்நுட்பத்துக்கான நிறுவனம் (MIT) ஆகியவற்றில் வருகைதரு புலமையாளராகவும் இருந்துள்ளார். நூல்களை தனித்தும் மற்றவர்களுடன் இணைந்தும் எழுதியுள்ளார். Partners in Development (1969), Groping in the Dark: The First Decade of Global Modeling (1982), Ending Hunger: An Idea Whose Time Has come (1985), Democratisation in South Asia: The First Fifty years (1998)

SSA

சமூக விஞ்ஞானிகள் சங்கம்
12 சலைமான் டெரஸ், கொழும்பு 5
www.ssalanka.org

